

SUN KU - Sandhedens lys

Enkle overvejelser med godt humør, meget uafhængighed, dyb, interessant, som vi kan se samspillet, hvorfra meget gode ideer resulterede Jeg vil fortælle en historie med en morale eller moralen i historien ...Denne historie handler om to æsler, der var på en rejse gennem det gamle Japan, på opdagelsernes tid, det grå æsel var lastet med salt, en meget tung last; Det sorte æsel ledte karavanen til dens destination, fordi det havde en meget let last, det bar svamp og pralede af sit held, stien var meget ujævn. Det grå æsel kunne ikke holde det ud længere og var ved at dø af anstrengelserne, da det snublede og faldt ned i en stor vandpyt og smeltede halvdelen af lasten. Drevet af misundelse kaster han sig i vandet og håber på samme skæbne.

Svampen blev så gennemblødt af vand, at det næsten var umuligt for den sorte mand at rejse sig, og logisk nok bukkede han under for udmattelse og døde.

Bedstefars historier

Kærlighed er som en regnbue, den er ikke altid til stede, men den dukker altid op! Den utopiske kaosteori formuleret $1=1+1=2:2=1$ den utopiske spiral af kærlighedens multifaktorielle regnbue ender i udstrålingen af den maksimale energienhed, blomstrer til sol - jorden udånder, solen inspirerer de samme farver til at male verden - jeg udånder, du inspirerer den samme luft af kærligt væsen, som jeg er alle farverne til at male din verden! Alt starter fra den måde, vi føler tingene på, og der er ting, der forener, andre adskiller, men sandheden skjuler ikke fakta. Mit første minde har jeg simpelthen kun erindringer om, hvor jeg vågner op opslugt af en lys dag, og jeg forbereder mig med lysets kraft på at komme ud af mørket og distribuere styrke og energi til hele det konstallare samfund. Jeg kommer til at tænke på, om jeg en dag var et lyn? Hvis jeg en dag var et tordenskrald, ville det så være destruktivt, skræmmende, larmende og uforsonligt, eller ville det være lysende, smukt, strålende og energisk? Hver stråle har forskellige egenskaber som mennesker, forskellige måder at handle på, forskelligt lys, det er hver stråle/væsen unik og eksklusiv. Hvis det en dag var en stråle, ville det i det mindste være originalt. Hver stråle har en form for handling, ligesom hos mennesker, på et hvilket som helst tidspunkt, denne handling vises i brøkdele af et øjeblik. Vi har indflydelse på strålen/væsenet, vi kan ændre dens retning og destination. I forhold til skæbner, og for første gang vil jeg påkalde mig Guds navn, havde jeg en dag en samtale om tro og tro med en tilhænger af Koranen, som fortalte mig følgende historie, som jeg vil beskrive: Du giver et terningspil i dine hænder og beder heftigt Gud om, at du får den maksimale score, og du fik den minimale score. Historien kan opsummeres, men hvem

kastede terningerne, når alt kommer til alt? Men bortset fra denne historie vil jeg gerne fortælle dig, at

Vi har handling, og vi har lyn/væsener, der handler med mediet, og hver især kaster terningen med deres egen energi/form/adfærd. Jeg vidste, at der ville komme en transformer, og at tingene ville få en balance af lysende kræfter, der ville transformere virkeligheden. En revitaliseret energi, og at de, der lever utilfredshed med tilfredshed, ville blive alle farver til at male din verden. Jeg vågnede op i en anden virkelighed end normalt, og at udforske skrivefelter gennem denne bog ville udvide mit væsen. Jeg reflekterer over, hvordan tanker transmitteres, og sammenligner det med et lys og dets kraft. Vi tænker alle fra forskellige perspektiver, der er en strøm at følge, og sjælen har øjeblikke med forstyrrelser, den måde, vi ser på dem, er ikke altid naiv, og energien udvides. Sind, der er plaget af misforståelser, opretholdes, og stemmen i forening lyder højere end mange stemmer, ord er en udtrykskunst, fra dette øjeblik vil der være inspiration. Hjerteslaget har sin egen rytme, der breder sig gennem årene. Undertrykkelse sker stille og roligt, fordi alt har sin q. Vi tænker alle på ondskab, og nogle gange bliver vi tvunget til at være stille, "men vi tænker alle", minderne er ikke altid til stede, og jeg siger, at man ikke skal udøve had, fordi det er dårligt. Vi har alle frihed til at udtrykke os, men ikke alle har det på det rigtige tidspunkt, intet er mere ærligt end sandheden, vi har forskellige udtryksformer, og at have det godt er at være i balance. Balance er en cyklus af rutiner, at være nervøs er en ubalance. Folk kan godt lide at kommentere. Alle har renhed, universel kærlighed genererer medfølelse. Solen er en energikilde, det unormale er, at der ikke sker noget, alle glemmer, når de har lyst, og der er altid flere perspektiver, mange ideer, få overbevisninger... Der er ting, som er uoprettelige, fordi alle er udsat for uretfærdighed. Kærlighed er en kilde til glæde og altid alene og beskyttet: der er

folk, der ikke kan lide at tænke, men bevidstheden er en lanterne, der oplyser os.

Der er laster, vi alle har, nogle gange har vi frygt, vi siger og gør alle dumme ting. Jeg skriver ikke for nogen, vi har alle noget, vi ikke vil huske, men det er godt at vide, når vi er kede af det, og altid indrømme det og ikke skjule noget, fordi vi alle har sårbarheder, vi føler alle glæden ved noget, og når muligheden lurer, åbner vi døren til den. Der er altid en følelse over for den anden, men "ingen tilhører nogen", og derfor har alle ret til at skinne. Venskab er altid en god start til at blive ven med en anden. Følg dit instinkt for, hvad du ser som positivt. Vi kan alle blive elsket, og kærlighed er en generator af lys, når vi er elsket, skal vi respektere denne følelse, elske hinanden og øge fødselsraten, altid med ordene ved korsvejsspil, uden tvivl en antagonistisk sætning, men med sin logik for at undgå lidelse. "Hvad gamle mennesker har, er ikke visdom, men forsigtighed", så lyt! Kender alle til godt og ondt? Vi holder i vores hånd beslutningen om at være god eller ond, galskab er noget fornuft, virkelig viden er vigtig!!!? Hvis det er muligt at blive uddannet i livets skole... Jeg vil forvandle mig selv for dig, for mig og for dem, der kan lide mig. Forandring for evolution. Et kabel, hvorigennem der løber en vibrerende strøm af angst, elektrisk, der løber gennem kroppe, giver håb og noget nyt og forbløffende, der efterlader os statiske af bevægelse, men med accelereret og ængstelig tænkning. Paralyseret af bevægelse stiger spændingen, der indrammer os i virkeligheden, og med kontrollerede og afmålte bevægelser stiger vi ned ad tankestigen, hvor vi forbinder os med hinanden. Det er på denne tankestige, at vi kategoriserer adfærd, ansigter og bevægelser.

indrammet i nedstigningen og opstigningen af livets øjeblikke, lys fodrer rulletrappen, der uden stop fører dig til galskaben i denne virkelighed i det XXI århundrede, energier, magi, fantasier, alt med tilsyneladende harmonier, men vær forsigtig med trinene, ikke alle går op ad livets rulletrappe, der er væsener, der klatrer op ad trin, der løfter sig, og frem for alt bevæger nogen sig og støtter dem, er det nok, eller er det et spørgsmål om balance? Balance mellem kræfter er grundlæggende for balancen mellem bevægelser, op- og nedture på hvert væsens niveau, men ikke alle fortjener, at vi går ned, eller at vi bliver støttet i opstigningen, indsats og udholdenhed er grundlæggende, rejs dig så til opofrelsens ånd, uden skader eller stop, og det vil føre dig til lyset i det tænkende væsen. Uden at balancere eksterne kræfter, der kan give efter, er trinene solide og fodret af håbets kabler, og du vil nå det vigtigste elektriske kabel - livets cyklus, den energi, der nærer jorden. Min elektriske tavle var den, der skulle styre den universelle strøms positioner og skæbner. Det var et sollys, der ville oplyse den jordiske naturs dunkle indre. Det, der skete, var, at jeg ved dag gry følte en øm tristhed, der kom med nattens fald, jeg levede, genoplivede og blev genfødt Jeg er han den magtfulde sol (sol)* en strålende kilde, hvor de falder som dråber på jorden, i denne kilde til liv og lysstyrke. Mit fyrtårn, der uophørligt, på en roterende måde søger abnormalitetens bevægelse. Jeg begynder at mærke de første elektriske stød, og de støjende nerver blinker med hjertets elektriske stød. Elektromagnetiske bølger går frem og tilbage, tanker bølger rundt i bølgernes cirkel. Elektrisk strøm løber gennem min krop, den strøm, der fører mig ind i bølgernes kredsløb. Den elektriske impuls er faldet, og jeg er rystet af impulser, der cirkulerer elektrisk, jeg har altid vidst

at sandheden, når den opdages af en impuls, skinner klart, et blackout opstår, og stemmerne, der plages af den lysende følelse af at være til, forstummer, et stearinlys tænder den akkumulerede smerte af smeltet voks. Elektriske døre åbner sig med en blid ringen, men lukker igen uden at nå at åbne sig. Den elektriske motorsav skærer med hadets levende, mørke rødder. Elektrificeret i lysende røg, der sletter hukommelsen, simrer elektromagnetisk turbulens i sindet, turbulent uendelig elektromagnetisme. De strækker sig som elektrificerende stråler, der lammer sindet, besidder et lys, elektrificerende sort af blink, intermitterende lys plager min passage af uafbrudt strøm. De uigennemsigtige lys oplyser mirakuløse væsener i det mørke lys. Elektriske ledninger løber gennem min vibrerende krop fuld af energi. Jeg går op og frem mod det 10. elektriske kredsløb, og der er en strømafbrydelse', uforgængelig selv i mørket er der et elektrisk styrt, og det faldt elektrisk på ekstasens og fornemmelsernes ord. Skærende lysende slag og lysende ekkoer, glødende lys griber den brydende stemme, den flimrende uklarhed, hvor glimt tilslører de øjenorienterede vandrende væsener. Der er en fluorescens, og de blomstrer og falder som torden i alle retninger og retninger. "Blændværket" og de stikkende lyn slører andres nydelse af sansninger og blikke. Gløder og krydsbuer dybt i din sjæl, der holder fast i atomer, dynamiske og glødende stød. Som et skær, der hamrer ind i mig uoverensstemmelsen mellem følelser, der kalder på et stærkt og bestemt lys, i mit tusmørkefravær, hvor jeg forsigtigt krøller mig sammen, i mit væsens skarpe lys, og forsigtigt glæder mig som lynet. Der er et truende lys, de truer disse lys.

rekonvalescenter, der plager os og lader os forudse farer? Der er et tilstedeværelseslys, det lys, der ledsager dig i idylliske øjeblikke, og når du ikke kan konfrontere det, skræmmer det dig til at holde det hemmeligt. Der er et intenst rødt lys, som blokerer de accelererende nerver. Skarpe og forurenende stød fra sind uden impulser spreder sig, ledsagerlys, der oplyser det, der hverken gives eller mærkes af ledsagerlyset. Torden knirker og knuser lyde, der tørster efter nydelse. Kraftige lys dømmer fremmede liv til at blive instrueret af stemmer. Som kraftige og flænsende stråler, der skærer bånd over, der er umulige at binde, overskygger det svage lys bevidstheden, hvor de trænger ind i voluminøse stråler. Intenst oplyses tågerne af sort lys i det lysende kosmiske, et gennemtrængende og dybt kosmos, der beroliger sjælens glemsomhed. Lynet varmes op og mørkner og bliver ubevægeligt og stille, men det knirker, og støjen, når det sker, er åndeløs og overvældende, og den inficerer raseriet over at leve og være til stede blandt andre lys og illuminationer eller endda blot forbipasserende, men slående mørke af suk, og det bryder den mest elektrificerende stilhed. Det lyn, der slukker din bevidsthed, markeret ved udsendelsen af veltalende støn, og som fremskynder den forsømte handling af følelsen af mulighed for at være stille i det øjeblik, hvor et andet lyn faldt i denne verden. Jeg husker billedet taget sammen med min bror (som i dag hænger på mit værelse), og jeg er på det sted, hvor jeg spiste de infernalske vafler, som jeg omtaler senere. Så bliver lysets aske, den aske, der mærker dig med varmen fra voldsomme og stærke strygejern bare fra ét slag, forurenet af lysets aske fra fortiden og den allestedsnærværende fremtid, som du ikke glemmer. Øjeblikkets impuls skærer dig af og spreder sig langsomt, flænsende og udødeligt, og fortæller dig

kontrollerer dig og kaster dig ned i en brønd af lys, der drukner i mindet om inkontinente ord og udgyder sin tørst efter lys. Det er den brændende aske fra en magnetisk krop, der hvæser og blinker i dit hjerte, der brænder af begær efter noget, virilt og mandigt eller feminint og sensuelt, den dobbelte personligheds fornærmelse, der ikke giver plads til den ene eller den anden side. Denne aske af lys varmer det dystre og det frivole og har i sin varme beskyttelsen fra regnen, der fortæres, og som spredt over kontinenterne og det tidløse rum invaderer os og giver os luksuriøse indsigter og giver os utallige og deprimerende fornøjelser. Angsten for den stillesiddende nydelses kemi, men den er ikke indkapslet, men indprentet i naive ansigter. Fremmed for følelsen af at føle og være, føles den mirakuløs og strålende og lindrer de sammentrækninger, der føles af udskejelser, udskejelser, der omdirigerer os til en anden dimension, den udvikler sig, lever af last, trækker sig ikke tilbage, svinger ikke eller kolliderer i skøre hår af benægtelse. Det hypnotiske lys og den famlen, der mærkes i ansigtet, oplever følelser, der lader os forudse at give efter for begæret, får os til at dynamisere og tro, at det eksisterer, af det bliver vi taget uden kredit uden debet, stillestående som det hypnotiske liv hos transcendent væsener, der bliver viklet ind i tørre springvand, deliriske øjenbryn fyldt med skamløshed og lediggang. Det fører os til nye udfordringer, der er ens i tanke og forskellige i reaktion, reaktioner, der nogle gange er umålte, når vi møder dem med det rene ønske om at have, at kunne, at blive næret af det og ikke drevet som løse stykker ler, der samler sig, når de opvarmes.

Mit andet minde er netop et foto klædt i overalls, hvor jeg har det samme tøj på som det første foto, der er på mit værelse i dag, jeg er i

Açoreira på toppen af en bil Jeg husker, at jeg faldt på min bedstemors trappe, hvor der var nogle bånd, der blev brugt ved indgangen til fluerne. Jeg kan huske, at jeg kaldte min bedstemors land for fluernes land, og at der var meget uro, fordi æslerne eller hestene altid kom forbi. Min far, som ejede en blå bil, hvor mit andet minde blev født, var en datsun. Min "gamle mand" plejede at fortælle en historie, ifølge ham en historie mellem min bedstemor og et æsel, der ikke adlød ham, og den gamle dame bed ham i øret. I dag er der ingen tænder, der er faldet ud af den historie, du skal til at læse. Jeg så kun min bedstemors bryster én gang, og det var i spejlet under mine forældres seng. Det var den bedste barndomsjoke, jeg havde, indtil det værste mareridt, mareridt, jeg plejede at have et forfærdeligt et af slagsen, Jeg tror, det er det værste, man kan drømme om som barn, nemlig døden i sidste ende, døden og kun som før døden eller udødelig, dette lys, som er delt mellem kroppe, der er fremmedgjorte for bevægelse og svinger mellem to veje, der er lette at belyse, men uden noget liv, lever i bitterheden og forfærdelsen af den systemiske hypnose, der nærer og udvikler os. Bevidstheden er så intens, at den slukkes og endda eksisterer slettet. Psykedeliske loops fletter sig ind i støjen fra de modige tordenskrald, der understøtter og forstærker den abnormitet, der kommer af, at vi er omsluttet af al denne psykedeliske torden. Nå, men her forbliver alt sammenhængende, uden potenser eller skalaer, og at give efter ville kun være et påskud for abnormiteten, for den sorte torden, der er i bur og udsender de mærkeligste og dybeste grynt af fornuftens absorption, fordi den slukker sig selv, knirker og forskyder sig selv uden det mindste hemmelighedskræmmeri, tilsyneladende i en verden af psykedeliske lys, der plager den, der ønsker at miste den af syne eller nyde skalerede fornøjelser.

Fordomsfuld, farvet af stillestående, skæve farver, uvillig til at skabe eller blot overbærenhed. Gennemsyret af ånden i tankens fragmenter, fragmenterede er alle dem, der forestiller sig en anden verden, fjernt fra forstyrrelser, som irriterer os, som når vi klør os i øjet eller bare blinker. Denne fremmedgjorte bevægelse i forhold til en anden bevægelse brænder og pulveriserer sind, der er fjerne og uvidende om det simple faktum, hvad det vil sige at blive bevæget eller oprørt. Torden er psykedelisk og skræmmer ånder væk, uden at de manifesterer sig, og fordi de ikke eksisterer, er det en parallel virkelighed af rygter og uforsonlighed ligesom bussemanden, og her er der ingen, der lever af bizarre personligheder og kender præeksistensen, selv om den faktisk ikke eksisterer. Derfor har alt det uvirkelige en tidløs historie, men det har noget, det har frygt, frygt, der deporterer os ind i en 5-dimensionel horisont, polygonal og lineær, men ikke modtagelig eller endda modtagelig for noget spor, et spor, der repræsenterer den transcendent og apoteotiske tankes halvkugler. Ideer blomstrer eller vokser ikke i den abstrakte fornufts tråde, men er impulser fra allerede set, dekorerede figurer, bevægelser af imitation og tilpasning til øjeblikket, men alt sammen bevidst og minimalt kalkuleret. Uden beregning er det virkeligt og uforudsigeligt, og derfor er det så ægte spontant, at det er absurd at tænke på noget som helst. Fortidens hoveder kværner og kværner, allerede falmet til gule sider og ædt op af bibliofile, som uden nogen udholdenhed skræmmer det forældede fra hukommelsen og fra det fremstillede og skræddersyede. Omgivet af måleinstrumenter lykønsker etiketteringsabexinerne sig selv, og Abessiniens tordener griner. De, der lever i lyset af fortiden, formenes, de, der dør hinsides, invaderer

himmellegemer i den fremtrædende kendsgerning, at det sker, i det umiddelbare. Men det er alt sammen tekniske ting, mere eller mindre intense, men det er energiske udstrålinger, som ikke er forenelige med fortiden, ikke engang med det foregående øjeblik. Erindringer, som derfor udsender skadelige stråler, der dog ikke tilslører nogen tanke, som man ønsker at antænde på et hvilket som helst tidspunkt, impuls eller øjeblik. Fordi fortiden krydser nutiden, øjeblikket, impulsen, sekundet eller brøkdelen, men ikke påvirker den, er vi derfor altid i tid, for det kraftfulde lys er ren strøm af ekstase, der skærer som vind i ansigtet, noget, der indtil da er frataget intentioner og bevægelse omkring glæden ved at gøre eller være, fordi det, der eksisterer og tæller i vores væsen, er klikket ,der gennem det simple blik transmitterer lyset fra sin fortid, lys mere eller mindre intenst, sved fra tidligere liv, men som ikke guider princippet, der er frigjort fra bevægelsen af de resterende impulser, uden maske, levet i sekundet, i øjeblikket, ikke som dem, der blot kravler rundt om fortidens lys og klamrer sig til ingenting. Det er ensbetydende med forurening, stråling, nej tak! Derfor er der ikke noget stærkere end at lyse op i øjeblikket og være til enhver tid med al styrke, men ingen er bedre end andre, det er virkelig et spørgsmål om kamp, og giv mig ikke det medfødte lys, for hver enkelt har, tørstig af vilje og fantasi og ren energi til udvikling og skabelse, magiske farver, der reflekteres i nuancer af gul sol. I virkeligheden er der ikke meget lys, der er kun foci for den resterende eksistens og en afbalanceret måde at objektivere det, der ikke kan ses. Så det eksisterer ikke, det er ikke virkeligt, det er frugten af noget, der hjælper os med at blive bevidste. Men hvad fanden er bevidsthed? Hvad er egentlig bevidst eller ubevidst? Her er en barriere, som ikke er materialiseret af

Uanset hvilken mening det giver, og hvordan det forstås, er vi alle på vej mod øjeblikket. Det der med at opstille forudfattede barrierer og påstå, at de er uovervindelige strømme, når der faktisk ikke er nogen barrierer i virkeligheden! Alt er derfor imaginært, vi lever alle i den samme strøm af illusioner, af tørst efter andre ånder, der ikke påvirker os i sandhed, fordi der er, eller faktisk ikke er nogen barriere mellem det ubevidstes ønske, der altid er til stede i det bevidste, og som vi kun reserverer til os, kun tomheden, der er ja imaginære af himmelske væsner, der lever, som det siges i lyset af fortiden, af flertallet, der overvejede, at man skulle have vægt eller mål, men igen, hvem er de til at blande sig. Man observerer og stirrer på dagen, indtil den falmer, intet er mere naturligt end det klare lys, som vi med glæde tilpasser os. Konformitet, modgang, konflikter, blot aflad, der tjener som en akkumulator af holdninger og bevidste problemer, men ikke så dybe, fordi de er naturlige. Mellem det naturlige og det transcendent er der ikke det mindste sammenstød, så det normale involverer os og får os til at føle os godt tilpas og rolige, alt er naturligt: luft, glæde, der involverer os, det, der slår og løber væk, og frem for alt berøringer, en blid berøring for dem, der sætter pris på pust af lethed. Energi forvaltes i kernen, en kraftfuld kilde bestråler os, forvandler os, psykologiske mutationer, lad os så betragte os selv som påvirket af denne atomkraft. Dette vibrerende lys vokser i det forventningsfulde væsen, der i virkeligheden ikke lider, men som en påfugl infiltrerer de impulser, der opfattes, og som fører os til at handle eller ikke handle, impuls, denne dynamiske og klare eksplosion. Derfor drager vi fordel af den maksimale eksponent i dens styrke, de vil være almindelige agenter, der korrigerer, smuldrer søjler, der er umulige at bringe i ubalance, fordi det er transformationens kraft. Og intet er stærkere end at være

forvandlet til noget, der løfter os og beskytter os mod forurening. Jeg husker, at jeg græd og ikke havde lyst til at gå i børnehaven den første dag, men bagefter nød jeg venskaberne og legede med mine venner. Som barn var det normalt, at høj feber forårsagede det sædvanlige mareridt, hvor jeg blev grebet af kæder og sænket ned i en brændende kedel, men med delirium troede jeg, at jeg var på vej til helvede, men pludselig vågnede jeg op og blev reddet i den endelige nedtælling, der fandt sted. Jeg ved engang, at jeg også lærte at skelne varmt fra koldt ved at adlyde min bror, der lagde en hånd på varmeapparatet ifølge ham på den koldeste del og ham på den varmeste del, resultat: Jeg endte med at blive brændt på et højre håndled, der minder mig om 666 eller dyrets mærke af nysgerrighed, min sidste telefon sluttede på 666. - Noget vil få os til at stoppe, hvis vi ikke ønsker at fortsætte, men hvorfor stoppe, hvis det er handling, der udfolder sig og genererer følelser, fornemmelser og stimuli, når nogen reagerer og reagerer på os, handling mine venner, tålmodighed og intelligens til at forstå det andet konfronterende væsen. Hvorfor lade negative energier lamme os, som om vi var børn uden et svar, mod mine venner, ordet er den orden, der vil blive bedømt, og hvem vil være fornuftens dommer, hvem vil være normal eller unormal, ingen! Vi har alle tro, og jeg har fezada, hvorfra tvivlen om at ønske og om det alvidende og nuværende ønske forbliver, men som en harpe, der antyder og bedrager, transmitterer sirenellyde med hallucinerende ekkoer. Intet andet end afslappende at høre tale, vi hører dobbelt så meget, som vi taler, og stilhed er handling og ikke naivitet eller mangel på kontrol, få kan modstå stilhed, og man må prøve det. Det kan endda være pinefuldt, men det vil besvare mange subjektive og objektive spørgsmål, den omgængelige stilhed er stum, men den kan fungere som det perfekte

våben til det ukontrollerbare,

der hungrer efter impulsivitet og tørst, dem, der ikke kan kontrollere sig selv. Fald til ro og lyt, lyt til stilheden inden i dig.

Engang fangede jeg en fugl, bandt en snor til et strygebræt og gav den brød, vand... Og den dag døde mit levende legetøj. Mit første forsøg på at fange en fugl gik galt, da min bror var bag mig og fik mig til at skynde mig hen til "hjørnet", hvor jeg slog hovedet, så selv det hvidlige væv kunne ses. Jeg gik ca. 4 km op ad bakken for at ryge kentucky'er til \$12,50. Ved disse møder spiste en af mine venner pærer, briller og hvad der ellers kom forbi - cirkuset havde for nylig været igennem landsbyen. Min første øvelse i cykelekshibitionisme var sammen med min bror, begge to. Jeg kunne ikke bestå nogle mursten og endte med at blive kørt på hospitalet af ham. Næsten samtidig blev jeg sparket af en gravid kælling, og så var jeg involveret i tyveri af kugler sammen med min bror for at hævne mig på den lille tyv, som senere blev min ven, og som havde den skøreste bror i landsbyen. Denne ven var ikke inviteret til min fødselsdag, men han sørgede for at give mig min første og eneste lego i livet. Få dage før min første kommunion tog jeg med en ven hen til socialcentret og stjal oblaten. Det var bare begyndelsen. Så begyndte jeg at lege gemmeleg, og det var sådan, jeg gemte min bedste ven for min mor, efterlod ham alene i huset og vidste bagefter, at han var skrækslagen, og da han kaldte på os, åbnede vi døren. Med vennerne legede vi med cykler, biler, kugler, og vi kunne godt lide eventyr... En dag tog vi hen for at synge janeiras (traditionelle portugisiske sange) på helgendagen, og vi fik nogle penge og brugte dem med det samme, jeg husker, at de tilbød chouriças (røgede svinekødspølser) og anden røget mad.

Jeg erstattede den, skolens legeplads var under opbygning med masser af sand og huller, men jeg vovede mig ud, da jeg kom i klassen og for første gang skulle "slås" for sådan en dristighed, turde jeg fjerne min hånd, før læreren slog mig, anden gang foran eleverne tilgav han mig og lod som ingenting. Allerede i 4. klasse solgte jeg forsider af fars samlinger til mine klassekammerater, ligesom de tillæg, der er i aviserne nu om dage. Jeg husker den første heks, hvor min mor tog mig, min far og min bror med, og jeg så heksen røre ved deres kønsdele, men han turde ikke, og jeg hadede ham. Jeg er en jul sammen med min fætter og min bror, og han modtager fra den første en pink floyd lp - the wall, stor fætter. At huske 1. kommunion i maj 1986 i kirken i Freixo de Espada à Cinta var en intens gåtur med stramme sko. Da tiden var inde til at rejse til Estarreja og efterlade venner og bekendte, lykkedes det mig at skjule min afrejse for alle med den fordel, at jeg rejste lidt før skoleåret i 4. klasse og blev kompenseret med et senere brev fra læreren, som var overrasket over min tavshed. Da jeg ankom til Estarreja kommune, flyttede jeg ind i Pardilhó, hvor jeg boede i et par måneder, og det var her, mit daglige liv begyndte. Jeg ved, at jeg dengang var offer for det, man i dag kalder mobning, og jeg frygtede det. Jeg frygtede det endda, når jeg kørte i bus fra hjemmet til skolen, for der var en, der havde smag for at "gøre suppen våd"! Det første job, jeg husker, var at vaske min fars bil og skrive regningen på skrivemaskinen, og han betalte mig. Jeg begyndte i 5. klasse med en særlig tilladelse, det vil sige en ansvarserklæring underskrevet af min værge, til at begynde i 5. klasse på skolen c+s Avanca, da jeg ikke havde minimumsalderen. Jeg fik lov til at smøge ærmerne op

Jeg brugte kun toiletpapir og røg - jeg ønskede endda, at hele verden stoppede i tide, så jeg kunne nyde et bankrøveri osv... Men det år fik jeg mit første eksamensbevis, hvor der stod, at eleven havde deltaget i skolecross 1988/89 med en placering på 15°, ikke dårligt for en, der endnu ikke var voksen, jeg følte mig også voksen nok til at hoppe over nettet og gå ud og købe cigaretter. Jeg gik uden cykelbremser og brugte sålerne på mine sko, da jeg begyndte at ryge for alvor, jeg skyldte en kæmpe sg til min nabo, den bedste taverna i Estarreja, så tidligt foretrak jeg buffeten og spiste ikke i kantinen. Jeg husker, at den første begravelse, jeg deltog i, var den af min stakkels undulat, hvis vinger var blevet skåret af... Jeg legede i gården og klatrede op i et tjørnetræ, da jeg sprang ned på jorden og knuste undulaten! Her begynder mine følger; jeg faldt i søvn og græd over at have mistet det dyr, jeg endte med at samle nogle mosaikker, og jeg begravede ham der. Alt sammen meget godt, men næste dag kom der en kat og hentede den! Resultatet af denne historie ender med en hund, der havde bedt om en julegave, men blev fundet som en omstrejfer ved døren til mit hus, vi bød denne "teko" velkommen, og han endte med at blive instrueret i at angribe den målrettede kat, min teko endte med at dræbe katten. Jeg knaldede endda en sten på en lighter af nysgerrighed, og den sprang.

I mine første arbejdsdage havde jeg det sjovt i det bageri, hvor jeg arbejdede, sikke en joke... Jeg plejede at tage avisen med på toilettet for at læse og ryge en eller to cigaretter, men på det tidspunkt var jeg så bange for ikke at blive opdaget af min bror og svigerinde, at jeg smed pakken ud af vinduet i bilen. Jeg havde en oplevelse med skyggeulven: Jeg var fortabt, men fundet. Beskyttet, men kun efter eget valg. Den lever af kemiske faste stoffer og det uundværlige vand.

I renheden af sin egen "skygge" dykker han efter eventyr og havde en landing, tegneserieagtig. Som ulv var han beskyttet, men af holdning alene, nedsænket i tilsyneladende ensomhed. I dag skriver jeg som en karikeret ulv, ser hans verden i øjnene og fortolker den. Uafhængig ven lever ikke uden sin vilde, men velgørende natur af en sand novice i livet, embryo i caricuaa, hvor jeg dimitterede, har blod af unge loyale, ærlige frem for alt en frygtløs natur, hård i sin essens, men loyal og ven og respekt for sin ledsager og ven. Derfor trofast rejsekammerat og medvirken altid fortolket med hengivenhed og stilhed. Jeg boede sammen med ham længe nok til at kende skyggerne af de karikerede "gader" og selskab. Men jeg så mod i ulven, og han etablerede båndet til en tavs fortrolig ven og statuerede sin frihed. Hvis der var én ting, ulven havde, så var det frihed, han var alene, alene! Og fri! Skyggeulven udstråler energi, der er ekstra-menneskelig i sin måde at være på. Med sine påtvungne gøen i sin vilde uafhængighed af genernes natur. Jeg besluttede at dele den respektive åndelige torsk, alene julemiddagen med lobo, eller bedre skyggeulv karikeret, der på samme tid er forbundet med en enkelt tallerken fri i fællesskab broderligt deler også den respektive drink. Er vi alene af eget valg? Ja, selvfølgelig! Vi er frie til at tænke, som naturen former os. Det var en gave til mig denne jul, tegneserieulven, men han vild af medfødt genetisk miljø trækkes af sine kromosomer ind i følelsen af fri tilstand af renhed i sin egen natur. Enigmatisk med hensyn til livsstil, men drevet af en tørst efter at leve og nyde sin ensomme side, men fri for enhver begrænsning eller pålæg. Jeg og ulveskyggen er venner, ukarakteristisk er dens ukonventionelle måde at handle på i andres tvang, vi er

fri af moder naturens hænder, og så vokser vi og fremkalder det, de infiltrerer os med. Havana Club er essensen af galskaben i den samme tørst efter revolution, at tage ansvar for vores væsen, her er en fri, men ensom pagt med samarbejde med dyriske instinkter.

Da jeg var yngre, kaldte jeg min bedstemor Surucucu, en dag jeg spillede bold, hoppede tekoen, som jeg havde, hvad der for ham virkede som 30 cm, fordi han var lav og faldt fra 2 meters højde, jeg løb for at ringe til mine forældre, da jeg kom derhen, havde den lille overlevet den jul, mine bedsteforældre var hjemme, jeg havde en diskussion med mine forældre og fortalte endda min bedstemor, før hun døde, at hunden. Jeg ankom til byen, i dag Estarreja, og begyndte i 6. klasse på Donaciano-skolen, hvor jeg mødte min store teenagepassion, som kom til at præge mig i hele min ungdom. Jeg brugte mere end 10 minutter på at stirre på min fars elskerinde, og jeg tænkte, at hvis hun lavede bare den mindste lyd, ville jeg få nogle problemer.

Jeg har altid godt kunnet lide min bror, men han slog mig engang og sårede min fars identitet, da jeg løb væk i min pyjamas ned ad gaden i Pardilhó, Estarreja kommune, og endte bag huset i nærheden af buskene. Jeg var endda nødt til at tage make-up på på min sædvanlige søndagstur på grund af mærkerne i ansigtet. Jeg kørte uden bremses og slidte bremseskoene op, jeg solgte cyklen, som jeg kørte på uden dæk, kun med fælgen, som min bedstefar havde givet mig, og solgte den efter vægt, hvor jeg tjente 300\$ for den. I denne skole endte jeg med to minusser, det ene i matematik og det andet i håndarbejde, jeg havde aldrig indset, at jeg var så dårlig til håndarbejde. Naturligvis involveret i samfundet og dets skikke, begyndte jeg i 1989 at spille

Som fodboldspiller startede jeg som angriber og scorede ét mål ud af tre i min lange karriere, men det var i en træningskamp mod Ovarense. Da jeg voksede op, flyttede jeg tilbage til centerforward-positionen, så til venstre wing, så til højre midtbanespiller, så til central midtbanespiller, indtil jeg nåede forsvaret i positionerne som central og libero. I slutningen af min karriere var jeg kendt som en atlet med en notorisk anti-fair-play, jeg må stadig registrere det andet mål, der blev scoret den dag, jeg bad træneren om at være holdkaptajn og spille som central midtbanespiller, i den kamp scorede jeg et mål, jeg gjorde forskellen, og jeg dækkede afstanden fra midtbanen til modstanderens mål og lavede en "trusse" til målmanden. Jeg tænkte på at tage nåle med til fodboldkampe for at vinde bevægelserne på banen.

I 1990/91 gik jeg i 7. klasse på Estarreja gymnasium, jeg var dårligt integreret på denne skole, fordi jeg var oprørsk og fortalte historien om, at jeg en dag onanerede i klasseværelset og fik øgenavnet af historielæreren som bæreren af det patriotiske missil - dette på tidspunktet for Irak-krigen, jeg dumpede fatalt 4 karakterer. Den, der kostede mig mest, var i portugisisk, da det var den første og eneste i min skolekarriere. Jeg besluttede at vende tilbage til skolen i Avanca, hvor jeg havde gået det 5. år. Efter skoleåret 1991/92 begyndte jeg at blive kaldt "AIDS" blandt mine skolekammerater, jeg fik endda ry for at være dårligt opdraget, men min skolesucces gjorde det muligt for mig at bestå året. På det tidspunkt, da jeg blev konfronteret med grunden til, at jeg var kommet fra Estarreja til Avanca, sagde jeg, at jeg var blevet bortvist fra Estarreja-skolen. Jeg plejede at lave huller i floppydiske med lav densitet for at fordoble deres kapacitet.

Jeg plejede at tage til træning fra Estarreja til Avanca på min "cykel", og så tog jeg med vilje til Ovar for at stjæle tyggegummi og slik fra supermarkedet. Den bedste kamp, jeg spillede i hele min karriere, var efter en direkte, og det var mod Beira-Mar, hvor klubbens varevogn endda kom for at hente mig derhjemme. Jeg stak en flue i en smørsandwich fra en ven kaldet "minete", de første pornofilm, jeg så, forbløffede mig, en kvinde havde pik og bryster på samme tid, noget der fik mig til at tænke, en anden var med slanger og ål, scener fra min far ... Mellem turene fra Estarreja og Avanca havde jeg cp-passet til dem, men da tobaksafhængigheden begyndte at blive værre, i stedet for at købe passet... Jeg var allerede i en fase, hvor jeg kun blaffede for at få penge til tobak, og jeg plejede at gå til bageren for at spise en halv rugbrød og drikke en liter øl sammen med mine kolleger. I min bedstefars hus affyrede jeg et skud fra en trykpistol, og blyet rikochetterede og ramte mig næsten. Engang til en fødselsdagsfest brændte jeg noget tyggegummi, og det blev sort, så folk troede, det var hash. Før jeg tog til træning, ringede jeg hjem til mine venner og stjal champagneflasker fra min far, og så drak vi før træningen, og flere gange blev vi smidt ud. En dag blev en af disse venner så fuld, at han måtte indlægges på hospitalet. Hans far ringede endda til min far og klagede. I fodboldklubben havde vi en særlig træning, det var vores modstander Aveiro-landsholdet på jagt efter nye talenter. Jeg havde en formidabel træning, og det var der, de satte mig i træning på Aveiros landshold, og jeg fik virkelig en plads. Jeg spillede som angriber i venstre side af banen, og jeg var indskifter for en spiller, der var mere

Senere var det for FCPorto. Den 11- 07-1992 skulle u-13 udvalget have et møde, hvor udvalget af Aveiro stod over for udvalget af leiria, der lukkede sæsonen 91-92, det var her i denne kamp, at jeg havde min mulighed og kom ind i anden halvleg, som rapporteret af avisen Aveiro, tirsdag den 14. juli 1992 - Aveiro, 2 - leiria, 1 "kamp på banen i sportskomplekset i s. Jacinto. "Da Aveiro-holdet kom tilbage fra omklædningsrummet, gik de på banen med endnu en beslutsomhed. I modsætning til første halvleg, hvor Leirienses dominerede, tog Aveiro kontrol over spillet og udnyttede modstanderens forsvar bedre, de gav en "volte-face" til resultatet. De fik udlignet ved Filipe Moura, som skød i en bue ind i bunden af målet". Jeg vidste ikke engang, hvad jeg lavede i den kamp, jeg kan huske, at jeg løb meget, indtil jeg ikke kunne gribe boldene, jeg var enten for langsom eller for hurtig, men til sidst scorede jeg det, der skulle blive det tredje mål i min fodboldkarriere, det år var der ingen turnering mellem landsholdene af økonomiske årsager, kunne jeg have udviklet mig mere? Man ved aldrig. Skoleåret 1992/93 ankom, da jeg gik i 8. klasse på c+s Avanca-skolen, og jeg røg allerede i hvert frikvarter, jeg var allerede en rebel med afvigende adfærd. Jeg plejede at fortælle en ven, at jeg gik på militærskole, jeg gik ind i en fransk støtteklasse med et toiletsæde på hovedet og sagde, at jeg var hr. toiletsæde, jeg havde ikke modet til at se min far i øjnene før den første internering, jeg plejede at tygge urter, før jeg gik hjem efter fodboldtræning, den første og sidste gang, jeg blev slået, spillede jeg i begynderne i en træning, "jeg tog en" og slog ham og bad ham vente på mig udenfor, at jeg ville tage flere, og han ventede ... Selv mit hoved røg op mod

Han fik kælenavnet "Pardilhó". Jeg havde mit første diskotek på loftet, og jeg kaldte det ku*. Jeg klatrede gennem et ovenlysvindue til toppen af bygningen og havde endda tæpper på taget blandt andre ting, med mine venner røg jeg ild flere gange, med nuno en af mine venner kom jeg til kanten af grænserne nær en skorsten, en ugle kom ud og fik mig ud af balance og tog mig næsten til at falde fra taget. Den rasende blå stråle invaderer mit væsen, strålende af energi, der spirer i de beskidte porer af fordomme og intolerancer, som denne blå stråle vil nå. Det lys, der produceres af alle væsener, rulles op i skamløse kunstgreb, der er svære ikke at være langt ude med uskyldige kunstigheder. Dette laserlys er gennemtrængende og trænger usynligt ind i selv det usynlige og umærkelige. Det er et seer- og mesterlys i de antagelser og korsveje, der er fremmede for seeren selv. Umærkeligt og uskyldigt fremkalder det gennem sin stråle et sug af tanker og forudfattede ideer, der er giftige for dets egen gift og dets modgift. Loftets lys, den røg, der gennemborer sindets lys, der er indhyllet i klude af minder, der ikke er gjort i hoveder uden retning og handling, handling, den motor, der afkøler den hektiske tankes echelon af langsomt og massiverende ukoordineret sind. Den trænger ind i øjeblikkets tomgang, bliver ophidset og fordeler sig blandt de cerebrale og ophidsende lys i omstrefjende elektriske stimuli. Det intensiveres i den hypnotiserende og lammende kropsmasse, som en udløser af rim i ord uden en sammenhæng. De høje lys kommer ind i enhver hovedspids-teknik. "Nogle mennesker har små aber, andre bare lofter! "Andre lys, der overskygger hovedindgangen, jeg ville ønske, jeg kunne trænge ind på lofterne med minder, tanker, liv levet uden store årsager, men med mange

Erindringer. Minder, der oplyser sindet for evigt, åbne eller lukkede i kister... Jeg plejede at få VHS-kassetter og havde ikke penge til at betale, huslejen spredte sig i tiden, og gælden voksede, jeg sov sjældent og tænkte på, hvad jeg skyldte. Jeg havde kassetterne i månedsvis for at akkumulere. I 1993 begyndte jeg at få lyst til at have mine egne penge, og efter en invitation besluttede jeg mig for at arbejde i en spillehal. På det tidspunkt var jeg 15 år gammel og havde allerede en masse autoritet, fordi jeg holdt orden i lokalet og forbød unge under 16 år at komme ind. Det var her, jeg havde min første kontakt med hash, som skulle blive mit efterfølgende forbrug i de følgende 17 år. I dette miljø kom jeg i kontakt med andre virkeligheder, men jeg benægtede og nægtede altid at bruge heroin og kokain og gjorde opmærksom på, at hvis jeg gjorde det i løbet af mit liv, var det ikke med vilje eller med vilje, eller jeg var måske blevet "undermineret", men jeg brugte dem aldrig. Jeg havde upassende holdninger til forbrug, og jeg var allerede en berømt "kunstner", da jeg var konferencier ved skoleårets afslutningsfest for finalisterne i 9. klasse i 1993/1994.

Generator, kærlighedsgenerator eller kærlighedsgenerator, der nærer dette ikke-virtuelle kødelige begær, og denne gennemsigtige og tørstige kyssende følelsesmæssige sammenfiltrering af noget, der er vitalt for udviklingen af energier i følelsesmæssige og elektriske bånd. Denne generator nærer egoer og personligheder med skjulte ansigter i den daglige repræsentation som i indtagelsen af morgenmad eller aftensmad eller det vand, der nærer energien i hverdagen. Uden masker eller tårevædede tanker passer vi i virkeligheden til kærlighedens energi eller i kærligheden til den elektrificerende og skærende energi af gennemtrængende og repræsentative blikke af kærlighed og ensomhed, som man lever fodret af et kabel, der aldrig er

afbrudt, en uforgængelig, men sand energi, altid! Altid elektrificerende blikke, der tørster efter begær og

en tålmodighed, der er opfundet af dages monotoni og de skæve ansigter, der ikke repræsenterer noget i dette elektriske medium, de er løse tråde. Vov dig ud i fantasien om virkelighedens medfødte og uhæmmede motor, men med den øjeblikkelige kontakts kvælning. En uundværlig kontakt til det motoriske liv, den motoriske virkelighed af konsensus om at være og ikke være til stede, men fremmedgjort fra andre virkeligheder, næsten umærkelig for det bevidste begær, men den er der! Den er der altid til stede i betydningen mulighed for det umiddelbare, derfor kan midlerne ikke være våde, hvis ikke glatte i tankerne hos den genererende kærlighed til midler og tilgængelige ressourcer; da den genererende kærlighed altid er forbundet og på udkig efter andre midler, der ikke er virtuelle og kontrollerede med netop denne nedstigerens væsen, kan den ikke fremmedgøre sig fra den glæde, den genererer, og spreder sig i de altid tilstedeværende ansigter af den klump af sjæl, som du altid har ønsket at kvæle. For du kan ikke fremmedgøre noget stykke, for energi er ét og multikulturelt i sin følelse af tilfredshed, tilfredshed, der udvikler forskellige virkeligheder, for vi er virtuelle og imaginære, kun i andres nærvær eller i selve spejlet skjuler vi den nye regulerende energi i neutronernes ånd, som er disse de sande lysdyr. Lysende drager kan lyse op, og denne strøm, der løber gennem os og genopliver os dagligt, giver os styrke og mimik af skinnende og gående væsener, ja! Andantes, fordi det kan være lysets kraft eller den syge og rekonvalescente undertrykkelse, der konfronterer den dualistiske og undertrykkende virkelighed. Lad dig ikke rive med af denne strøm af negative poler, der infiltrerer underbevidstheden og reducerer den negative, kritiske personligheds dybe smerter, men nær dig af positiviteten og den transcendent virkelighed af kemiske og anti-kemiske kredsløb, der nærer ånden i

innovation og præstation, præstationer, der er personlige og ikke kan overføres som fødekilder til hektiske kapløb mod ingen nydelse, men som trækker sindet ind i tankens bølger og dens transmission. Overførslen af tanker er reel og udvikler kredsløb, som ingen kan benægte, og disse kredsløb har en strøm, der spredt sig i den tidløse luft af undertrykte fornemmelser og fornøjelser, fordi vi alle er betablokkere af eksterne stimuli, men de forstærker vores tørst efter at leve. Disse impulser påvirker derfor vores ræsonnement, og nogle gange opstår der konflikter i tankerne, men de kan bringe lykke, som med protonernes spænding vil føre os til den ydre virkelighed. Blåt lys frigjort fra stærke følelser blåt lys, der krydser broer og trapper og infiltrerer følelsernes kraft, som det lever af at udvikle dette åndelige potentiale, hvor det med sine ultrasensitive stråler byder velkommen til skønheden i gennemsigtigheden af veltalende venskab, der længes efter noget "blåt", stærkere, mere intenst og udvikler i os konstellationer med dybe forgreninger af følelse og fremmedgørelse i denne Hertzianske bølge. Denne kraft påvirker skæve sind uden sans for det levende, turkisblå påvirker dybe og varige venskaber, den bærer i sig magiske stråler af galskab og nydelse, elskere af sjælden og tonende skønhed. I filamenterne af tussmørkeintensitet udvikler og overfører den indbydende og beskyttende energi af ondskab og fornøjelser med smerte og stilhed, nej, det er ikke en maske, der vildleder os og henviser os til abstrakt tanke, det er snarere et stærkt og intensiverende lys af reel og imaginær fornøjelse, men som påvirker og altid påvirker dem, der bærer sig selv i det og forbliver uden grænser for indre og varigt venskab. Hun forelsker sig, og som om hun var berøvet sin fornuft, men

Den tjener som føde for følelser, den kommer og bringer nydelse og begær, denne nydelse er kalorisk og invaderer alt i et vanvid af ophidselse af denne primære farve, der lægger sig ned og ruller ophobningen af energier op, der tømmes med tiden, men ikke forsvinder i den nuværende fremtid, det vil sige, den er altid til stede, beskyttende, den lader os ikke udvikle os på niveau med strålende ukontrollerbar nydelse.

I 1994 kom jeg i lære som elektriker, og det var der, jeg fik øgenavnet "faiska", som nogle stadig kalder mig, fordi jeg fik stød af en løs ledning, og til sidst var der ingen elektricitet. Jeg begyndte at gå ud om natten, og på min første tur til eclipse-diskoteket i 1994 blev jeg en "cup-catcher". Jeg husker stadig den dag, jeg tog en alkoholtest, og resultatet var over 2,0, før jeg begyndte at arbejde. Den aften var fantastisk, jeg endte med at holde fast i alle flaskerne på diskoteket og blev båret hjem af en af cheferne med hovedet hængende ud, og der efterlod han mig derhjemme, det var vidunderligt, den sommer i det sidste år af eclipse når jeg slutningen som bartender, der laver shots og erstatter bartendere midt om natten, der ikke kunne holde til det længere. Jeg forlod avanca og ankom til ovar, i skoleåret 1994/95 begyndte jeg i 10. klasse i idrætsområdet på José Macedo Fragateiro-skolen, jeg var altid en af de dårligste i idræt og sport, det skyldtes også min dårlige opførsel, jeg havde endda en lægeerklæring, der på svømmetidspunktet henviste til en allergisk reaktion på klor, men det, jeg ikke vidste, var, hvordan man svømmede! Jeg havde et fodboldhold, der hed "les bufons", eller prutterne, og det lykkedes mig endda at samle penge ind til dem i shoppingområdet i Estarreja. Jeg plejede at være i praktik før de globale prøver i gymnasiet, hvor "ubåde", en blanding af øl og

kager blev til grin.

Da vi var på vej til eksamen i Albufeira, forlod jeg supermarkedet med en vogn fuld af øl, som vi tog med tilbage til lejligheden, hvor vi fyldte fodpanelet med tomme flasker. På min kærestes fødselsdag i Furadouro blev jeg så fuld, at jeg faldt i søvn ved bordet, hvor suppen lige var kommet, og da de vækkede mig, kastede jeg op på middagsbordet. Så gav de mig et lift hjem, og jeg ville blive til en fest og ikke hjemme. Da jeg var 18, så jeg filmen Transpotting, og jeg har altid syntes, det var sjovt, at en mand gik ind på et toilet og dykkede ned i et hav af lort. Jeg talte ofte med min bedstemor, og jeg kunne godt lide at tale med min bedstemor om det, der kom ud af mig, nemlig lorten. Jeg blev mester for holdet kaldet "tchetchenos" i fodboldturneringen og fortsatte mine fremskridt. I 1995/96 gik jeg allerede i 11. klasse på José Macedo Fragateiro-skolen og formåede at få overgangen til 12. klasse, men med matematik og fysisk kemi bag mig formåede jeg aldrig at indhente det forsømte. Jeg sprang ud af en klasse gennem vinduet og kom ind ad døren og sagde, at jeg var gået på toilettet. I mellemtiden løb jeg og klagede meget over en muskel, som jeg senere måtte have en operation for brok i året 1996/97. Efter at have dumpet et år skulle jeg aftjene min værnepligt, og i den militære inspektion blev jeg betragtet som uegnet, jeg klagede over, at jeg ikke kunne løbe, fordi mine ben gjorde ondt.

ben. Sammen med sine venner lavede han tri-turbo, dvs. 3 filtre. Jeg fremprovokerede mobbesituationer, der påvirkede den "bagerste" gruppe på skolen, som var dem, jeg kaldte eta. Jeg opfordrede til møder mellem 4 og 5 personer i byen Ovar ved frokosttid, sande angreb på ytringsfriheden for de gæster, der mødtes, og sammen med min bedste allierede Nuno tvang vi grupperne ud i en slags chikane. Jeg vil transskribere følgende udsagn: "Han arbejdede som monitor i beskæftigelsesprogrammet for børn i 1. cyklus af grunduddannelsen "aktive ferier" i månederne juli, august og september 1997. I Santarem, efter at have sagt, at jeg skulle til udstillingen, tog jeg hjem til nogle venner, hvor jeg endda pruttede og sked i bukserne efter at have smidt mine boksershorts ud af vinduet. Ventetiden og ham, han gik rundt og ønskede, ville, hoppede, sprang og røg, han gik uden at have et mål. Angsten varierer med alderen, men man lever altid på en meget ængstelig måde og venter på noget, vi vil altid have noget, alt i os kommer ufrivilligt i vejen for vores egen vilje. Det år udarbejdede jeg følgende valgoplæg: Det er med stor beslutsomhed og ansvarsfølelse, at vi stiller op til valg som elevforening på gymnasiet José Macedo Fragateiro. Det er vores mål at fremme kulturelle og rekreative aktiviteter for at give værdighed til denne skole, som har så meget brug for at gøre sig gældende internt og eksternt. For at nå dette mål foreslår vi:-

Fremme kulturelle og sportslige begivenheder for hele elevgruppen, nemlig en ungdomsuge, fodbold-, basketball- og volleyballturneringer (mænd/kvinder). Organisere månedlige debatter med det formål at uddanne og informere eleverne om samfundets problemer - tilskynde til oprettelse af en skoleavis - uddannelse af medlemmer - anskaffelse af en bordfodboldpool - organisering af ungdomsugen med forskellige aktiviteter - etablere kontakt med "medierne" for at offentliggøre aktiviteterne på vores skole og især elevforeningens initiativer. "Under kampagnen uddelte jeg kondomer til eleverne og opretholdt kontakten med sundhedscentret i forbindelse med de debatter, der var planlagt, men som ikke blev til noget, fordi sundhedscentret ønskede, at eleverne skulle have fri fra undervisningen for at deltage. Under kampagnens slogan, "vi giver vores ansigt til dig!" "følg vores skridt" og endda "spil vores musik", med plakater fra socialistpartiet, der støttede denne kampagne ved at stille hovedkvarteret til rådighed, ønskede de en modpart, det vil sige militant for partiet, de militante kort blev distribueret, men ikke engang en militant vandt denne politiske kraft i vores forening. Hvad angår de andre projekter, købte bestyrelsen et bordfodboldbassin og beholdt halvdelen af de 20 escudos, som hvert spil kostede. På dagen for indvielsen, og jeg citerer: efter valget, som fandt sted den 14. januar 1998 mellem kl. 10 og 20. To lister deltog, a og b, hvis repræsentanter er inkluderet i kandidaturfilen, og den nævnte handling fandt sted inden for normaliteten. Efter afslutningen af afstemningen, hvor

740

studerende blev stemmerne talt op. Resultaterne var som følger: ti blanke stemmer - femten ugyldige stemmer - fem hundrede og syv stemmer liste a - to hundrede og otte stemmer liste b. Ifølge stemmerne var liste a den absolutte vinder i den første afstemningsrunde. Efter denne præsentation er der ingen positiv balance. Det skal også nævnes, at den tidligere forening havde et skrivebord, et metalskab, en stol, en skammel og to skakspil (ukomplette) i sin formue. Få dage efter kampagnen cirkulerede en anonym anklage på skolen, hvor jeg fik øgenavne som Kong Løve og Al Capone, fordi jeg nogle gange udgav mig for at være disse figurer i klassen, og tingene blev komplicerede for min side, fordi jeg også blev set af bestyrelsen som en hashforbruger, og ifølge en psykolog på skolen var jeg hjernen bag. I slutningen af 1998 indledte Psp Ovar en undersøgelse, og der kom en politiefterforskning. Jeg havde lige røget en joint, da jeg kom ind på politistationen. Jeg nægtede, at jeg røg, og at jeg havde prøvet det og ikke kunne lide det. Det år omkring ballet er der mistanker og beskyldninger om manglende betaling af den middag, umoralsk ting, fordi den blev betalt i de følgende dage med min daværende bedste vens første job, listen, der kørte i året

Følgende var bange for, at vi ikke havde betalt for middagen, hvilket blev gjort, rygter. I januar 98 blev jeg inviteret til uddannelsesugen, og det bragte minder om hans eksa. Jorge Sampaio, republikkens præsident, som sendte et foto med følgende dedikation "til gruppen i Aveiro, specielt til A.E. på skolen José macedo fragateiro, med et venligt knus" Uddannelsesugen 24. januar 1998 - republikkens præsident, jeg spiste frokost stående i elektricitetsmuseet, hvor jeg hilste på senhor-præsidenten. Samme år fik jeg mulighed for at arbejde på diskoteket a pildrinha i furadouro, hvor jeg som bartender underholdt kunderne med flasker og jongleringstricks, der minder mig om filmen "cocktail". Der var en nat, hvor jeg sked ud over mig selv og havde følelsen af, at diskoteket var brændt ned, og troede på det, selv efter jeg vågnede op, når jeg ser mig selv helt ødelagt, smider jeg mine trusser ud af vinduet, De falder ned på en cafés parasol, et par dage senere returnerer moren til en af mine venner de rene trusser og siger, at de måske var faldet ned deroppefra. Jeg drak ofte to flasker golden strike og en absint sammen med min partner. Til en fest serverede jeg for en kunde foran chefen og begyndte at fylde glassene, så væsken flød ud over hele disken, og jeg blev straks fyret. En af cheferne var sammen med en kunde, og jeg serverede to shots for dem og spildte det hele, og han sagde bare til mig: Forsvind derfra! Jeg var til bryllup hos min brors bedste ven, jeg røg hash på badeværelset og blev så fuld, at jeg lagde en sko på bordet og spillede rollen som en mobiltelefon. Om natten, altid ledsaget af de glas og den hash, jeg indtog, plejede jeg at skrive Einsteins formel i omslaget på skolen 1998-1999 monho bar - bartender her var jeg lidt

måneders serveringsglas. Jeg gennemførte en afsluttende fest i 2. periode, som sædvanlig mødte det konkurrerende diskotek Fénix 900 mennesker, i den første fest i monho nåede jeg 700 mennesker mod de næsten 200 mennesker, der var tilbage i den rivaliserende fest, det var en succes. Efter festen tog jeg alle foreningens medlemmer med ud at spise, betalte ejeren af monho for middagen og gav ham ikke flere penge for festen. Det år startede jeg mine rabatter som ansat hos Philips, en fabriksarbejder, hvor jeg arbejdede i to måneder med næsten to ugers fravær. På det tidspunkt fik jeg et job i uniteca/quimigal. Jeg var bartender/underholder med mine jongleringstricks i diskotek dacasca, og det var her, jeg indtog mit første "tyggegummi" Jeg brækkede det i to og tog det på forskellige dage, de halve virkede, som om intet, jeg gjorde, var i kropshastighed, som for eksempel at bladre gennem et helt magasin og ikke læse noget eller komme hjem og sætte musik på og ikke kunne følge med. Det var den første og eneste oplevelse med disse stoffer. På disco dacasca fortalte PR-manden og sikkerhedsvagten, da de hentede mig til endnu en arbejdsdag, at jeg dagen før med flaskerne og mit jonglørnummer havde slået en kunde i hovedet, og at hun var kommet på hospitalet. På grund af en forsinkelse på 3 timer, da jeg var sammen med en kæreste, kommer jeg derhen og bliver erstattet af drinkfangeren og fyret på stedet. En ny bar åbnede i Estarreja, hvor jeg var i årene 1998/99 som bartender/barhelt, på en af de aftener lånte jeg en bog om "the doors", og "amerikaneren" døde, han og min bog blev ramt af toget. Jeg lavede endda et depositum på 100\$, så jeg kunne hæve 1.000\$... i 2 år som dørmand, og indtil de brændte

Jeg har altid været en god fyr, men jeg har aldrig provokeret eller været oppe at toppes med nogen. Jeg organiserer en réveillon 1998/1999 hos heltene i barorganisationen faiska & friends Jeg indkalder alle mine venner til nytårsaften. Jeg beder alle barens kunder om at gå før midnat og lukker baren og nytårsaften. Jeg tager til rocks bar ovar, hvor jeg bliver overfaldet for at reklamere for en anden begivenhed inde i etablissementet, jeg indgav en klage til politiet, og de tager til baren, hvor de får at vide, at jeg ødelagde askebægre derinde, ren løgn. Jeg gik endda til statsadvokaten, men jeg fulgte ikke op på processen på grund af mangel på vidner. Nytårsaften 98/99 - barens helte av. Visconde de Salreu Estarreja Jeg sammensatte et program, hvor: de 12 klokker på en nat [og dag] ...d.j.'s on control resident sergius guest d.j. Vitorio og inkognito. Midt i festen og for at kunne klæde mig på hjemme til festen og mine venner, der skulle dukke op, smed jeg alle kunderne ud af baren, hvor jeg var dørmand den aften sidst på året. I mine tanker sætter jeg spørgsmålstegn ved alfabetets rækkefølge og tænker, at ab eller abba var langt foran, jeg tænker på at skabe et sikkerhedssystem mellem mændene, som at blinke eller røre og føle den anden og alle fremskynde for at se, hvad der var galt eller lide og hjælpe. Jeg ser fjernsyn og tænker, at fodnoterne indeholder beskeder til mit sind. Jeg ser f.t.v.-kanalen og tænker, at den dag vil jeg modtage nobelprisen. Engang troede jeg, at jeg spiste menneskeorganer, og den dag var det en kilobutik. Jeg troede, at det knuste glas på gaden var diamanter, jeg så filmen snatch / porcos e diamantes i biografen i Aveiro, da jeg tror, at jeg er skuespilleren i filmen, jeg begynder at tage mine sko af og gå ind og ud af biografen, det var min film. I Estarreja flygtede jeg i en akt af den højeste frihed ned til floden og

Jeg tænker på at klatre i træer, jeg lægger en halv krop i floden, og jeg tror, at jeg er et geni, og at republikkens præsident holder øje med mig, jeg har kontakt med kørerne, der græsser, og jeg forsøger at kommunikere mine tanker til dem. Jeg tror, at de stjæler mine ideer, og at de vil mig ondt, jeg begynder at føle mærkelige ting, at isolere mig, jeg plejede at gøre ting som at dreje hele rummet, læse psykologibøger for at prøve at forstå, hvad der skete med mig, jeg begyndte at få delirium, forfølgelsesvanvid, eller at jeg blev overvåget og kontrolleret enten af fjernsynet eller dagbladene, Jeg troede endda, at min far ville købe mig en bar, og at han var den største i verden, han gjorde kun bizarre ting, der gjorde mine forældre alvorligt bekymrede, i denne generelle forvirring ringede nogen til GNR og brandmændene, der stadig transporterede mig til hospitalet, hvorfra jeg flygtede drivende i timevis, indtil jeg blev fundet af GNR-soldaterne, der sagde til mig: "Vi ledte virkelig efter dig." Jeg blev bragt til hospitalet i Aveiro og senere til den psykiatriske skadestue i Coimbra. Taget af brandmændene bundet til en bære, efter en samtale tror jeg, at jeg skal have en indsprøjtning, og jeg går til pigerne efter en samtale med lederen af psykiatrien, men jeg får kun indsprøjtningen ... Da jeg vågner op, er jeg i et værelse på den psykiatriske afdeling! Jeg løb væk, tog en taxa og kørte fra Coimbra til Estarreja, hvor jeg bad taxachaufføren om at vente og gik hen for at advare min mor... Den næste dag blev jeg tvunget til at tage en pille, som psykiaterne havde sendt mig uden at vide, at det var for at få mig til at føle mig dårlig, og jeg bad dem om at tage mig med på hospitalet, hvor jeg blev i mere end 20 dage under fysisk tvang, dvs. bundet til sengen med et bælte! I Estarreja virkede intermarchernes velkomst som en invitation til at gå ind i et nabohus, jeg gik endda ind i haven i den tro, at jeg var

De indgav endda en klage, men så sagde GNR, at de virkelig ledte efter mig og tog mig med på hospitalet. Ifølge indlæggelsesbulletinen - psykiatrisk service - blev patienten indlagt på dette hospital den 1999-01-03 og udskrevet den 1999-02-15 - normal sygdom. På Coimbra hospital modtog han det første nummer af superinteressante, hvor manden vendte papirerne og hed sparks. Deltog i bordfodboldturnering afholdt på psykiatrisk afdeling - mænd huc 11. februar 1999 i Coimbra Jeg blev kontaktet af lederen af psykiatrien, som røg med mig og puttede aske i en plastikkop og bildte mig ind, at jeg ville få succes, få kvinder og rejse, da sygeplejersken til sidst kom ind, og jeg tænkte ved mig selv, at du ville tage mig med til en fest på ftv, og at det kun ville være sex, da det til sidst var en indsprøjtning, som jeg ville tage næste dag, da jeg vågnede, befandt jeg mig i et rum fra jeg ved ikke hvor, Jeg forlod hospitalets grænser og gik i retning af forbipasserende biler og oplyste huse, eller hvor der var bevægelse, idet jeg troede, at politiet interagerede med mig, jeg endte med at blive taget tilbage af en herre, der kørte forbi og så mig i pyjamas, jeg bad dem om at løslade mig og give mig en ansvarserklæring at underskrive, et faktum, der blev ignoreret af alt medicinsk personale, selvom jeg var myndig. Vejen ud derfra var som et jordskælv i mit sociale liv, jeg blev skrøbelig i de næste par år, jeg havde endda frygt som: at gå på café og være bange for, at koppen ville falde ned, og at folk ville kommentere mit navn.

Som 3. kontorassistent i 1999 omdelte jeg post og anbefalede breve, på det tidspunkt afblegede jeg mit hår, jeg omdelte posten i bil uden at have et brev, inden for området af fabrikken, hvor jeg var.

Da jeg kørte med 30 km/t, ville jeg for første gang mærke en bil, der endda havde en ulykke, hvor kofangeren gik i stykker, og jeg var virkelig nødt til at retfærdiggøre det.

Jeg sover ikke, fordi jeg ikke vil sove Jeg vil leve
Her er en forhindring, der ikke lader mig sove Jeg vil møde
den med søvnløshed.

Jeg tilmeldte mig externato luís de camões, bad om en ækvivalens på portugisisk på 11 værdier og tog kurset om i kapitaliserbare enheder på ungdomsuddannelsen. Erklæring ipj, arbejdede som informationsanimator, som stipendiat, fra 1. marts 1999 til 5. februar 2000 tog jeg ud på skoler for at reklamere for sund adfærd for unge mennesker. Jeg begyndte at se pornografi på nettet og at have kontakt med chatrooms. "I udførelsen af sine opgaver viste han sig at være interesseret og dynamisk og udførte sine opgaver korrekt, nemlig at tage sig af brugerne, udbrede information af interesse for unge mennesker, opdatere informationsmedierne og kontakte det portugisiske ungdomsinstitut", Aveiro, 09. marts 2000. Jeg tog til Tenerife alene i de sidste dage Jeg begynder at tænke på kvinden i mit liv, og jeg skriver 3 postkort med navnet raquel Mamede - Bombarral Portugal, og efter nogle dage modtager jeg et telefonopkald fra hende i albufeira Jeg simulerer et dårligt humør sammen med en veninde fra dengang Jeg tager til lejligheden for at være sammen med raquel, og efter nogle timer finder jeg mig selv sammen med eksen. Jeg er midt i en natklub, hvor en af mine venner springer fra den ene balkon til den anden og advarer mig om eksen. Efter et øjeblik sprang hun også og kom mig i møde, jeg flygtede ind i stuen i lejligheden og gemte mig under min daværende bedste vens lagen, og hun spurgte, hvor Philip var, og jeg kom ud af lagenet og

Jeg sagde, jeg er her, hun løb væk fra lejligheden, jeg jagtede hende gennem gaderne og snublede endda over hende for at berolige hende, og hun blev liggende på gulvet. Jeg fik en studentereksamen 1999/2000 med slutkarakteren 16 ud af 20 - ovar 11. december 2000 tog jeg en eksamen i det tværfaglige område og gik midt i den og afsluttede udenfor, bagefter gav jeg den til en anden lærer, to dage senere gik jeg til hans kontor og undskyldte for den manglende ærlighed, og læreren tog en ny eksamen og tildelte karakteren 20, den maksimale karakter, som læreren brugte, var 16 ud af 20. Jeg fik karaktererne 11 i portugisisk, 15 i engelsk, 15 i fransk, 17 i det tværfaglige område, 18 i filosofi og 18 i datalogi, jeg snød til eksamenerne og blev dermed godkendt på kurset. Mens jeg studerede, arbejdede jeg på hotellet "meia-lua", jeg var ansat med den faglige kategori "receptionspraktikant på 2. år" siden den 8. februar 2000 til den 31. maj 2000 "erhvervede viden på dette hotel i sektionerne reception/modtagelse og bar. Han udviste i hele denne periode en stor evne til at lære, usædvanlig dedikation samt ansvarsfølelse. Vi roser hans tilgængelighed og hans forhold til os alle. Ovar 28/07/00. Her sov jeg på hotelværelserne, holdt fester i baren og gik i poolen, uden at de ansvarlige var til stede. Jeg havde en disciplinærsag for at overfalde en kollega fra baren, fordi han fik mig til at føle mig underprivilegeret, da han vidste, at jeg havde været indlagt i psykiatrien. Så tog jeg til Lissabon og fik et job som bartender i en kaffebar i indkøbscentret Imaviz. Det var i år 2000, og jeg plejede at gå på diskotek i indkøbscentret, hvor jeg dansede til langt ud på natten og bildte mig selv ind, at jeg var den bedste danser på det tidspunkt.

foran sheraton hotel, denne flaske var min 2. oplevelse med kemiske stoffer, men jeg gjorde det aldrig igen eller ledte efter det i mit liv. Jeg deltog i personalekarnevallet i Estarreja i 2001 - entrudo eller ingenting! Entrudo eller ingenting! erklæring ovar byråd - afdeling for kultur, bibliotek og historisk arv. Det erklæres, at det udøvede funktioner som administrativ assistent, i kontraktregimet til tidsbegrænset periode, mellem 06. august 2001 og 30. maj 2002, i tjenesterne til publikum på det kommunale bibliotek i ovar og i museet júlio dinis - et ovariansk hus "hvad det gjorde med stor ansvarsfølelse og vedholdenhed" det havde dokumenter fra biblioteket, og jeg fik registeret over de "mistede sager" til at forsvinde 2001 - GNR hospital leiria mellem leiria og slaget er der en anmeldelse via radio af en lastbilchauffør, der forstyrrede trafikken, bt bliver kaldt til stedet, efter de har bugseret bilen væk, siger de, at der ikke er nogen bøde, de tilkalder forstærkninger og tager mig med til leiria hospital i håndjern. I caldas da rainha troede jeg, at jeg så snigskytter og folk, der kiggede ud af vinduerne. 26/11 til 07/12 2000, på infante d. Pedro hospital 2001 - Jeg er uden kørekort af dgV Jeg vender hjem med køretøjet, men allerede uden kørekort og kører aldrig igen Jeg modtager et brev fra retten, der straffer mig med en bøde for meget alvorlig overtrædelse (ingen minimum) periode på 30 dage, jeg tager kørekortet til dgV, der bliver med det og siger at tage andre på grund af den lov om at være chauffør mindre end 2 år. Jeg vendte endda mit værelse på hovedet og troede, at der var kameraer, der filmede mig, og at jeg blev overvåget af spioner. I Leiria tror jeg, at Interpol arbejdede sammen med mig, en gang lagde jeg 5,01 cent. Engang satsede jeg 5,01 cent på benzin og betalte 5 euro i den tro, at jeg havde fundet formlen til at vinde og blive millionær. Dengang troede jeg, at jeg havde russiske spioner under bilen.

Jeg tror, at jeg er en tryllekunstner, og at jeg styrer bilen med mit sind og min hjerne limet til bilens maskine i en konstant rotation, der får mig til at vove mig midt på vejen i mit undertøj med en hoppebold, der eventyr mig, at bolden blev lanceret i Caldas da Rainha og ramte jorden foran banen og gik op til dens tag. Jeg bliver afhørt af GNR-brigaden fra b5-kommandoen, der betragtes som regionerne Coimbra og Aveiro Jeg begynder at få ideer om forfølgelse og lægger aviser i bilen, der bliver bugseret efter ordre fra bt i leiria. Erklæring liscont - containeroperatører, arbejdstager med kategorien praktiserende inden for det administrative område. For et øjeblik lagde jeg mig på toilettet i liscont, jeg havde 2 måneder uden at ryge hash og da jeg kom tilbage havde jeg ondt i hovedet og problemerne startede med en tidlig exit liscont den dybe kærlighed, den lidte kærlighed føltes også glemt dybt nede halvt fortrudt og levet. Jeg rejste under skyerne, jeg fløj under himlen, jeg var på planeterne på Mars og på Jupiter på Mars, jeg besluttede at elske dig, og på Jupiter ønskede jeg at have dig, og dette er mit væsen, flyvende fra pen til planet var der styrke, der var energi, glæde var noget, der overførte kærlighed i form af en blomst. Den havde solens styrke, den bevægede sig som en solsikke, den havde sin egen vilje i en uophørlig søgen efter noget varmt, det var en drøm, en erobring, et mål, alt med lidenskab, uden dimension, det var storslået, fantastisk, kort sagt meget kærligt. Jeg så ud af vinduet, jeg bemærkede horisonten, jeg lod blikket glide over bakken, jeg så fremad, jeg så din stjerne, den skinnede, funkede, jeg løftede blikket, jeg så månen, den var min og din, det var et landskab, en rejse, jeg så dig rejse over land og under hav, jeg ledsagede dig, vi rejste, vi erobrede hinanden over land og under hav, det var kun måneskinnet. Jeg savnede dig, ønskede, begærede, elskede, tænkte, følte. Jeg savner dig, og jeg vil

have dig.

Her, hvor jeg ønsker at møde dig, elsker dig, altid tænker på dig og føler din tilstedeværelse, savner dig og er uden dig, tænker, ønsker, føler og elsker dig uden at se dig, begærer dig med de fem sanser: synet, der ser dig uden at være der, lugten uden at lugte dig, hørelsen uden at lave støj, smagen uden at smage dig og berøringen uden at røre dig. Erindringen om, at jeg for dig led, følte, elskede, levede, aldrig elskede en anden, jeg kyssede, i dig, så, gik ind i dig er den kærlighed, jeg altid vil huske. 30 maj 2003 ægteskab kærlighed mar filipe moura 02 jun. Lisboa - Madrid havana Madrid 09 jun. Lissabon 10 jun. 2003 Jeg tager til Cuba, og i Havana køber jeg marihuana for 100 dollars, som faktisk er noget lort. Jeg havde ikke røget joints i fire måneder, før jeg meldte mig ind, så røg jeg, og jeg fik ondt i hovedet, det var begyndelsen på intrigerne med chefen, og jeg endte med at sygemelde mig og lede efter et job. På Kunstfakultetet sov jeg i klasseværelserne og røg mine joints. Câmara Municipal de Lisboa biblioteca orlando ribeiro skræmt af kontakt med de yngre, skabte jeg en fobi for at lave aktiviteter med dem. Efter at have ønsket at afklare nogle tvivlsspørgsmål med den overordnede tekniker, siger jeg, at jeg siger op og tager sygeorlov - jeg sendte et brev til formanden for Isel med beskrivelse af fakta, nemlig ikke at få lov til at gå ind på toiletterne og efterlade ost i brødristeren, jeg gik... Jeg skrev min utilfredshed med tilfredshed på et postkort fra ctt og sendte det til mig selv for at modtage det. Jeg sender et brev til republikkens præsident med en redegørelse for mine sidste 8 år. Arbejdsløshed, jeg kontakter socialsikringen i borgerbutikken i Lissabon, som fortæller mig, at jeg ikke er berettiget til arbejdsløshedsunderstøttelse, når jeg i virkeligheden havde det, jeg skændes med min kone og svigermor, og jeg tager toget til Faro med tanken om at nå et fly til Luxembourg.

at tale med durão barroso i den europæiske union med det formål, at han giver mig et job. Kulminere bare endnu et øjeblik, et øjeblik, der kommer fra din tanke, sandsynligvis eksisterer vi alle ikke bare som et dydigt billede, men som en funktion af en fremtoning eller tilstand, sindet dør ikke i det øjeblik, al fysisk eksistens ophører, og alt pludselig slukkes, eller det kunne kulminere.

Jeg hørte kommandostemmer, der sagde, at jeg skulle begå selvmord, kort forinden havde jeg fortalt min kone, at jeg var "hacker", at jeg havde et erhverv, jeg skrev et papir, hvor der stod, at jeg altid elskede dem, jeg gik i minimarkedet for at købe to flasker bittermandel og drak det hele sammen med flere piller. Da min kone kom ind og så, at jeg blev krammet af den situation, ringede hun til inem, og brandmændene ankom kort efter, og de gav mig olivenolie, og da jeg vågnede, var jeg på hospitalet med en ble. Nogle dage senere fortalte jeg mine naboer, at det havde været en stofinteraktion, og de fortalte mig endda om en nærliggende café, hvis det ikke var en af de kaffer, jeg plejede at drikke 02/2007 1. selvmordsforsøg.

Hvis min sjæl fordampede i mig, ville der ikke være andet tilbage end hemmelige murbrokker, fremmede for fantasien. Fra en opstået undergravning svæver endnu et øjeblik lediggang. Fravær, hvis jeg skulle røre ved og se din verden, ville være beskidt, uden et stumt strejf af følsomhed, af i det mindste at tro, at nogen overgår min virkelighed. Min simple tristhed er som al lykke opnåelig som uopnåelig. Ved magi, uden ironi på en dag siger jeg dig, rør og føl mig, når du ser på mig, og du vil se, hvem jeg ikke er, og hvad jeg følte, aldrig så meget lidelse, intet mere ønske, at dø for dig gennem mig for dig skrev jeg for så meget, jeg led og døde aldrig og

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Jeg tog dig aldrig væk, desuden vil jeg i dig sige, at du lider, fordi jeg aldrig forlod dig og ved, at jeg elskede dig og altid vil elske dig. Han bliver behandlet på Curry og Cabral hospitalet, hvor han var i "koma" og virker vågen og ser sig selv kun med en ble på, jeg husker ikke samtalen med psykiateren, som dog giver mig ordren til hans udskrivelse efter at have underskrevet samtykkeerklæringen. - Jeg tænkte på at smide dyr ud af vinduerne på etagerne og havde ideer om at ødelægge eller dræbe mennesker utrolige forstyrrelser jeg følte snit i kroppen og flænger meget forstyrrende sindstilstande og følelsesmæssigt ophidset et ønske, jeg beder dig giv mig et kys som dem du kender? Giv mig et skjult kys, som dem vi stjal fra hinanden, da lysten voksede, giv mig et kys, blødt, sådan, du ved. Blidt, sødt for dig. Jeg vil give dig et kys fra mig. Med al respekt, tillad dig og mig! Hvad synes du om mig, og jeg om dig? Jeg er taknemmelig for, at du har læst mig, måske forstået mig! Hvis du allerede har læst mig, har de allerede taget dine elações mindst veltalende gave udpakket på den lovlige time allerede massen af hanen eller spillet af hanen her det forfærdelige spørgsmål!? Refleksion over den kommunikative ekstase, der er forståelig for det minimale og simple ekko af den stilhed, der bevæger os væk, handlinger er ord af smerte, selv i en simpel ildhu af afvisning. En fysisk uoverstigelig forhindring, men ikke for den hormonelle og spirituelle kemi i det lysende væsen. Himmelske legemer invaderer os for at få den perfekte kærlighed til at blomstre. På jagt efter kærlighedens kløver, for rigdom består i forståelsen af mangefacetterede væsener og altid med noget at tilføje til dette synspunkt. Endnu en tilføjelse, endnu en forøgelse, dette ønske om medfølelse og ømhed, der

forviser os til selvværd...

repræsentant i sociale cirkler. Set fra det ene og udelelige selvs perspektiv er ingen vilje fremmedgjort, uanset hvor mange viljer der opstår i cirklen. Den gyldne cirkel, den gode tros alliance, troskaben og respekten, frem for alt pligten til, eksisterer ikke. Vi er rene og vilde i den måde, vi handler på, og intet er mere egoistisk end selvet, som netop ved at være sådan altid invaderer den anden med sit synspunkt. Når sindet opflammes af en simpel konfrontation af ideer, må vi appellere til den sunde fornuft. Hvornår skal vi give efter eller blande egoet med den anden? Der er ikke noget mere banalt end at afvise det, vi ikke vil have, det er nemt. At elske og at elskes er at føle den anden og ikke mig. Konstruktiv holdning til forbindelsen mellem os og væsenet. Indprentet i instinktiv adfærd tænker vi kun på os selv, så på mig, og forresten på mig igen. Konflikter, fordi man er mig forvandlet til "selver", og man er aldrig helt sikker på, hvor mange "selver" man skal udholde, før man giver efter for den anden. Det er en form for at komme til os, som altid åbner sig. Hold øje med, hvilket selv der maskerer dig, og hvilket niveau af egoisme det er. Selvets rustning vil en dag blive så ødelagt af de "du'er", der findes, og som er "jeg'er" plus "mig'er", at de bryder rustningen. Kærlighed: kærlighed overvinder alt. August 2007 skilsmisse... Sprudlende lys - det falder og sprudler, fortyndes og udvides i forgreninger af et uovervindeligt begær, for det er illusion som alle blikke, der så kolliderer, når de konfronteres med den ydre virkelighed. Begavet med ondskab og forfalskede sporadiske episoder af galskab af sprudlende begær som kærlighed, der udvider sig og forurener, optager alle tanker og lader sig dominere og domineres, dette er udvekslingen af revitaliserende energi, det lysende indhold er der. En oplyst himmel, intet er stærkere end ønsket om at nå den oplyste himmels perfekte balance, for det er stjernerne, som giver den liv

og bevæger tankerne.

ideer eller fakta, fra ønsket til det konkrete, intet smukkere end himlen oplyst af konstallære energier, der kræver et konstant samspil mellem stjernerne, og stjernernes kraft er unik. Det skræmmer mig, hvordan energier forsvinder i flammeløs røg, det er ikke at ville fortolke den kosmiske virkelighed. Jeg bliver skuffet, når vitalitet undertrykkes af tilpasning, og krystallisering af følelser er uden tvivl en maske af politisk korrekthed. O sjæl, forvandl dig selv til en magi og flyv over de sind, der ikke har nogen impulsiv strøm af kendsgerningernes sandhed og tingenes konstante mutation, forandring er stadier og cyklusser, som alle passerer og udvikler sig igennem, men aldrig på vejen af frygt og lidelse af følelser. Frigør dig selv og udvid og frem for alt lid livets mutation, den forandring, der driver os. Livets lys, fordyb galskabens lidenskaber. Hvorfor det? Instinktivt elsker vi, og vi ønsker at blive elsket, lidenskaber og desillusioner baner vejen for forskellige illusioner. Forblændet og betaget fokuserer jeg og koncentrerer mig om hele metoden til virkelig at elske, dette gennemborer enhver falskhed. Nøgen i det handlingsfelt, hvor vi bliver elsket, står vi over for værens sande identitet, og derfor kræver det at blive elsket af os en dyb bevidsthed om, hvorfor vi bliver elsket, og alligevel er der en nødvendig dikotomi i at give villigt tilbage og også elske, denne dialektik antages, at $1+1=1$, når ingen logisk set kan nyde noget. Så logisk set er $1+1=2$, korrekt, men adfærden vil ikke være produktiv, hvis resultatet ikke er den tekniske binding af holdninger og værdier og adfærd generelt, og derfor er der en enkelt position i midten af kærlighedslivet. Forstået og vil denne sandhed være den eneste kilde til glæde, eller det individualistiske væsen ønsker en anden handling, handling forstås som sand frihed. Tja, jeg har ikke oplevet

Jeg vil ikke være helt sikker, derfor forestiller jeg mig fra tid til anden, at jeg er et æsel, og i dag er det svært at have æsler, men der findes kunstige æsler, som bedrager dem, der virkelig placerer sig i denne rolle, drag dine egne konklusioner. Jeg er her ikke for det, faktisk er jeg bange for skøre ting og holdninger, som jeg ikke begår, da en skør person kun er skør under visse omstændigheder, og når den bedømmes af andre, hvilket ofte afhænger af "habitatet". Hvis jeg afviger lidt fra dette ræsonnement, vil jeg sige, at jeg er skør, jeg antager, at jeg har kunnet lide flere mennesker og derfra, at vi aldrig er opfyldt, vi vil have mere kærlighed og mere og mere kærlighed, hvorfor så meget amoralsk ambition, som jeg stillede spørgsmålet. Jeg tager det tilbage ved at sige følgende, vi er alle frie til at begå skøre ting i kærlighed, vi er sårbare og ofte manipulerede. Vi ønsker at tro, at det er sandt, at vi elsker, fordi vi er blevet elsket, denne følelse, der vækker hengivenhed og udløser livets visdom.

11/2007 2. selvmordsforsøg med piller, en optrapning i karry og Cabral hospital, så snart jeg kommer ind på sygeafdelingen, bliver jeg kontaktet af sygeplejerskerne "så du prøver at begå selvmord på dette tidspunkt med benzodiazepiner?!", efter analysen er jeg intravenøs, jeg tager nålen ud, og blodet strømmer ud.

At leve at dø mellem at leve eller dø? Åh, undskyld, passer det? Selvfølgelig, hvem har aldrig dræbt sig selv? Vi er alle allerede holdt op med at leve et øjeblik, vi tror alle uden undtagelse, at vi skal dø, og så skal vi leve, det er det latterliges selvmodsigelse. Efter min fødselsdag forsøger jeg at gå "hinsides", jeg vågner 20 timer senere fuldstændig vansiret og bedøvet, jeg overlevede, men

en gang. Jeg deltog i en offentlig konkurrence og blev evalueret til en stilling som administrativ tekniker af et hold på tre læger og fik en score på 17,41 og blev nummer to i konkurrencen, natten før havde jeg ikke sovet og havde røget mere end 10 joints, interviewet var tidligt om morgenen. Det var på det medicinske fakultet i Porto. Nogle dage senere tog jeg endda derhen, fordi jeg havde selvmordstanker, og der blev jeg ikke engang set, jeg ventede, men jeg blev træt af at vente. Lyset ledte mig mod strømmen af ekstase i det daglige liv, belyste for mig den usunde og urimelige fremtid, for så ja, torden slog ned i mig og sprængte som dynamit strippet for begravelsesglæde. Så ja, helbredt kom jeg ud af de kaloriefattige tarme af strenghed og nøjagtighed. Men jeg ved ikke, om det vil oplyse min fortid, for jeg frygter, at den ikke har nogen energi. Derfor er der to poler, to ekstremer, og jeg blev ramt af den positive og helbredende og ikke den sorte og hjemløse. Dette lys kommer fra klarheden i følelser og rationalitet i tasmørket af det umiddelbare og impulsive, uden overgang og uigennemsigtige sanser, ikke følelser indlejret eller naglet til følelser, glæden ved at leve og nyde med fuld styrke, hvad der bevæger os på jorden og giver os magt nej, tag det talent, du har, og kraft som en blå stråle, der skærer og udlufter fra ulevede kvælninger og ondsindede og gennemtrængende tanker, der ofrer os som skygger, alt har bevægelse, men det er til stede, og som om det afslører sig selv, infiltrerer synssanserne og viser os tankens klarhed gennem tidens stilhed, og som om det er stille, hærder det mening og nyder de uværdige udueligheder, som andre overfører gennem negative eller positive energier. I tankens hastighed, i det umiddelbare, i sekundet, i brøkdelen, i øjeblikket, og øjeblikket er øjeblikkeligt, derfor vil der ikke være nogen

Det er hverken at skære i maleriet eller i den mest latterlige opførsel, for alle har rettigheder, uanset om de har en positiv eller negativ effekt. Allerede den sorte faiskas flænsende effekt sker i sensibilitetens neutrale pol og bæres i galskaben af vibrerende energi, der tørster efter nydelse og lys, så jeg råder dig til at bruge din egen energi til at blive ramt af lyset, og det vil sløre et brændende smil som aske, uden varme, men hektisk, når du er ophidset. I den anden kvadrant har vi den blå stråle med den uforstyrrede tanke om juletræslys og stress, der driver os til distraktion. Det er i denne overgang, at vi konfronteres med de pragmatiske energier, som ikke strømmer ud, men som forhindrer os i at opleve det øjeblikkelige, tordenen rører på sig og påvirker lydbølgen, som producerer supersoniske hastigheder, men ikke så kraftige. Hvad der er virkeligt og synes uvirkeligt. Livet, i det evige greb, det sætter sig selv der, og så er der ingen måde at se det i øjnene, omgå det eller manipulere det er dissidentens terror, der fiser og kulminerer i et punkt lammelse af skabelsens sind, fantasi eller bare male et blomstrende strejf af grøn nuance og gribe livet i den tone af levende blomstring, her er den markør, du altid har ønsket at pege på, lev intenst.

01/2008 Jeg laver en tatovering med bogstaverne

Darklightning og en gnist på skulderbladet og ordene the power of light'08 Efter den tatovering prøvede jeg aldrig at kæmpe mod livet igen.

2007-11/2008-01 - Kommerciel fast fone Jeg er chefens bedste kunde køber 5 mobiltelefoner til firmaet, holder op med at dukke op på arbejde. I Estarreja på biblioteket på den plads, der er reserveret til handicapparkering, sad jeg og lagde mig på det sted, der hentydede til min protest

om, hvordan det at være anderledes indebærer ikke at være anderledes, dvs. det endte i en klage over størrelsen på selve bogen, der startede og sluttede og var fyldt plagieret fra en bog om "at være anderledes", der var i butiksvinduet ved indgangen, som efter en dag var fuld af regler for god opdragelse og etikette med mere end 20 bind på standen. I Estarreja-biblioteket 02/2008 går jeg med arbejdernes blå hjelm, og som arbejder ved de offentlige arbejder skriver jeg følgende på døren til rummet: I mig hersker stilheden for lidelsen. Jeg truer min bror med døden, og jeg bliver taget af myndighederne under den anklage til psykiatrisk evaluering. Jeg tager på eget initiativ til hospitalet visconde de Salreu, hvor jeg bliver indlagt som patient, der opstår en diskussion om, hvor og om at være syg eller ej, det er, at computersystemet kun indlagde mig som værende syg?! Jeg foreslår at tage til det psykiatriske hospital i Coimbra, hvor jeg ankommer med militæret fra gnr, som gav mig et lift hjem, den følgende dag. Jeg gik i ordstrejke og forblev stum i mere end 10 timer. Jeg købte lys- og lydudstyr med 100 watt forstærkede højttalere, og cd'en med anti-Dantas-manifestet blev sat på maksimal lydstyrke gennem mit soveværelsesvindue, om José de Almada-negreiros, futuristisk digter af Orfeus og alt muligt. H.U.C. - Coimbra University Hospitals Inpatient bulletin - psykiatrisk afdeling - mand - patient indlagt på dette hospital 2008-02-02-02 og udskrevet 2008-02-18 - normal sygdom, han skiftede sin værelseskammerats ble, med en anden skændtes jeg med ham og gik så midt i behandlingen. Ført af myndighederne til hospitalet bliver jeg lagt i håndjern og ikke engang set af psykiateren, der bliver tvunget til at følge behandlingen mod min vilje, bundet til en bære og får en indsprøjtning. Jeg tog de bøger, jeg havde lånt, og

Jeg smed dem i rådhusets sø og tog min skjorte af den dag, jeg viste min tatovering med tegningen af lysets kraft foran en messe udenfor, jeg efterlod endda 15 euro i processionen. Jeg blev stævnet af Estarreas kulturrådmand om, at hvis jeg ikke afleverede bøgerne fra biblioteket, ville der blive indledt en straffesag, og det værste er, at cd'en blev ridset, og på dagen for processionen blev bøgerne smidt i springvandet ved rådhuset.

Da jeg blev stum på grund af sygdom, udtænkte jeg en plan for at holde på en hemmelighed til flere millioner dollars. Jeg tænkte, at jeg ikke ville tale, fordi jeg ikke ville, jeg ville forblive stum, og min søn med en arabisk bog håndskrevet af mig ville have den største skat i verden.

På Coimbra-afdelingen blev jeg diagnosticeret med skizofren psykose - måske tror jeg først, at jeg er skizofren nu... Jeg lyttede til samtalerne på sygeplejerskemødet, den klogeste medhjælper lagde mærke til, at jeg lyttede og sagde til kollegerne, at det var min tur... Jeg havde skrevet i skemaet "fare for flugt" "behold pyjamas på", og jeg tænkte, at det var latterligt, ville jeg nogensinde stikke af i pyjamas?! For at komme ud af denne tvangsindlæggelse er jeg nødt til at underskrive et retsdokument, der fortæller, hvordan jeg vil overholde behandlingen. Under interviewet på hospitalet i Aveiro sagde jeg, at jeg ønskede at blive behandlet med mit pseudonym "lysets herre", at jeg kun spiste frugt, der var faldet ned fra træerne, og at jeg ikke kunne lide smør og jordbærsyltetøj. Hvad var der i de sædvanlige måltider. Jeg tænkte på måder at begå selvmord på, som at kaste mig selv ud fra Discoveries-standarden osv...

Når jeg lever, føler jeg en lidelse, der forhindrer mig i at se, jeg vil gerne være ægte med en adfærd, der altid er loyal, men som en trist klovn er jeg falsk, smilet, glæden i

det indre,

adlyder ikke det ydre. Jeg føler en fluktuation, der får mig til at forlade det normale sted, rejse og opholde mig et sted, hvor man er langt fra sit eget syn. Jeg føler et afgrundsdybt skridt, et unaturligt fænomen, men som et vildt dyr føler jeg vildskaben, og med fart river jeg ud, kvæler og dræber, som om en medfødt kraft forudbestemte mig til at fejle i øjeblikket. På en rejse forbliver billedet af det oprørske, hadefulde og virkelig syndige uden spor, her er en ed på himlen ved tidens temperatur, denne voldelige impuls blomstrer og vokser, det er ikke andet end et dårligt øjeblik, al vildskab kulmineret og perfektioneret, jeg klæder mig som en klovn og med en itn-kasket - for at informere Portugal på café Venezuela. Jeg går til CTT (posthuset) for at hente et brev fra retten, jeg fortæller medarbejderen, at jeg på grund af min sygdom ikke kan skrive under, jeg laver mit fingeraftryk, det vil sige, jeg står tilbage uden at skrive. I Coimbra, på hospitalet, som på et hotel, fandt jeg et stykke pap til at sætte på dørhåndtagene, hvor der stod: "Forstyr ikke! Lad være med at forstyrre!" Jeg bar det med mig rundt om hospitalet på håndleddet og fandt mig selv i at plukke blade fra et træ, og af bladene og pollen lavede jeg cigaretter af de hylstre, jeg havde lånt af Tomás, som fik tilnavnet "faldskærmsudspringeren".

Jeg forlod hospitalet efter en uge, jeg bliver taget til hospitalet igen med historien om den psykiatriske evaluering under ledelse af GNR af ovar - i Coimbra satte jeg en udstilling af en fastholdelsesstol med den forfatning, der blev tilbudt af republikkens forsamling og åben i forsvarsdelen i fravær af myndigheder. Jeg tænder og slukker for lyset ved at slukke for kontakterne på Coimbra-hospitalet, jeg køber det superinteressante, og der kommer et stort emne om djævelens oprindelse "hashashin / vulto". Da den psykiatriske afdeling er blandet, havde jeg endda

oralsex med en patient på herretoilettet og i soveværelset.
Jeg var

på hospitalet i Aveiro, og jeg trak vejret gennem et åbent vindue, der var 5 cm bredt. Og jeg ville bare indånde den luft, der blæste, og jeg så haven og folk, der løb og hyggede sig, og jeg ville bare indånde... Mærk friheden

At fortsætte med at være: livsstil

Sande historier om

Nelson brás pereira

Det, der er proklameret, og som det er bestemt til. Livsstil, det vil sige, det er alt det, vi arver fra vores forfædre, og så har vi den mission at formere os, når vi når voksenalderen, det, der er proklameret af samfundets love, hvor vi lever i et demokrati.

Det vil sige alt det, vi kan tilegne os, viden, det vil sige alt det, vi søger, når vi ved, hvad vi har bygget.

Hvorfor det?

For når vi beskæftiger os med det samfund, som vi er indsat i med fornuftens kraft, er vi altid nødt til at leve på en måde, så vi er et acceptabelt væsen, så vi bliver set af samfundet selv som en gentleman, vi kan ikke være onde, kun mere værdige, end vi kan være; det er det, vi lever for, vi ved også, at der er hjælp imellem.

Hvorfor det?

Fordi vi er væsener, der skal tjene hinanden, og det er derfor, der er et problem med at sige sandheden, når det onde er større end mig.

Hvorfor det?

For vi kan være et socialt væsen, men vi kan også leve som et vildt væsen.

Når vi ikke bliver slået af ligeværdige væsener.

Men der er og vil altid være den tvivl, den mistillid, der altid hjemsøger os, som vi lærer af, som vi lærer af, og det er den vej, vi går, så længe vi er sikre på, at vi virkelig stoler på, så tjener vi os selv godt, fordi vi gør godt.

Vi ønsker at glæde alle læsere, der kan læse bøger, mine bøger, som du kan finde i enhver boghandel, hvor du kan blive fascineret af de emner, du ønsker at lytte til og læse ved sengetid.

Det vil være godt selskab, de vil aldrig læse og se sådanne sande beretninger.

Ligesom dem, der føler, at jeg giver fra den sande erfaring fra en, der allerede har fejlet, men vidste, hvordan man helbreder fra alt det onde, der har forfulgt mig.

Hvad bliver temaet for denne udgave?

Flyvende rapporter, måske er det et emne, der ikke vil være for chokerende, vi ønsker ikke at chokere læserne, men rapporterne er sande og bliver fortalt på en måde, der blev oplevet på en cool måde.

Fordi jeg havde en oplevelse inden for loven, det troende, vi forestiller os tusind og én ting, vi føler i huden den sande følelse af det dyriske instinkt.

Vi vil vinde med magt, og vi føler, at vi er nødt til det.

Uden for loven kan det væsen, som vi alle har lært kan finde os, og vægten af det kommer fra den måde, vi har været vant til at leve sammen på, for på trods af al den ondskab, som

vi kan gøre, kan det aldrig betragtes som ondt.

Jeg tror, at der vil være en reinkarnation i ethvert væsen.

Ambitionen om at ville leve, det, vi vil, er at leve på en måde, som vi synes er let, men som ikke er let og bliver vanskelig, når vi falder i lovens rammer, og når vi ikke har penge til at betale gode advokater, betaler vi en højere pris.

Hvorfor det?

Hvis vi ikke falder for det sjove, kan vi heller ikke være sjove.

Dette er min historie, historien om en ung mand, søn af en portugisisk far, men født i Afrika, jeg voksede op i Pontinha, efter en separation mellem min far og min mor.

Fra da af begyndte mit virkelige liv med at ønske at leve let, og som jeg nævnte ovenfor, kan let blive svært.

Hvorfor det?

Fordi jeg altid har troet, at loven favoriserer os, når vi viser omvendelse.

Men når fakta er bevist 100%, gør loven, som styres af domstolene, hvor forbrydelsen kun virkelig kan bevises, at det virkelig skete, det bortset fra forskellige faktorer, som sandsynligvis ville forvirre læseren.

Hvorfor det?

Fordi de ville være svære at give læseren den sande følelse af smerten ved ikke at blive tilgivet og have muligheden for at smage på at begå en forbrydelse og føle sig

det onde, vi gør.

Når vi er forladt af samfundet, og vi er kvarterets udseende, som alle kan lide at se på.

Hvorfor det?

Du har et øje for at søge, som kommer fra individuelle evner. For vi er altid født med en arv til at komme videre i livet, så vi også kan undervise og give en bitter livserfaring videre, og jeg betaler stadig for det!

Jeg blev født i Afrika, jeg havde tre søstre: elvira, cândida og são. Der har du en god begyndelse på en historie, der kunne være en strålende historie, men som tilfældigvis var en knap så god historie om livet.

Jeg følte ikke meget ondskab fra de mænd, der udførte den funktion, de såkaldte fængselsvagter, jeg vurderede dem altid til at være fjender, fordi jeg ikke var nødt til at ville acceptere, at jeg virkelig kunne være sluppet af sted med den retssag.

Jeg har begået adskillige forbrydelser på min vej gennem livet.

Han brugte det udtryk, som var i slang, som vi beskæftigede os med, det var en form for slang, eller vi kan også udtrykket orienteret.

Det var de steder, vi ledte efter, og på grund af den måde, vi levede på, var det altid de moler, hvor der ikke var vold, eller hvor volden ikke var fristende eller provokerende, fordi vi virkelig føler os godt tilpas med det, vi gør. Det er ikke godt set i samfundets øjne, for intet samfund accepterer, at andre kan leve af kriminalitet, hvis ikke det ses som et behov for at indtage stoffer, der

kan virke forfærdeligt dårlige, men de findes.

Og som sådan har vi alle vores laster, men som sådan tager vi det altid ilde op, når vi ikke kan lide noget, der altid var umærkeligt for os, som dårligt, men dette har en stor vision om de steder, hvor vi alle er opvokset, de er vores midler, og sameksistensen gør vores dannelse af at ville og have ambitionen om at leve godt og være bedre end den anden.

Der ville være en masse kræsenhed ligesom de børn, jeg voksede op med, men blandt de børn var der en pige, jeg altid har kunnet lide, siden jeg mødte hende, hendes fødselsdag var samme dag som min.

Jeg har altid kunnet lide hende, fra den dag jeg mødte hende, hun boede meget hos mig, og hun boede meget hos mine søstre, vi havde et forhold, der var meget hendes, det var ikke kærlighed ved første blik, jeg tror og vil tro, at der aldrig vil komme en kvinde, som jeg elskede hende, første gang jeg kyssede hende, følte jeg mig som den rigtige løve, vi kan alle lide at se os selv på savannen.

Den, der har ret til et liv på lige fod med alle andre mænd, til at få en kone og stifte familie.

Selvom hun accepterer den måde, jeg har levet på, og denne kærlighed kun findes én gang i livet, føler jeg mig ikke som den kloge mand, og jeg har heller aldrig betragtet mig selv som sådan, men jeg mødte dem alle, de var integreret på den ene eller anden måde, vi skal alle ringe, jeg betalte en stor regning, men det var alt sammen, fordi jeg ønskede at have et godt liv.

Jeg var god til det, jeg gjorde, jeg begyndte at begå røverier, jeg startede med de mest simple røverier, jeg begik nogle væbnede røverier. Men så blev jeg nedbrudt med overdreven brug af kokain, jeg havde det godt med at ryge, og jeg gjorde ikke

ønskede at gå.

Det drev mig til vanvid, men jeg overfaldt aldrig nogen i mine røverier, hvis der ikke var nogen reaktion, ville jeg ikke have behov for at bruge vold, jeg ville altid være nødt til at mildne i rettens tremmer.

Jeg ved, at den, der går i regnen, bliver våd, han ville bare have fat i pengene eller de værdigenstande, de havde med.

Det varierede fra sted til sted, da jeg voksede op i Pontinha, var Lissabon altid sjov for mig, jeg så på denne by, som jeg har læst historiebøger, en by med historisk og kulturel værdi.

Jeg kunne se udviklingen i at have et godt liv, at kunne leve et fuldt liv som sådan, med andre ord, jeg ville bare have pengene, jeg vidste, at jeg klarede mig godt, jeg ville bare have pengene, og jeg havde det dårligt med de handlinger, alt hvad jeg ønskede var at tilfredsstille min afhængighed og at føle mig social, i det sociale miljø, at have det godt med folk og at føle mig normal, normal i det sociale miljø, i forholdet til folk.

Jeg følte mig dominerende, jeg troede, at jeg var løven med manken, der erobrede sit territorium og dominerede livet. Det var sådan, jeg så på det at have en kvinde! Nå, men... Jeg så positivt på denne måde at leve på i forhold til den skade, det kunne gøre på folk, jeg skadede aldrig nogen på en måde, der kunne ruinere andre på en brutal måde og efterlade dem med ingenting.

Jeg udnyttede kun øjeblikkets omstændigheder og gjorde det kun for pengenes skyld, for hurtigt at kunne ryge kokain, men jeg forlængede altid det uundgåelige, som er det, der ikke fødes med en mand, eller som vi måske endda kan arve, at den årsag, der studerer, som det er den

En mand, der drikker alkohol og ryger stoffer, reagerer på forplantningen af gener i den arvemasse, der er resultatet af befrugtningen.

Jeg er ikke den "ekspert" i denne sag, der kan dechifrere alt dette og videregive denne lignelse til læseren, af den type, der taler om det, fordi jeg var nødt til at tale om det, de er måder at leve på. Nogle gange bliver de set i et godt lys, andre gange i et dårligt lys.

Hvorfor det?

Fordi den måde at leve på, som vi har lært, som jeg nævnte ovenfor, ikke altid er mulig at handle med ondskab, skal den tilgives, for at blive anerkendt!

Hvorfor det?

Fordi vi lever ud fra dette, ud fra standarder, vi lever ud fra følelser, og følelsen befaler livet, er det en form for ambition at kunne få et godt liv.

Forholdet begyndte, jeg var 22 år gammel, jeg var i hæren, men jeg ønskede ikke at gå, men loven sagde det. Og det var der, jeg havde det rigtige forhold, den lidenskab, som jeg aldrig vil få som Cristina, og her begyndte det forhold, som vi alle stræber efter, vi ønsker alle at finde vores sande bedre halvdel.

Jeg levede intenst, jeg følte, at hvis hun var væk fra mig, havde jeg det ikke godt, og det var nok der, hun udnyttede, at hun havde lidt mere magt over mig.

Jeg elskede pigen, jeg var jaloux, men det var ikke en syg jalousi, det var en sund jalousi, og i den jalousi var der ingen virkelig syg ondskab, der kunne få mig til at tvinge nogen til at blive hos mig ved at pålægge mig det.

Hvorfor det?

Jeg troede, at jeg var alene, og hvis jeg mistede hende, ville jeg miste kvinden i mit liv, men det skete. Jeg ville til det øvre kvarter, og hun ville på diskotek i campo pequeno, vi skændtes, og det var der, vi slog op, måske var det ikke hendes vilje, hendes storebror accepterede aldrig forholdet. Jeg havde et skænderi med ham, men det var før, jeg begyndte at elske Tina, men det var et øjeblik omstændighed, men jeg kunne godt lide ham, men han accepterede ikke min måde at leve på, han fortalte mig det aldrig, men han viste heller aldrig, at han var på min side og vidste, at jeg var af det gode.

Det gjorde ikke særlig ondt, men han accepterede ikke mit forhold til hans søster. Han boede kun sammen med mig på grund af omstændighederne, vi boede i det samme kvarter, så vi havde det forhold, vores opvækst.

Hendes mor var fra Nelas, Dona Conceição, hendes far kender jeg ikke, men han var en god mand, Raul.

Han lærte kun at leve på sin kones bekostning, på et tidspunkt udnævnte vi ham til kvarterets inspektør i kvarteret, han var et barn, men han havde allerede en fornemmelse for tid, han studerede allerede.

Og det var der, jeg hurtigt indså, at jeg på trods af min unge alder var nødt til at kæmpe for livet og for det, jeg havde: far, mor, hus, jeg manglede aldrig mad, og det gjorde jeg aldrig. For på trods af den lave løn, min mor fik, betalte hun 11.000 escudos i husleje, og min far betalte kun huslejen, men der var aldrig mangel på mad.

Så det var begyndelsen til enden, det vil sige, at fremmedgørelse kan føre til glemsel, jeg tror, det var den, der

var tilbage på lærepladsen, og da jeg mistede min far, måtte jeg reagere på samme måde som ham.

Jeg så på ham som en helt, en kæmpende mand, søn af ydmyge mennesker, bedstemoren, Elvira, var den, jeg boede hos, indtil jeg var 6 år gammel, indtil jeg gik i skole, hvilket sker. Jeg vænnede mig til min bedstemor, jeg tog min eksamen, uafhængigt af min fars direkte ledsagelse, men på det tidspunkt var mine øjne endnu ikke vidt åbne, men jeg havde en fornemmelse af tid.

Jeg havde en fornemmelse af øjeblikket.

De er blandt de reneste regnskaber, der kan eksistere i verden. Men hvorfor?

I dag kan alle komme til orde for deres måde at leve på, uanset deres position eller sociale hierarki.

Det er derfor, det starter derfra, forestillingen om, at ingen virkelig kan beskyldes for noget uden konkrete beviser, det vil sige på en konkret måde.

Hvorfor det?

Det er sådan, love styres, og vi har alle adgang, vi må ikke dræbe, stjæle og voldtage.

Men vi kan gå tilbage til menneskehedens begyndelse, og sådanne begivenheder fulgte hinanden, fordi historien er baseret på det.

Vi er kontinuiteten, den kontinuitet, der altid vil være kontinuerlig, det, der er forudbestemt.

Og det er den absolutte vished om, at vi lever af en årsag, vi er ikke en fortsættelse af at være og eksistere på jorden.

Jeg ved det ikke, det kunne variere temaet, men det kunne komme i vejen for læserens læsning, det kunne tage opmærksomheden væk fra den virkelige historie, der skete.

Men det er lignelser, som gennem hele bogen altid vil eksistere, fordi vi vil specificere bedre og gøre de situationer, som er blevet oplevet, forståelige.

Hvorfor det?

Så vi kan se, at det hele var i et samfund, hvor der altid var sunde liv og forståelse, en del af samfundet, for i andres øjne er vi måske endda Judas, men der er en meget vigtig ting i livet, det, vi sår, er den frugt, vi vil høste.

Min far har altid set mig og ønsket at se mig som en konge, men jeg er kongen, krigeren, som ikke altid kan vinde, og jeg begyndte meget ung.

Da jeg nævnte, at let ikke er let, men svært, var det her, jeg kaldte jagten.

Efter at jeg havde slået hende med en lussing, følte jeg, at jeg havde mistet hende, jeg kunne mærke det i mine øjne, senere forsøgte hun at finde sammen med mig igen, men jeg accepterede det ikke, og det var der, den virkelige historie om forbrydelsen begyndte, men jeg havde allerede en fortid, jeg var allerede separeret, da jeg afsonede seks måneder i militærfængslet i Santarem, det var militærfængslet.

På det tidspunkt blev Arnaldo dømt, det vil sige, at historien om denne person passer ind i min vej i fængselsmiljøet, i forlængelse af bogen vil læseren forstå det sande sociale miljø, i dette tilfælde

I fængslet blev han seks måneder senere benådet af paven.

Det hele blev investeret, så jeg kunne leve et godt liv, jeg havde allerede skilt mig af med tinaen. Og hvad gjorde jeg? Jeg prøvede lykken.

Jeg kom endda til at arbejde på metroen i Pontinha som tømrerassistent. De sorte frygtede mig, jeg arbejdede med sorte fra Kap Verde, gode mennesker, der ønskede et bedre liv, som de ikke havde i deres hjemland.

De ledte efter Portugal for at få et bedre liv, og det kunne de ikke få i deres eget land, så deres søgen fik dem til at immigrere fra deres eget land.

Det var lettere at lede efter Portugal, fordi det lå så tæt på.

Jeg begyndte at føle nærheden til kapverdierne, at leve sammen med dem, kapverdierne blev kaldt dårlige mennesker, fordi de måtte kæmpe mod ulighed, og da de ankom til Portugal, var de mennesker, der ikke blev accepteret, fordi den oversøiske krig var forbi, og på det tidspunkt var jeg stadig et barn, jeg var en lille dreng, jeg var ved at vågne op, og jeg begyndte det, som ingen ønsker af en søn, jeg begyndte at vandre, jeg var aldrig en vandrers, jeg var en vandrers.

Jeg havde allerede styr på den oplevelse, jeg havde af fortiden, jeg så mine forældres adskillelse, da jeg var 8 år gammel, jeg studerede allerede, og som sådan vidste jeg allerede, at det ikke ville falde i god jord hos mig, jeg følte fremmedgørelsen af den mand, jeg havde som en helt.

Da jeg så dette tab, indså jeg selv i en ung alder, at jeg var nødt til at hjælpe min mor, men jeg elskede virkelig min far.

Hver sommer tilbragte jeg sammen med ham, indtil jeg var 17 år.

Jeg fortsatte senere, da jeg var i hæren, men så begyndte den tilbagetrækning, der er naturlig.

På det tidspunkt var han i Figueira da Foz på transportserviceskolen, hvor jeg tilbragte mine ferier med ham.

Min far var en hård mand, han havde en hård barndom, han mistede sin far, da han var 14 år gammel.

Min far fortalte, at hans farvel var kærligt, det var det, han kunne lide, fordi det var et hurtigt farvel, siden afskeden ville han aldrig se sin far igen, men han voksede hårdt op med at hjælpe sin mor, han var den søn, der boede længst hjemme hos sin mor.

Jeg boede hos min bedstemor i 6 år, men hvor var hun sej, hun var kommet fra bunden, voksede op hårdt og lod aldrig sine børn sulte.

På det tidspunkt var han minearbejder. Han ledte efter malmaftaler, men det lykkedes ikke for ham, han var også cykelrytter, på det tidspunkt gik han ind i hæren og fortsatte sin karriere der.

Han blev en normal mand, han kom derind af livets nødvendighed, da han sikrede sig det, vi alle skal sikre os, en selvtillidstrækkelighed.

Det skete, for han var en hård mand, ven af sin ven, ven af sine børn, men han var ikke meget for at sige, men han var respektfuld og ærlig.

Det var det, han altid ønskede at efterlade mig med, men det var, sådan var det, det var adskillelsen, jeg drev lidt væk, jeg fortsatte ikke med at overvåge måden at være på og måden at leve på, vanskeligheder at overvinde og livets forhindringer, der sikrede en post på

arbejde for at sikre fremtiden for at kunne formere sig, de er alle gode børn, vi er værdige til at være hans børn, men også i der var en mangel på forståelse og loyalitet fra min side, jeg blev slynglen, der var som jeg havde sagt.

Følelsens psykologiske piskesmæld forværrede mig kun, fordi jeg aldrig mere kunne se, at det gode skal praktiseres, men da jeg kun modtog det onde gennem adskillelse, var det kun det onde, der var i mine tanker.

Og sådan foregik det hele indtil fordømmelsen. Hvor begyndte det?

Jeg havde allerede passeret separationen, det var der, jeg begyndte at blive ensom, men det var min måde at leve på, som jeg allerede havde fra fortiden, og der følte jeg mig sikker fra bekymringen over den skuffelse, jeg havde følt, men der svor jeg, du forlader mig, jeg vil aldrig give mig selv op igen.

Jeg fortsatte med at forbruge og stjæle, og det var der, jeg stadig ledte efter hende og ledte efter hende flere gange, og det var der, hun ville acceptere mig igen, jeg ved ikke, du fik mig til at lide, jeg vil ikke have den følelse igen, det var smertefuldt, men jeg var altid nødt til at leve, og jeg har hende stadig.

Jeg har hende stadig i mine tanker, det er derfor, jeg levede så mange år i fængsel, altid med hende i tankerne, altid med hende til stede i mit væsen, det er derfor, jeg har så meget respekt for denne lidenskab, jeg har ikke levet en anden som den.

Linhó, efter tre måneders forebyggelse kom jeg ind i Linhó-fængslet for fanger, min historie der begynder med modet hos et væsen, der er begrænset af mod, af det, hvor vi skal håndtere andres verden, hvad der sker er følgende, da jeg vidste, at vejen kunne være meget lang i kloster, vendte jeg

mig mod junglen for at klare mig, det var vejen

Det er lettere at håndtere dem, der begår forbrydelser og sidder i fængsel, det er en verden, hvor dumhedens lov hersker, og når man har med dumme mennesker at gøre, skal man vide, hvordan man håndterer dem, men hvis man er for klog, kan man falde, det er derfor, livet der hverken skal føres til lands eller til vands, Det var min frelse, det var den metode, jeg valgte, som fik mig til at vinde, men min begyndelse vil blive lang, og det var en besværlig begyndelse, fordi jeg så mig selv uden en kone, uden frihed, jeg så mig selv fanget, fortabt, og jeg var ung, jeg tænkte på alt, hvad der kunne ske i de år, jeg kunne tilbringe der. Så hvad gjorde jeg? Jeg begyndte med at vinde respekt, det er ikke let, selv om jeg ikke ønsker at komme ind i voldelige konflikter, de sker, fordi de gennemgår en rutine, som jeg senere blev klar over, rutinen, som jeg efter at have set den væmmedes ved at leve, jeg troede aldrig, at mennesker kunne gøre så meget skade på hinanden på grund af det faktum, at nogle sælger stoffer, andre er forbrugere, fordi livet i fængslet drejer sig om monopolet er stoffer, for det var sådan, jeg begyndte at ryge heroin, Da jeg allerede var kommet i fængsel for overdreven brug af kokain, besluttede jeg at begynde at ryge heroin, men på en sjov måde, se, jeg vil ryge heroin, men da jeg bemærkede, at jeg allerede var hooked, kunne jeg ikke gøre noget, men jeg lærte, hvordan man gør det, men dette vil blive fortalt senere, så begyndelsen var denne, at have et liv i fængsel på trods af virkeligheden, der undslipper fornøjelserne, jeg kun resignerede mig til brugen af heroin, fordi jeg vidste, at jeg ville distancere mig fra tanken om at have sex, jeg blev fodret af et kemikalie, der ikke ville lade mig tænke på det. Jeg havde platoniske kærligheder, som er legitime, og jeg fik gode, men det er noget, der er garanteret, men det er ikke nok bare at eksperimentere, det er ikke nok bare at ville ryge, der er altid aspektet af at ville være ledere af at se andre fra

Jeg besluttede ikke at have ondt af nogen, for jeg var der også, jeg betalte en retfærdighedsgæld, men min vej var meget dårlig, hvis jeg havde lært denne lektie tidligere, ville jeg have vundet og ikke tabt, fordi jeg ville have forladt midt i dommen, men mit image blev brændt, jeg blev ret refereret, der er en beretning om min passage gennem disse år i fængsel, Det var begyndelsen til enden, en hård begyndelse, som jeg ikke kan fortryde de år, jeg røg stoffet, det hjalp mig med at frigøre et stort behov, som vi alle føler, det er logisk at have glæde, at have friheden til at kunne gå og nyde det, i alle disse år havde jeg også kærlighed, som jeg byggede indeni, men det vil blive efterladt til senere, nu vil jeg tale om vejen, der er lang, jeg ved ikke, hvordan alle starter ved indgangen, når de er fordømt, hvilket er at søge velvære, selv i klosterlivet, men det er alt sammen subjektivt, fordi vores velbefindende måske ikke behager dem, der ser på os, kan mishage på forskellige punkter, først kan blive stjålet, dernæst kan blive slave, arbejde, tredje kan blive barnepige eller husmor om dagen, der er så mange forskellige mænd inde i fængslet, at man ikke altid kan vide, hvad der foregår inde i sjælen, eller hvad hver enkelt kan lide, mange vælger det gode for ikke at blive skadet, men ud over alt dette er der et endnu vigtigere punkt, du kan aldrig, aldrig købe et venskab, selvom det er betalt for i fængslet, konfrontationen er meget hård i fængslet, der er dem, der ikke har noget, konfrontationen i fængslet er svag, svag på den ene side og stærk på den anden, jeg ville give tusind millioner eller hvad jeg skulle give for at gå tilbage, for at slippe væk med det, men jeg ønskede at gå denne vej, jeg ønskede at gå den hårde vej, det var den vej, jeg altid tog

Jeg forstår, at min side altid har været mere psykologisk.

Fra da af fandt jeg aldrig mere det godes vej i fængslet, jeg troede ikke på det gode, jeg så kun det onde. Hvorfor var det sådan? Fordi jeg væmmedes ved mig selv, fordi jeg i andres øjne ikke var andet end en piranha, piranha er et slangudtryk, vi brugte, det betyder en slapsvans, en, der ikke ønsker at dedikere sig til nogen sag ud over det, han er resigneret til at gøre, han følger altid vejen for en, der altid giver efter for det guddommelige, kraft kommer fra det, fra troen på håb og tro, og jeg bar det altid med mig, jeg så mord derinde.

Men jeg var ligeglad, og de lod mig leve, de prøvede aldrig at skade mig, for at være ærlig, og det var præcis sådan, det hele startede, jeg var meget ustabil, uforudsigelig, og skolens rektor opmuntrede mig til at fortsætte mine studier, men det konkluderede jeg, men ikke alle, der studerede, havde familiestøtte, garanteret støtte.

Dette eksisterer altid, når det er sikret med en lovlig måde at leve på og være i stand til at kræve, hvad der er forkert, det er derfor, det kaldes garanteret støtte, inden for loven er det dem, der giver os uret, når vi skubbes og besejres af systemet, fordi vi ved ikke at have penge skubbes ind i et system, hvor hvis der er penge, går alt meget godt, retfærdighed fungerer, for hvis der ikke er det, er det allerede væk.

Uanset hvor meget de tror på dig, kan de ikke gøre noget for at ændre det, fordi de er embedsmænd, og de er bare nødt til at meddele, at de ikke kan handle uden de krav, der er fastsat af retfærdigheden, der er en opsigelse til en åbning af en undersøgelse, men hvis de skulle åbne en

Enquiry Jeg var altid i sikkerhed, fordi jeg vidste, hvordan man bevægede sig rundt i fængslet, jeg kendte de korrupte vagter, dem, der transporterede stoffer til fængslet, nogle slap af sted med det, andre endte i fængsel.

Nogle af de betjente, der blev anholdt, kendte jeg allerede, jeg skilte mig ud og havde en episode med en af dem, alfredo, han var nattens mand, nattens konge, en natkluboperatør, det er den virkelige konge af mafiaen, han fortjener et bedre liv, han var en tidligere Goe-betjent, men han fulgte kriminalitetens vej. Jeg er meget glad for at nævne ham i min bog, fordi jeg lærte et par ting af ham, Selvom han var betjent, og jeg havde en mindre positiv episode i mit liv med ham, forsøgte de at dræbe mig i Linhó-fængslet, men på det tidspunkt var jeg allerede en veteran, jeg havde afsonet fem år der. Jeg kendte alle de ansatte, og de kendte mig alle sammen, og den episode var dårlig for hele fængslet i forhold til fangerne, fordi jeg var et incitament for dem alle sammen, jeg var det eksempel, de så i mig, for at sikre kontinuitet i klosteret, fordi vi var nødt til at være der, Og da jeg ovenfor nævnte, at kapverdianerne ville være min fagforening, tog jeg ikke fejl, det var de faktisk, de ønskede at betale tilbage for den episode, de forsøgte at dræbe mig, jeg blev inviteret til at være manden i spidsen, men jeg ønskede ikke at bruge nogens fagforening, jeg fik ham bare til at se, at hvis jeg ville have ham, ville han være død.

Men ved skæbnens ironi skete der ikke noget af det, de slog ham kun, de dræbte ham ikke, han forløste sig og forsøgte at styrke mit venskab med ham, men han vidste inderst inde, at han aldrig ville glemme den episode, jeg tilgav ham kun for det faktum, at han havde ydmygheden og blev bedraget af, hvad de sagde om mig, ikke af fangerne, men af fængselsbetjentenes tjeneste, og

Jeg lod ham gå, og da jeg indså, at han var ydmyg, lærte jeg at respektere og acceptere ham, for han ville ikke være i live, hvis jeg ikke ville have ham, men han var ikke det værd, det var bare en høj pris at betale, jeg blev kritiseret af de almindelige fanger, der hadede politiet, jeg blev hånet.

- Nelson, hvordan kan du acceptere denne fyr?

Jeg accepterede ham, fordi han ud over alt andet var professionel, han fik magtfulde fjender i det miljø, han levede i, han var politimand, han havde en masse viden, han kendte topfolk, og han kendte magtfulde folk, der kunne hjælpe, han truede mig til at holde op med at tale med denne person, ellers ville de ikke længere have vores respekt, og de vores, men jeg lod ham leve, han var en af vores, de capeverdeans, jeg nævnte, var nelson og carlos, de boede præcis i det område, hvor jeg voksede op, de var min skulder at læne mig op ad, og de ting, der kom ud, kom senere, og de ønskede at se denne person massakreret, men jeg lod ham gå, jeg vil ikke have noget fra denne person, trods alt har jeg intet imod ham, og historien om disse brødre carlos, blev skudt af en psp-agent, han blev refereret, han var meget forslået, han spillede skak med mig, han var en "ekspert" i sagen, han vidste kun, hvordan man spillede for penge, jeg fortalte ham altid, det er ikke det værd, vi spiller for kærlighed til skjorten, men på det tidspunkt var han allerede godt, Jeg blev sponsoreret af Manuel og Romão og Badona, vi handlede som brødre, der var gensidig hjælp, der var alt mellem os, i midten, hvor kriminalitet lurder hvert sekund til tusindedele af et sekund, er der mange ting, og nogle gange kan du blive fanget i midten, og efter at vi havde gjort det, besluttede jeg at gå på min vej, jeg gjorde mange eskorter inde i

fængsel, det vil sige, at jeg sikrede velfærden for nogle, og for at tjene mit, det vil sige, at den ene hånd vasker den anden.

Det var mottoet, mottoet om gensidig hjælp, men der var altid en risiko for at komme i en situation, hvis vi blev tilkaldt, der var et mord i Linhó, jeg satte aldrig spørgsmålstegn ved det, det var gode dage og dage med glæde, fordi jeg endda var fast besluttet på at gøre det, jeg kunne ikke gøre det, jeg tænkte altid på mig selv, jeg tænkte aldrig på andre.

Alt gik meget hurtigt, indtil jeg blev overført til jødernes dal efter otte år i linhó, de ville aldrig have mig og accepterede mig godt, de ville skade mig, men de respekterede mig, de ventede altid på min skødesløshed, som jeg aldrig gav dem. Der var en kvinde, som var embedsmand i den juridiske afdeling, hun kunne lide mig, og jeg tilgav hende, men jeg tilgav hende med glæde, den dag de lagde fælden for mig, var præcis det tidspunkt, hvor jeg var mere magtfuld end nogensinde, jeg talte aldrig meget med dem med politiet, det var en fare, jeg var klar til alt.

Uanset det onde, det onde, der kunne ske for mig på grund af det faktum, at jeg tog en uddannelse baseret på fremtiden, og med den kunne jeg leve, det er en stærk faktor at være sådan, og at være vant til det og at tage læren om, at livet er sådan, vi lever for at dø, vi tager det bare, men da jeg blev overført til vale de jews, men alt det blev efterladt, en ny cyklus begyndte, dette var min måde at leve og tænke på, ikke at tillade nogen form for misbrug, jeg havde min karakter, jeg kogte i lidt vand, og da jeg ankom til vale de judeus, besluttede jeg at tage en ny kurs, jeg ønskede at slippe af med fortidens mareridt, selvom jeg havde dem, fra fortiden, jeg havde dem virkelig ikke, det var en simpel måde at sige, hvad der går der, men det er ikke

helt sådan, hvad der går der, går der;

Bare giv slip, lad dig lulle ind i fantasien om, at vi virkelig er et dominerende væsen og bliver ejer af hele galaksen, det vil sige, alt er dysfunktionelt, og alt er forberedt på det, fordi de er arbejdsgivere, og de kontrollerer ikke de ansatte i deres eventyr med at stjæle og være i stand til at sige, at det er legaliseret, det er en måde at bedrage på, et af de øjeblikke, som jeg mest glorificerer mig selv i lino, var min erobring, fordi udover at sikre mit navn på pladsen. Jeg havde en ting mere, det var øjeblikket med alt eller intet, uden nogen flugt fra at vinde eller dø, det var det motto, jeg havde indeni mig, styrken til at leve og nyde det, jeg ikke havde, mens jeg var i fængsel, jeg brugte aldrig umotiveret vold mod mine kammerater, jeg græd næsten tårer, Jeg brugte aldrig umotiveret vold mod mine kammerater, jeg græd næsten tårer på grund af den ondskab, jeg så blive udøvet af andre kammerater, som var domineret af vold og måske var tvunget til at gøre, hvad smuglerne ønskede, men jeg fulgte ikke en hårdere vej, selvom jeg klyngede mig til heroin, jeg svor over for mig selv, at for at leve i fængslet ville jeg være villig til at dræbe og leve på en værdig måde, så de ikke ville genere mig i sidste ende, Når alt kommer til alt, er det øjeblikkets modgang, vi skal håndtere, selvom det ikke var mit ønske at skabe fjender, hvor de ikke findes, og at gå dårligt med mig selv, var der dem, der forsøgte at skade mig, ledelsen kunne ikke lide mig, så det var der, de gjorde det, de sendte deres informanter for at være til stede hele tiden, når jeg var åben, De havde dårlig samvittighed, men en ting fangede min opmærksomhed og fik mig til at ændre mig, jeg baserede mig meget på de lærere, jeg havde, jeg følte platonisk kærlighed til nogle, og det var, da det gik godt, men båden

så vendte det, de tog fat i mig og satte mig i jødernes dal, det var svært efter otte års fængsel i linhó, jeg efterlod en stor historie på fængselsniveau, fordi jeg kendte dem alle, og de kendte mig, og derfor ville de aldrig straffe mig hundrede procent, jeg blev ofte straffet med disciplinære straffe, nogle for aggression og andre for verbal aggression mod vagterne, og det var sådan, jeg indså, at jeg virkelig havde at gøre med en mafia, der var mere magtfuld, end jeg var, men i virkeligheden var de ikke mere end mig, De havde kun bøgerne og eksamensbeviset, som gjorde dem anderledes end mig, for det var de allerede, jeg spillede en masse turnering, for min fornøjelses skyld, faktisk spillede jeg alt, hvad der var at spille, jeg spillede den højeste trumf, du nogensinde kan spille, spar es, Nogle mennesker sagde til mig, at jeg måske ville være uheldig med det kort, men tiderne ændrer sig, og det var der, jeg begyndte at indse, at livet ikke er inde i fængslet, men udenfor, men jeg ville aldrig internalisere det, for jeg vidste, at det var min stærke side; En dramatisk historie begyndte, som endte med mord, der var tre brødre, og de brugte alle heroin, og heroin var for dem øjeblikkets behov, de var afhængige af det, de var stofmisbrugere.

Men inderst inde var de ydmyge mennesker, de havde gode hjerter, for de havde brug for hjælp, fordi det liv, de levede, og som jeg også levede, var et hårdt liv.

Men alt dette er resultatet af en livsstil, den der bevæger sagen, fordi jeg endda lavede poesi i forhold til oplevelsen og konteksten i situationen, dem alle sammen

De bad mig om et digt, uanset om det var for at skrive til min kæreste, hvad det end var, så bad de mig altid om et digt, men jeg kom på afveje, og det var på konsumtidspunktet, at jeg antog denne livsstil, jeg ved, hvad jeg ved, og jeg er ikke villig til at undervise nogen, for det havde jeg erfaring med fra tidligere, det gjorde mig til en helt af en, der kom ned i affaldet og formåede at rejse sig op.

Det hele handlede om dette, måden at opleve på, måden at leve på, måden vi skulle skaffe stoffet til at ryge på, for hvis det blev tilbudt og givet til mig, ville jeg ikke købe det, jeg blev en alfons for pusherne, for at sælge, de skulle sikre mine daglige tømmermænd, Med pulver, som jeg kunne ryge, det var der, jeg blev alfons for pusherne, det fik jeg et øgenavn for, de ville alle sammen hjælpe mig, de gav mig stoffer at sælge, og jeg brugte dem, jeg havde den største fritid, en narkoman kunne have, at være afhængig og ryge stoffer.

Men jeg var kendt for min sportsånd, for min øvelse i træning, fordi jeg trænede hver dag, og det forvirrede folk, der så mig og kiggede på mig.

Det er altid forudsigelsen af det uventede, jeg vænnede mig ærligt talt til den måde at leve på, og det var svært for mig at integrere mig i det sociale miljø efter fængslet, fordi det er et miljø, vi kender, det er et meget lille sted, hvor daglig sameksistens får os alle til at kende hinanden, men fysisk.

Vi vil alle gerne bestemme, fordi vi føler os berettigede.

at ville erobre et rum, hvor vi kan være sikre på os selv, at blive indsat i et miljø, hvor vi altid har at gøre med frygt, men det er ikke frygt, det er simpelthen at sørge for, at vi kan overvinde situationen ved at vide, hvordan man er, ved at vide, hvordan man taler, ved at vide, hvordan man er i den mørkeste forretning, man kan tænke sig, narkoverdenen, er meget stor, Alt, hvad man kan komme i tanke om, når man taler om kriminalitet, så alt, hvad man kan komme i tanke om, som ikke tjener til at skabe profit på en måde, der siges at være korrekt, eller som er acceptabel for samfundet og i lovens øjne, så begynder tvisten, vi ønsker alle at vinde, selv om vi for at gøre det er nødt til at opfinde, i dette tilfælde tyveri, smugling, kort sagt, vanskelige anklager, Det er også en udnyttelse, når der er en kronisk afhængighed, hvor misbrugerne selv ved, at de ikke har nogen udvej, de er meget kuede af afhængighedsfaktoren, de er befaledede, de er underkuede, de afpresser penge fra familier, der føler smerten ved at se en søn afhængig af heroin, og de antager, at alt, hvad der kan tabes af menneskelig værdighed, med andre ord, at miste alle værdierne i den uddannelse, vi har fået, at være en del af livet, at leve på den måde, vi har lært at leve, fordi det er de værdier, vi er vant til at overholde i den sociale orden og de etiske værdier, som vores forældre efterlod os, og som vi vil proklamere, uanset hvor mange børn vi føder, det er den uddannelse, vi vil undervise i, er altid forlængelse af livet.

Det står skrevet i Bibelen, at vi er født til at formere os, men vi kan også læse i Bibelen, at Kain dræbte sin bror Abel, men han blev velsignet og tilgivet, han blev forledt til at tage fejl. Nogle gange sker det i livet, at vi er

Det, der er skrevet korrekt, fordi det er skrevet af den erfaring og den form for love, som han levede og voksede op med.

Hvorfor det?

Fornuftens magt vinder altid, og alle de domme, man kan fælde over livet, er nogle gange ikke de mest korrekte, fordi de tynges ned af én faktor: Bagtalelsen, det ikke at være sjov og ikke falde i nåde, at være den, alle ønsker at foragte, at ydmyge; De har det godt på denne måde, og når der er mangel på økonomisk magt, er vi altid begrænset til at spille, fordi det også antages, at dette er et spil, det vil sige, der er dem, der siger, at du skal vide, hvordan man spiller, det er populære ordsprog, så heldet kan ramme dig og give dig det, du leder efter, velvære, at have det godt med sig selv, at kunne hjælpe, for det har vi også lært, vi har et liv til fælles med vores forældre, med vores brødre, søstre, bedsteforældre og bedstefædre, fordi det er vores generation, fordi vi er fortsættelsen af fortsættelsen af dem, der ser os blive genereret fra deres afkom, Det vil sige, de ved, at vi har evnen til at kende os selv, til at vide, at de er vores, og de er vores, som altid er på vores side, men de kan aldrig lide at se, at have et medlem i en familie, der ikke kan tilfredsstille dem, de har et billede for at bevare livet blev skabt på denne måde af progression, af forening, af velbefindende, Ingen kan lide at have eller se nogen, der er fra vores familie eller nogen tæt på os, for i sidste ende er vi alle mennesker, vi er nødt til at håndtere hinanden, og familiemiljøet ønsker nogle gange at byde os for meget velkommen, de føler, at de er ejere af det, de har genereret, og de gør det til en livsstil, der er skrevet i alle

teologiske læsninger, der kan læses, dvs. studier af religioner.

Vi får alle moralske lektioner, det er passende, at de, der føler en sådan trofast nærhed, som gør alt for at se vores gode, vores kære, se dem godt, uanset hvad, og aldrig ønsker at skade dem, i lyset af det billede, de bevarer, og det, de lærte, de værdier, de blev styret af, ikke tillader dem at se godt på en situation, der måske kunne løses, hvis den ikke nogle gange blev misforstået. Det er alt sammen meget smukt, og medierne transmitterer det også på denne måde, ligesom facaden, lad os vise et smukt billede, de er også presset af en magt, som vi alle accepterer at styre, et meget svært emne, men det har at gøre med alt dette, der vil blive rapporteret, det eksisterer, vi eksisterer, vi vil fortsætte med at eksistere, uddannelse gives også til dem, der hævder at være ejere af fornuft, og nogle gange transmitterer de og ønsker splittelse, de har alle en ting til fælles for at opretholde en velfærd, en velfærd, der kan give dem en beherskelse af alt, hvad de kan stræbe efter og ønsker velfærd for samfundet, men de levede alle og blev opdraget med en far og en mor, de fik de rette betingelser for at kunne komme videre i en karriere, som man stræber efter, men de fejler også, men de glemmer altid og er styret af billedet; Jeg har holdt denne tale, fordi mit liv er enormt, jeg har lært meget, jeg har udviklet det, jeg var nødt til at udvikle, selvom jeg var i fængsel, jeg tænkte aldrig på slutningen, jeg stræbte altid efter at have direkte kontakt med personalet på de institutioner, hvor jeg var, min fængsels karriere kan jeg kalde det dette, det vil blive bedre fortolket med hensyn til ordet så, men det skal være, det skal fortolkes i den mest ærlige og

oprigtige, der findes i livet. Det er relateret til bilaterale relationer, de er relationer, der styres af alle nationer, de er spørgsmål af fælles interesse for at beskytte varer, så vi kan give en velfærd, der er blevet etableret i verden, frihed er det sværeste emne at tale om, vi kan give al vores frihed, den smukkeste ting i verden, det er den største glæde, vi kan have i livet, det er at være i frihed, vi er nødt til at vide, hvordan vi overvinder alle de forhindringer, vi har i livet og kan støde på. Der er et stort udvalg af dem, jeg kunne starte med den vigtigste: Det sociale gode, vi har alle en ting til fælles, vi kan lide os selv, vi kan være grimme, smukke, det er lige meget, vi vænner os til at leve sammen, udseende er ikke alt; nogle gange kan jeg bag et godt udseende finde en mindre god side, men det var Apollos side, skønhedens side, beskrevet af Nietzsche, at jeg fulgte hans selvbiografi, der er ingen større grund, skønhedens side er den, der får os til at drømme, der får os til at tilbede, den bringer alt godt, men der er den, det gode går side om side med det onde, som Nietzsche beskrev, var der den dionysiske side, det vil sige godt og ondt inkarneret i menneskets instinkt, når vi taler om alle de væsener, der findes på jordens overflade, uanset hvem de er, om det er politikere, dommere, borgmestre eller foreningsformænd, så kan alle være det, selv tv-værter kan have karisma og være taknemmelige, men ingen kan heller tilgives, rettere sagt tilgives, vi har alle en grund, og når der stilles spørgsmål, må vi gå ud fra, at alt, hvad vi gør, sker af hensyn til de love, der styrer et samfund, og at ordet lov kan gøres retfærdigt. Det var der, de fik retten til ikke at blive straffet og til at blive defineret af loven, fordi

alt dette passer, misbruget eksisterer, har eksisteret og vil eksistere, er prologen.

Og prologen kommer fra transcendens, en læring af det hinsides, vi lever alle, fordi vi ved, at transcendens er mere end det hinsides, det er at være, at kunne være, at lære og at have alt, men der er et nøgleord, som betegner alt dette: filosofi, livsstil, livsglæde det er det, der udgør en af faktorerne i transcendens, vi fortsætter med at være, og vi fortsætter med at leve på samme måde, i udviklingen af væren er det at være blevet genereret, det at være forladt gør ikke nogen ond velsignet det gode, som vi kan praktisere, er det guddommelige, det vi lærer, Det er vores skæbne at lære, alt er efterladt til os som en arv af store værdier, så de roser sig selv i de ord, de skriver, men det er alt sammen forherligelse for at bevare magten og være i ophøjethed, fordi alt dette kunne være smukt, hvis det virkelig blev opfyldt, og det står skrevet, at det var meget godt.

Hvorfor det?

Vi er slaver af det legaliserede demokrati, vi udnytter situationen med at være indesluttet og underlagt strengere regler; nogle gange ikke reagerer på samme måde som normalt på en beroligende måde, kaldes transcendens af væren, transformationen til den mest grusomme side af væren, det er, hvad jeg følte, jeg lærte af erfaring, at vrede er et levebrød for at leve, at leve og overleve ses, og det er bevist af videnskabens værdier, der domineres som en sikker måde at leve på, når det skal være sådan, vi kan ikke undslippe spørgsmålet, vores egenskaber, der udgør os, er forskellige, men alle kommer fra det samme, mystifikationen, der er ikke flere perfekte væsener

end nogen anden, alle ved, hvordan de skal leve, til det har de brug for den garanterede og troværdige støtte til hele væsenet, vi arbejder i samarbejde, vi udbetaler, så andre kan få et bedre liv, arbejdsløshed, en retfærdig sag, dette er en oplevelse, som I alle vil dele med mig, jeg har kaldt denne historie om fortsættelsen af væren, det vil være forlængelsen af denne udgave.

Det hele startede, efter at mine forældre var blevet skilt, jeg blev optaget på et nonnekollegium i São Miguel, det hed kollegiet, jeg tilbragte ferier med min far, og det lå tæt på, men efter separationen havde jeg ikke et godt forhold til min far, og det var derfra, det hele startede, min mor var taget til Pontinha efter separationen, jeg var omkring 10 år gammel, da jeg ankom og lærte Pontinha at kende, stak jeg af fra kollegiet, jeg accepterede ikke den måde at leve på, men de fangede mig, Jeg var uskyldig, jeg vidste, at loven eksisterede, min far var militærmand, jeg vovede mig gennem de historier, min far fortalte mig, om at være en mand, der var integreret i militæret, han tjente nationen, en hård mand, som jeg allerede har nævnt, men han lod sig rive med af sin lidenskab for at elske en anden kvinde, en god mand, fysisk stærk, også intellektuelt, jeg nød godt af dette ved at have arvet hans gener, jeg havde ham som en helt, alt dette var læring, der senere blev forvandlet.

Hvorfor det?

Dominansen vidste jeg, at jeg kunne, fra separationsøjeblikket, da jeg blev hos min mor, blev jeg uafhængig, min mor fik en elsker, en arbejdsmand, han arbejdede på posthuset og arbejder, han er en mand af værdi, det startede også der, jeg havde brug for at hjælpe min mor, og jeg blev dominatoren af sagen, det hele var godt håndteret, jeg fortrød det, jeg græd, men

Jeg vandt, jeg synes, det er det mest passende tema, jeg elskede dem som ingen andre, heldigvis har de det godt, de har deres eget liv, det var normalt at skændes, men de havde altid ret, jeg var den, der sov i transcendensen af at ville have mere, jeg ville have uden at gøre noget, jeg troede, det var nemt.

Jeg begyndte at arbejde for at hjælpe min mor, men jeg indså hurtigt, at jeg ikke ville lade mig dominere, så jeg begyndte at arbejde som casqueiro (en møbelpolstrers medhjælper), som laver strukturen, der skal støbes og polstres.

Der var en person, der arbejdede der, som var caster, manden fra strukturen til at polstre sofaen, han var robust af udseende, og jeg ville ikke længere finde mig i ham, aggressive måder at tale på, det havde jeg allerede oplevet med min far, så jeg valgte at vende situationen om, Jeg følte, at jeg havde kapacitet til at leve videre, det tyngede mig ikke, men jeg kunne have vanæret mig selv den dag, for ikke at ville såre ham eller gøre ham fortræd, men for at beskytte mig selv kastede jeg en sten på størrelse med en hånd, men jeg kastede den afbøjet, jeg ville give advarslen.

De accepterede mig stadig der, jeg fortsatte med at arbejde der, så forlod jeg stedet efter eget valg, men også ejeren døde opslugt af hiv-sygdommen, det var en situation, jeg ikke brød mig om, jeg så ham lide i sygdommen, men jeg respekterede ham altid, jeg mistede jobbet, jeg begyndte i det aktive, det vil sige, i slang bruges som at være styrende og ikke finde sig i chefer, vi vil have uafhængighed, jeg følte mig som en løvesøn og opførte mig som sådan.

I marts 1996 blev jeg fundet i Avenue Underground, der havde allerede været en række røverier i undergrunden, der var anmeldelser af de forbrydelser, der skete der, og der var tilfældigvis en lejlighed, hvor en psp kom forbi og bad os om identifikation, og det var det, der var allerede en tidligere, en uge før havde jeg været på Benfica Super Station anklaget for at have røvet en læser, men ham, der fulgte mig, ricardo, var forsigtig, uerfaren, han var kommet fra ovar, han kendte ikke byen, men han kunne finde rundt, han var narkoman, og på det tidspunkt, da jeg tog kokain, tænkte jeg, at det var godt at have en sikkerhedskrykke, det vil sige at sikre mig for fremtiden, det vil sige at have en styrke, en fagforening for fremgang.

Men nu kommer strukturen ind i billedet, en af de vigtigste faktorer for ens evne til loyalitet, og så begynder svadaen, det var sådan, jeg opdagede, hvad jeg allerede vidste, at man ikke kan stole på, hvis man ikke ved det, men min erfaring var stor, den var enorm, jeg var sikker på mig selv, jeg var god til det, jeg gjorde, jeg havde allerede begået flere væbnede røverier, jeg valgte en vej, hvor jeg ikke skadede nogen, men bare fik fat i pengene.

Hvorfor det?

For at leve gik jeg ind i denne livsstil, og i marts 1996, mere præcist den 28., blev jeg advaret om en arrestordre, der angiveligt var rapporteret, jeg behøver kun at tilføje introduktionen til dette tema, en uge før jeg var blevet arresteret på Benfica Super Station, fandt jeg mig selv sovende i en bil, Ejeren var en oberstløjtnant fra luftvåbnet, en mand, der allerede havde været i udlandet, jeg plejede at sove der, men jeg havde stadig huset i Pontinha, faktisk den nat var jeg sammen med Ricardo, og vi stjal en læser og faldt i søvn inde i bilen,

vi blev overrasket og vækket af psp-agenter, de tilhørte benficas superhold, men jeg surmulede ikke og sagde til ricardo, at han ikke skulle surmule, han skulle være stærk og sige nej til sidst, der var ingen beviser på det modsatte, men han advarede mig om, at politiet måske ville dukke op, men jeg beroligede ham, jeg sagde til ham, at det er ok, jeg drak en masse whisky, og jeg havde lyst til at sove, og jeg havde ikke lyst til at tage hjem, og jeg boede i nærheden. Dette skete, det var den værste tvivl, en mand kan føle, når han underviser og træner situationen i det øjeblik, der kunne ske, den dag slap jeg af sted med det. Det lykkedes ham at overholde min regel om ikke at have noget at sige, men de var ikke overbeviste og gik ud for at få fat i alle parkeringsvagterne i nærheden for at finde ud af, om de kendte til noget røveri, en blå cd-afspiller, men vi havde begået flere forbrydelser før og blev alle indsat i røveriet og kidnapningen, vi tog hen til efterforskningen i avenue underground, politistationen lå på marquês de pombal, lissabons storbypolitistation, vi blev afhørt, jeg sagde ingenting, jeg kender ikke ricardos samtale, men da jeg allerede havde en historie om at have været igennem en tidligere uge i en identisk situation, stolede jeg på det.

Den dag forlod vi politistationen, jeg havde intet at sige, jeg stolede på hans vidneudsagn, så jeg kunne slippe af sted med det, jeg var ved at tage kørekort på det tidspunkt, jeg arbejdede, men jeg modtog allerede arbejdsløshedsunderstøttelse, jeg fortsatte med at tage kørekort, jeg tog kørekortet, jeg bestod, jeg kørte allerede, Jeg havde det godt, jeg hyggede mig, og så var det, at jeg fik en arrestordre fra retsvæsenet, de hentede mig derhjemme, jeg var kommet fra fitnesscentret, jeg havde trænet i over en måned, da jeg gik ind i retsvæsenet, gik det op for mig, da jeg blev afhørt på politistationen i Marquis, da jeg blev afhørt på

politistationen i Marquis, da jeg blev afhørt på
politistationen i Marquis, da jeg blev afhørt på
politistationen i Marquis, da jeg blev afhørt på
politistationen i Marquis, da jeg blev afhørt på
politistationen i Marquis, da jeg blev afhørt på
politistationen i Marquis.

marquês de pombal Jeg sagde ingenting, men ricardo sagde alt, jeg fortsatte med at afgive min erklæring, på undersøgelsesstadiet var det den retslige undersøgelse, jeg havde intet at sige til dem, intet var blevet bevist af den flagrante faktor. Så jeg kunne ikke acceptere den beslutning, det ville være som at melde mig selv, måske ville det have været bedre at have en anden holdning, at fortælle sandheden, at være samarbejdsvillig, at angre, men jeg dømte mig selv ud fra min visdom, jeg ville også lege med retfærdigheden, dommeren, der dømte mig, var en mand, der havde haft problemer i livet, en af hans døtre døde af en overdosis, og andre tilbageværende børn var også afhængige af stoffer, jeg blev advaret af advokaten, enten fortalte jeg sandheden, eller også ville jeg blive en hård nød at knække, men jeg stolede på mig selv.

Hun forsvarede mig ikke, som hun burde have gjort, hun vidste ikke, hvordan hun skulle handle for at legitimere de pligter, hun skal opfylde som lovens repræsentant, på det tidspunkt havde jeg ingen personlig advokat, og jeg fik aldrig en, jeg var nødt til at hyre advokaten efter anholdelsen, efter jeg blev dømt, efter jeg blev dømt, jeg hyrede advokaten, det var al den energi, jeg ønskede at akkumulere, jeg vidste, at jeg stod ved en skillevej, der var vidnesbyrd, og jeg ønskede ikke at påtage mig det, jeg betalte en dyr pris for manglen på samarbejde, og det hele kom ned til min store overbevisning, og jeg overvejede endda at begå selvmord.

Det var en trist dag for mig, jeg svor over for mig selv, at jeg ville overleve enhver ugunstig situation, der kunne komme på min vej, det var begyndelsen til enden for mig for alt, jeg mistede min frihed for nogen tid siden, jeg tog en tung kæde og formåede at overleve.

Det var på sejrens tid, at jeg lærte kunsten at kunne rejse

mit eget forsvar gennem mig, alle respekterede mig, inklusive den administrative magt, som er den, der udfører fængselsinstitutionens funktioner, fordi det er med denne

Når vi ønsker at vinde noget, er vi nødt til at handle, de er ejere af stykket, det vil sige, de ejer det område, de dominerer, de tror, de er sådan, de er befalet at gøre, hvad der skal gøres, at forfølge vejen i loyalitet, uanset hvordan det kan se ud, kan være, og som alle kan have, men der er en underkastelse, der er diskvalificering, Når de har denne position, tror de, at de kan være herrer over situationen, de er ikke resignerede over for det enkleste væsen, der skal leve, dette er prognosen for det, de studerede, og de katastrofer, de begik, ikke en, ikke to, ikke fire, de var forskellige, meget forskellige, jeg kaldte dem korsfæstelsen af de mest uheldige, men jeg hævdede min moral, fordi den altid har været høj, det hele startede, da jeg ankom til instituttet. P. Til Linhó var det en hård indgang, meget hård, jeg var fuld af raseri og vilje til at vinde, jeg tænkte endda på at løbe væk, hvis jeg havde mulighed for det, det lykkedes mig at fastholde, alt sammen fordi jeg fik respekt fra de veteraner, der var i I.p, og de var de sande søjler for mig til at lære livet i klosteret, jeg kæmpede, jeg kæmpede, jeg lykkedes, hvis det ikke var sådan, ville jeg være i glemmebogen, alle husker mig, alle kan lide at huske mig, jeg var det karakteristiske billede, jeg blev en dystert og kold leder, der ikke vidste, hvordan man elsker, og det var sådan, jeg erobrede æren inde i fængslet, de var kolde handlinger af, hvem der skulle vide, hvordan man lever og forbliver på toppen af jorden for at vinde. Hurtigt viste jeg pædagogerne, assistenterne, vagterne og ledelsen, at de ville hjælpe mig med at vinde den svære kamp, jeg følte mig ikke støttet, men så bare på omstændighederne i øjeblikket, og hjælpen var barbarisk, det skete, hvad der ikke kunne være sket, jeg blev dæmonen i mig selv, men jeg ledte ikke efter problemer, jeg ville bare leve og overleve, det var omstændighederne i øjeblikket.

Isabel var navnet på rektor på den skole, hvor jeg opretholdt en sund og behagelig respekt, hun ledsagede mig altid, hjalp mig altid, men senere kom hun til at blive en vrede i mig, men jeg respekterede hende altid. Og alt dette skyldtes det stærke pres, der blev udøvet af det administrative system, hvis rektors navn var João G. Manden, der var kommet fra udlandet, han slap væk, da de forsøgte at dræbe ham, hans historie er velkendt, han var ansvarlig for administrationen af Linhó i flere år, indtil efter min forflyttelse, jeg kendte ham godt, og han var endda en mand, man kunne tale med, han var en kommunikator, han var interesseret i emnet, Han misforstod mig, måske på grund af suppleanterne, jeg var godt set i den professionelle cyklus, på kammeratskabsniveau respekterede alle mig, og den direktør ønskede toppen af sin karriere, det vil sige, jeg er her for at dominere, jeg er her for at vinde for enhver pris, jeg vil være godt set, det var hans mål, blandt andre ting kunne han sige mere. En af de sager, han forsvarede mest, var narkohandel, han kunne godt lide at hjælpe narkomaner, men han krævede en mønt til gengæld, han legede med loven, han havde magt til at påvirke anvendelsen af usikre og betingede udgange og åbne regimeudgange, han var ikke en dårlig fyr, kun dem, der tager efter deres egne, degenererer ikke, og jeg valgte den sværere vej, den vej, som ingen kan lide at følge, Men jeg valgte at følge den, at følge den vej, der var forudbestemt for mig, når vi taler om skæbne, får vi nogle gange ret, vi vil ikke være meget langt fra virkeligheden, jeg havde mange drømme, da jeg var barn, og de var drømme, der blev til et mareridt, en passage i ørkenen, jeg allerede havde forudset, jeg havde allerede set min fremtid, men det hele blev portrætteret for mig i en drøm, jeg blev ledsaget af hekse, der blev kaldt sådan, de passerede mig den

drømme, fordi de skulle igennem, kvindens kraft var stor, den hjalp mig, men nysgerrigheden blev vakt efter min anholdelse, jeg havde store uoverensstemmelser med min bror og ville være bedre end ham, en sund uoverensstemmelse, han ville være og er lige med mig. På det tidspunkt plejede vi at gå på jagt efter vandslanger for at tage sigte, vi spillede snooker, nogle gange stod vi over for hårde modstandere, men vi vandt altid, jeg vidste, at han var god; i dag er han løjtnant i hæren. Min far gav mig den mest direkte støtte, han kunne give mig, han afleverede dem, han hjalp ham med hans træning, alt sammen fordi der var en adskillelse. Vi er midt i min indrejse i Linhó, det var modigt, lige ved indgangen ville vagterne lære mig at kende i dybden, det var en normal indrejse, hvis vi taler om atmosfæren der, var det et søgende miljø, både vagter og fanger ville vinde, der var en god direktør der, Manuel, men han var korrump, men han gjorde ikke nogen fortræd, han vandt bare og gjorde sit arbejde og hjalp også, i tre år var jeg under den direktør fra 1996 til 1999, han blev fjernet fra posten som direktør, men blev formand for sognerådet, men han kunne aldrig slippe af med det, der havde fået ham til at forlade linhó, han var en god mand, han ønskede alles velbefindende, og samtidig skadede han ikke nogen, der var behov for arbejder, i fløj b, der blev betragtet som den morderiske fløj, den fik tilnavnet den morderiske fløj, for alt, for infrastrukturen på toppen, og når man modtog et besøg i stuen, faldt der vand, det var resultatet af den manglende dimensionering af infrastrukturen, vi var nødt til at holde vores paraplyer åbne, fordi vi levede i et korrump miljø til det punkt, at direktøren accepterede et forslag baseret på penge, som han kunne udnytte fra det generelle direktorat for fængselsvæsen, han slap let, forslaget var baseret på

Han reparerede træningsbanen, det vil sige fodboldbanen, den var mudret, meget tung jord, det var hans øgenavn, han kunne også kalde den sjusket, men han var god, han vidste også, hvordan man gik, han vidste, hvordan man manipulerede systemet, hvis der var korrupsion på plads, måtte vi gribe øjeblikket, Jeg var halvvejs gennem en dom på 16 år, jeg havde afsonet otte år for hemmelighedskræmmeri, men det ville ikke ende på den bedste måde, for der var dem, der ville blive skadet, fordi sådan måtte det være, det er en del af systemet, systemet er indrettet på denne måde, der skal være en begrundelse, og med dette gik der endnu et år, Det var det tredje år, jeg var i Linhó, og korrupsionens virkelige dilemma kom, salget af stoffer, der var godkendt af direktøren for direktoratet, de styrede alt ved hjælp af en fange, de stolede på, en magtfuld narkohandler, der havde tjent godt på at sælge stoffer, hans navn var Luís Torres, han havde endda et barn i fængsel, Der var et tilbud fra firmaet Skip om at lave og fylde poserne og betale dem xis, jeg blev inviteret til at arbejde der, jeg accepterede ikke det faktum, at de mænd, der var ved at udøve den funktion, godkendte betalingen i stoffer, og de beholdt pengene, der derefter blev overført via computer, det var da det virkelige problem med manuel t. blev skabt. Direktør indtil da; der var ikke meget at gøre, der var en retslig undersøgelse, der var bevidste overførsler, med andre ord, lad os rense vores image, men de formåede ikke at rense det hele, de gik til retten, den retslige undersøgelse havde tiltalte og en lang række vidneudsagn, men jeg vidnede ikke, jeg blev ikke engang indkaldt til at gøre det, jeg ville heller ikke sige meget, jeg ville bare beskytte mit eget bedste, jeg følte, at det var mere værd at håndtere sagen, jeg kunne få noget ud af det, hvis jeg tav, så snart jeg vidste, at jeg ville

betale den hårde pris.

Vagtmesteren Sparrow blev udeladt af fængselsvæsenet, chef Amorim måtte på førtidspension, Manuel T. Han nåede alligevel at blive formand for et sogn.

Der var en ændring i ledelsen, João g. Han var det næste navn, der fulgte i administrationen af p.e. Han havde en ambition, der var for stor selv i denne sammenhæng, da arbejdet med at ombygge fløj b begyndte, og halvdelen af fløjen var lukket på grund af arbejdet, befandt jeg mig i cellen med Carlos, han var søn af en universitetsprofessors mor, han var sekretær for skolens rektor, men han var narkoman fra tid til anden, Han stjal lærerens taske, så han kunne få penge til at bruge, han var kronisk misbruger, jeg havde medlidenhed med ham, for jeg så ham altid tabe, han kunne ikke udvikle sig, han var opgivende over for forbruget, men han var intelligent, han var en klog person, men i narkobranchen var de sorte cheferne, han havde problemer med dem, han bad endda om beskyttelse, mens jeg var i cellen med ham, Men det er sjovt, at ingen nogensinde talte til mig eller krævede penge, gæld, som han skulle betale, jeg forsvarede ham endda, men han blev forrådt og efterlod mig en heroin-gæld til den mand, der allerede havde slået ham for gæld, jeg accepterede og skyldte ham, jeg var ikke bange, fordi heroinen gjorde mig til et vildt væsen, total dominans, fra da af måtte jeg leve et hårdt liv, Det var toppen af min vrede at se nogen lide, fordi de alle gav mig grunden, jeg havde flere kampe hånd til hånd, de kunne ikke slå mig, jeg vandt sagen, de havde alle brug for min støtte bagefter for at fungere og sælge og have det godt med sig selv, jeg havde den gratis heroin, den tilfredsstillte mig, fordi den havde spektakulære værdier, den var ledsager, den var ven

og jeg forsvarede sagen, men jeg var meget vred over, at ingen modsagde mig, selv om jeg var på heroin. De lærte alle at respektere mig, de var fyre fra det kriminelle liv, de kendte alle hinanden i det miljø, hvor vi blev indsat, de blev respekteret, de hadede mig selv, de tilbød mig heroin for at studere, det var den eneste måde, de mente, jeg kunne have en sund beskæftigelse og lære, det var en fortsættelse af forbrugscyklussen, jeg havde det godt, jeg var vant til det, og det fjernede min lyst til at spise og have sex, det var den ideelle måde at tilbringe min tid i klosteret uden at skulle bekymre mig om problemet med at have sex og spise.

Jeg blev forflyttet til Vale de Judeos i 1998 og begyndte på et tømrerkursus.

Jeg kom direkte i fængsel, det var det såkaldte regime 111, det hårde regime, hvor vi venter på en undersøgelse, der kan føre til sanktioner eller disciplinære konsekvenser, jeg betalte, jeg betalte prisen for at kræve en ret, jeg havde, som var at have et fjernsyn, en radio, men de tog alt det fra mig, og alle kendte mig fra det navn, jeg kaldte mit fjernsyn, Susana havde jeg fået af min mor, det var spektakulært, fordi jeg altid havde fjernsynet i min celle. Nogle gange fandt jeg på det, jeg tog det, jeg pantsatte det, jeg lejede det, så jeg kunne forbruge det på de dage, hvor jeg følte mig svagere, men jeg havde en uendelig kærlighed til det, jeg ville være villig til at dræbe det, hvis nogen ødelagde det for mig, det gjorde jeg et par gange, hvor jeg ikke havde det godt.

Jeg gik ind i 111 og blev hørt af fængselschefen, chefen for fængslet, Chief Amorim, en efterkommer af Mozambique, men portugisisk, en høj mand, men tynd, ikke en dårlig fyr, han ville bare have territoriet domineret, han ville have det stille, han var

så han sagde til mig, at jeg skulle holde op med at tale sådan, ellers ville vi blive vrede, jeg sagde ja, jeg kunne blive vred, det var jeg villig til, det var der, jeg gik ind på chefens kontor, dvs. hans skrivebord, jeg havde arbejdet der i mange år, vagten baptista, drak meget, men ærlig, Han ville ikke skade nogen, han var som chefen, han ville have det godt, jeg blev overrasket over denne vagt, han prøvede at overfalde mig, han kunne ikke, der var nogle andre vagter, der var der, i pbx'en og så forvirringen, de omringede mig og prøvede at overfalde mig igen, de kunne ikke, det varede et par minutter mere, Men deres insisteren var min modstand, og så dukkede en vagt i 50'erne op, jernvagten, han talte til mig, sagde, at jeg skulle stoppe, og at ingen ville overfalde mig, men jeg havde allerede overfaldet vagten Batista og fængselschefen, boss Amorim, jeg gjorde dem ikke meget fortræd, jeg vidste, at jeg ville tabe, Så sagde han til mig, at jeg skulle i håndjern i sikkerhedspavillonen. Jeg blev lagt i håndjern, fordi chefen var til stede, det var ham, der beordrede det, jernvagten beordrede det, og jeg gik hen til sikkerhedspavillonen, chefen beordrede mig til at tage håndjernene af og bad mig om at gå ind i cellen, for jeg ville være i sikkerhed, indtil undersøgelsen var afsluttet.

Ærligt talt fik jeg respekt for manden, han var en mand var en chef, han gav eksemplet, som de institutioner, der repræsenterer undertrykkelseskræfterne, skal være godt befalet til dem af alle, så alle har det godt. For mig var han den mest menneskelige chef, jeg nogensinde har mødt, jeg blev straffet, som det ville være logisk, jeg skulle betale for selve handlingen, men jeg fik også deres respekt, de holdt op med at blande sig i det direkte liv, det at skulle overleve, selv i fængslet lever man, jeg kaldte det det ugæstfrie sted, det identiske med selve udtrykket, til et sted, hvor der ikke er noget, vi lever bare for at leve, men vi er nødt til at

Tro mig, jeg havde allerede hørt om mord, der var flere *mareações*, det er et slangord, man bruger i det kriminelle liv, det vil sige, det betyder mord, så jeg havde allerede begået nogle situationer, der kunne gå galt i fængselsmiljøet, Jeg mødte ham, da jeg afsonede en straf i sikkerhedspavillonen, jeg så en ung mand, der allerede var et par år gammel fra Linhó, og jeg kom i kontakt med ham, gav mig en cigaret, men jeg lod ham være i fred.

Kommissionen kunne ikke se ham, fordi det var så sent på dagen.

Det var et øjeblik omstændighed, det var et øjeblik, jeg havde set ham der, han var der, i fløj b, den fløj, der anses for at være morderisk, han var i fløj a, en rolig fløj, den husede indsatte, der arbejdede og ønskede at være rolige i fængslet, men der var brugere, Der var narkohandlere, og der var en, som stadig er i fængsel i dag, han hedder Delfim, jeg vil forklare hans historie om et øjeblik, han kom til mig, jeg så ham hurtigt, første gang jeg mødte ham, han var klog, en god dreng, men han havde også haft en vild barndom, på grund af den vej, hans forældre tog, tog han tilbage til Kap Verde, han ledte efter et bedre liv, for de historiske bånd, der findes i viden og set som sådan havde de hårdheden ved at have levet, de levede ikke et liv, der var meget let, de måtte bo i ungarernes kvarter, et kvarter med mennesker mest fra Kap Verde, konstruktionen af husene var ikke særlig god men de tilbød minimumsbetingelserne for ikke at sove på gaden, have et tag over hovedet, uanset hvor elendige de var, de var uddannede, husene blev holdt rene og havde den ryddelighed, som nogen, der havde en rigtig uddannelse, havde, men sådan var det, der var social ulighed, de var nødt til at arbejde hårdt, og disse mennesker er

gode mennesker, de kunne lide at forkæle deres børn, men de havde ikke tid til dem, de var nødt til at arbejde for at få et ærligt liv, et liv med velvære, det er deres eget, og nogle gange kan fremmedgørelsen forårsage et chok, børn begynder at vokse op, de tilbringer meget tid væk fra deres forældre, det legitime krav om, når du vil være voksen, at have uafhængighed, at være selvforsynende, at lede efter det, der var godt, men han faldt i stoffer, det var en kontakt ligesom den, jeg havde, da jeg afsonede tid, Men så slap jeg det, da jeg mistede øjenkontakten, og da jeg ikke havde tid til at have mere direkte kontakt, huskede jeg ham ikke, men han kom til mig, jeg var i B-fløjen, og jeg dyrkede meget sport, og han gik forbi mig og sagde, om han ville spille kort, det typiske kapverdiske spil bisca, og jeg blev venner med ham der, men det varede meget længere, det varer indtil i dag, men på det tidspunkt brugte han allerede heroin, Og det var der, jeg kom i tanke om, at jeg havde set ham i Intendente, hvor der blev indgået mørke aftaler, det sorte marked, hvor alt er i orden, så længe ingen gør nogen fortræd, det var en vild tid, hvor jeg ved første øjekast indså, at drengen var klog, han havde sjæl, hans udseende præsenterede en stor rasta, vild, men velbehandlet, det var billedet fra det første øjeblik, jeg så ham, og jeg indså, at han var en dreng, der i samfundets øjne blev set som sådan, den lovløse, manden, der lever på kanten af samfundet, men vi kan alle lide at være sikre på vores velbefindende, på menneskelig lighed, hvor det er værd at sige, at vi alle lever med alt dette, vi har skabt, men vi ved også, at det gode går side om side med det onde, de handlinger, der kan komme fra dette, medfører den sværeste vej at leve, han var blevet overført fra fløj a til fløj b, han blev i cellen

samme morgen efter natten med forflytningen vendte tiquinho tilbage til fløj a, han havde lavet en aftale med ledelsen om at samarbejde ved at sætte den anden på tyrens hoved, det er et andet udtryk, der også bruges i slang, og som betyder at lade den anden hænge, Den aften talte vi gennem vinduet og kunne kontakte hinanden på den måde, vi var meget tætte, og jeg hørte en masse larm i cellen, det fangede min opmærksomhed, i fængslet er vi nødt til at have opfattelsen af fare, det er det, der får os til at leve og hjælper os med at vinde, det giver os den sjæl, vi ønsker at være, den sjæl, som vi alle gerne vil legemliggøre, en stærk sjæl fuld af mod og fingerfærdighed og snuhed.

Den aften før næste morgen talte vi sammen gennem vinduet, og da jeg hørte støj, spurgte jeg:

- Hvem er der?

Jeg havde hørt noget larm, fortalte han mig:

- jeg er hugo, jeg er her plus tiquinho.

Det var deres måde at straffe ham på, for det faktum, at de havde begået den samme dag, som de blev overført til fløj b, det var rutine var, at han fortalte mig, når de åbner dørene i dette tilfælde cellerne kommer med mig til fløj a, men han bad mig om at holde mund, men jeg tænkte, det handlede om hugo, han var stjernen, han var manden i øjeblikket, han var afhængig af heroin, han krævede, at smuglerne leverede ham stoffer uden penge,

Det var en forpligtelse, han krævede det, en rebelsk dreng på en enorm måde, det var der, overfaldet skete, jeg lod dørene stå åbne og gik ikke ud, men jeg vidste, han ville, jeg vidste, han havde haft noget hotness i a-fløjen, et slangord for hotness, som kan forstås som i kriminel slang en rutinemæssig begivenhed for dem, der går i regnen, bliver våde.

Så forlod jeg cellen, jeg fulgte min normale rutine med at spise morgenmad, så tage til træning, gå i skole, gå til undervisning, den morgen efter morgenmaden syntes jeg, det var mærkeligt ikke at se dem, for det var også min rutine at søge, jeg var afhængig, men jeg var ikke rigtig afhængig endnu, men jeg havde allerede begået nogle røverier og havde allerede afpresset nogle penge, i løbet af morgenen kom de for at fortælle mig, at de drenge, der også var brugere, blev kaldt piranhaer, de søgte livet på en mere ærlig måde, men altid bedragerisk, fordi afhængighed også førte dem til det, hugo gik til sikkerhedspavillonen med tiquinho, men en anden dukkede op zé bola, han boede i chelas og havde aldrig en god følelse med ham, fordi jeg gav ham nogle bukser fra en træningsdragt til emílio bairro alto, og han ville røve emílio. han vidste, at bukserne var mine og havde allerede provokeret mig flere gange, men jeg var ligeglad, emílio bairro alto voksede op lige der i bairro alto, og han var fræk, vi kom fra den samme opvækst, og han ville forsvare det, der var mit, han ville forsvare æren af at være en bairrista og af at have en barndomsforbindelse, så fulgte flere andre efter, profeten, også fra bairro, og det var der, den grimme slåskamp brød ud: Zé bola var robust og vejede omkring 90 kg., Emílio var en tør, typisk afrikansk dreng, men da han var tyndere, forsvarede han sin ære og tog situationen i stiv arm.

Det var ikke let at diskutere, men han vidste, at han havde livsmod og var nødt til at overleve. Efter at Zé bola havde taget sine træningsbukser af og holdt dem i hånden, skændtes de; Jeg vidste, at Emilio ville vinde, men jeg havde aldrig troet, at det ville ende sådan her. Han ville sende ham ned fra tredje sal, han greb fat i hans ben, Emilio gjorde det, han havde lært, i sidste instans er det mig, der skal redde mig selv, han greb fat i hans hals og tvang ham til at brække den, det vil sige, i det øjeblik han greb fat i hans hals, gav han ikke slip, der var et gelænder foran ham eller ved indgangen til cellerne, Det gav ikke meget sikkerhed, i dette tilfælde blev det uforudsigeligt, siden det første øjeblik troede jeg, at de ville falde, jeg forudså forventningen om handlingen, men så tænkte jeg, og jeg havde stadig nogle sekunder efter, at jeg så og forudsagde, og jeg troede, at det ikke ville ske, men det gjorde det, Emilio greb fat i hans hals og slap ikke, og med den kraft, som Zébal gjorde, forenede han to monumentale kræfter, De faldt fra 3. sal, jeg troede endda, at skaden ville være større, jeg troede endda, at en af dem kunne dø i den situation, men heldigvis blev de reddet, fornuftens kraft vinder altid, jeg tror, det er livet, jeg er løbet væk fra emnet for at kunne forklare hele det forløb, der blev taget, inden for denne kontekst, hvor vi altid møder mennesker, Vi holder kontakten, fordi det er dem, der hjælper os med at tale og diskutere situationer, alt er behageligt, hvis det ses og gøres på denne måde, vi kan endda have et liv knyttet til stofmisbrug, men vi har det godt, fordi vi er afhængige af stoffer, men vi er mennesker, der diskuterer en bred vifte af temaer, fra det mest banale, fra det enkleste som fodbold til det mest videnskabelige, vi læser meget, så vi kan derefter

diskutere, det var altid vores styrke var at læse, nå ja som jeg forlod længere tilbage her ville bare demonstrere hvorfor jeg siger jeg aldrig havde god "feeling" med zé bolaen, zé bolaen brækkede armen, for emilio skete der ikke noget med ham, var uskadt, men lå den dag og sov på hospitalet, for forebyggelse. Jeg var glad for at se, at de slap af sted med det, jeg tilgav ham handlingen, men jeg ved, at han altid har været vred på mig, men jeg forstod situationen og lod ham gå.

Det var den dag om formiddagen, måske omkring klokken 11 om formiddagen, at Zé bola også var gået til sikkerhedspavillonen, jeg vidste, at Hugo var sammen med ham, jeg havde set ham et par gange, de var i sikkerhedspavillonen, og de tog den strengeste straf i fængslet, det kaldes limp, det er isolation, du behøver ikke at have noget i din celle undtagen de grundlæggende ting, Du har et håndklæde, du har nogle lagner, du har en bog at læse, du må ikke have lightere i din celle, og du er låst inde i 23 timer om dagen, det er altid svært at overvinde, men vi ender med at vænne os til disse sanktioner, fordi vi har været igennem det før, at være i detention, at være i detention og leve i den situation, men vi kunne ikke lide at leve sådan, vi vidste, at den, der går i regnen, bliver våd.

Alt det onde var dette og til dem, der havde udført straffen, og tingene ville stoppe der, men nej, Hugo i røveriet stak delfim to gange i maven, de behandlede manden dårligt, at røve ham for små ting, et par gram heroin og omkring 30 contos, det ville være omkring 10 gram, en mand, der ville betale prisen for sit kælenavn delfim, patinhas, patinhas fordi han blev arresteret for at røve et tog, de gjorde en død mand, det var

Et meget velkendt og omtalt røveri på det tidspunkt, et toprøveri, fordi det involverede mange penge, det var et ublu beløb, på det tidspunkt var det togene, der transporterede pengene fra bankerne mellem Sintra og Lissabon. Røveriet skete lige der, ved udgangen af toget fra Sintra-Lissabon, og der var en død mand, men det lykkedes dem aldrig at bevise, at det var ham, der havde begået mordet, det lykkedes dem aldrig at bevise, at det var ham, der var hjernen bag mordet, men han blev dømt, og i løbet af sit fængselsliv blev han udsat for adskillige razziaer, der kom og tog stofferne fra ham, han gav ikke stoffer til nogen, det vil sige, han solgte dem, han opbevarede sine egne stoffer, han havde pengeskabe inde i cellen, kun med en lash kunne de komme derind, men det er for nu.

Han fik øgenavnet ællingen, fordi han ikke stolede på nogen, han gav ikke noget til nogen, han vidste, at den ene hånd kunne vaske den anden, det vil sige, han kunne give, han kunne hjælpe, når folk bad ham om hjælp, og Hugo var en rebelsk dreng, han var omklamrende. En rækkefølge fulgte efter disse begivenheder, delfim blev overført til coimbra, tiquinho vale de jews, i mellemtiden også mig; Det var i 1998, nærmere bestemt den 27. juni, jeg havde allerede skilt mig af med Hugo, han var i en anden celle, der var faktorer, der førte til dette, de andre kammerater, der opsøgte ham, var piranhaer, fordi de hver dag stjal omkring 30 til 40 gram for at ryge og indtage, de tiltrak mængden ved, at de altid var orienterede, Det kaldes eftervirkningerne af stofmisbrug, og det var på det tidspunkt, hvor han forlod den haltende, vi besluttede, at vi ville blive i samme celle, men disse piranhaer talte altid dårligt om mig, fordi jeg for dem var endnu en sten i vejen, det fjernede deres manøvrerum, fordi de vidste, at jeg var den

Jeg var en rigtig tøs og fik venner, fordi jeg vidste, hvordan jeg skulle komme overens med dem.

Jeg vidste, hvordan jeg skulle give mig hen til det hyggelige i situationens kontekst, og det var, at disse mennesker, der sameksisterede med mig i øjeblikkets omstændigheder, de sagde dårligt om mig, de talte dårligt om mig, alt i den hensigt at klare at drage fordel af, hvad knægten arrangerede, de ville have opmærksomheden for dem, og de ville have opmærksomheden for dem, så de kunne være dem for at have det godt, med andre ord, for altid at få tømmermændene taget væk, jeg bekymrede mig ikke om det, jeg vidste, at livet var sådan, at alle ønsker at have det godt og at være taknemmelige for deres fortjeneste til egen fordel, men de var altid dem, jeg havde brug for, de havde også brug for mig, vi blev en forenet styrke, det vil sige, hvis de ville have et røveri, ville de have vores hjælp, men for det skulle de også betale, og det var dengang, jeg blev overført til at tage et kursus i vale de judeus, jeg havde allerede to eller tre måneders kursus, da hugo rasta blev overført til vale de judeus, da hugo rasta ankom, modtog jeg ham som en bror på grund af det venskab, jeg allerede havde med ham, der er fire fløje i vale de jews - fløj a, b, c og d. jeg var i fløj d, jeg var i fløjen med delfim, som allerede var blevet overført fra coimbra til vale de jews, og det var der, jeg fortalte hugo, om han ville blive i min celle, det ville han gerne, men der var et andet spørgsmål, som han var bange for, fordi han allerede havde forsøgt at dræbe delfim i linhó, han ville sende manden ned fra tredje sal, og hans fætter Bento forhindrede ham i at gøre det, men han ville ikke blive hos mig i min celle, ikke fordi han ikke ville, men han frygtede hævn fra Delfim, han havde allerede gjort flere ting i fængslet, han havde respekt, han var en mand, der let tog hævn, han var kendt som sådan, men jeg sagde til ham glem det, manden vil ikke hævne sig på

ti, ingen vil hævne sig, jeg havde et godt forhold til delfim fortalte ham flere gange, at jeg ikke kunne lide, hvad de gjorde mod ham, og han havde fortalt mig, at han allerede havde glemt det.

Jeg var på kursus, og disse transfers kom fra en mishandling, der skete i Linhó, Hugo Rasta og Cadete blev anklaget i en mordsag, der skete i Linhó. Vi var ret unge, da vi kom fra linhó. jeg kunne nævne alle deres navne, men jeg vil ikke nøjes med at nævne nogle af dem, tiquinho, jonhson, den rigtige fodboldspiller, han repræsenterede alle holdene fra de kæder, hvor han var eller havde været, toni gaivota, han var blevet forflyttet, fordi han også havde røvet narkohandlere i Linhó, der var også Zé Tó, ham havde jeg boet meget sammen med, han var ikke i fængsel endnu, jeg boede sammen med ham under samme tag, med nogle venner, jeg havde mine, og han havde sine.

Men det kuriøse ved denne historie var omvendt for mig, jeg datede en pige, der var hestemisbruger, og hun var også prostitueret, faktisk var de begge prostituerede, jeg kunne ikke lide at leve afhængig af en kvinde, men jeg kunne lide hende så meget, at jeg boede sammen med hende. På det tidspunkt brugte jeg kun kokain, jeg kunne ikke så godt acceptere, at hun brugte heroin og kokain, men jeg holdt forholdet kørende, jeg kunne godt lide hende, og Zé Tó og Ana var også stofmisbrugere, og det mærkelige ved denne historie er, at jeg altid bad Zé Tó om at forlade hesten, jeg sagde altid, at jeg ikke ville bruge heroin, Senere blev jeg afhængig i fængslet, og i den tid, jeg var i Vale de Jude, var der rasta, tiquinho, der var gode tider, der var en masse materiale på markedet, med andre ord var der en masse stoffer, og Vale de Jude er et respekteret fængsel, hvor mange mænd kommer, som er blevet idømt maksimale straffe, og altid

Det havde ry for at være et farligt fængsel, der var altid sket mord der, så det var et fængsel med et dårligt ry.

Da der var meget materiale på markedet, ville alle sælge for at få mere materiale, og så startede striden mellem delfim og pinóquio, den rigtige sad i fængsel for international narkosmugling, han var lederen, og da manden allerede havde en fortid i fængsler fra nord til syd i Portugal, og så startede det igen, hvad han ikke ønskede at se eller vide. Pinocchio betalte hugo en stor mængde stoffer for at tæve delfim, han gik ind i det og overfaldt manden voldsomt i omklædningsrummet, alt sammen på grund af jalousi; delfim solgte de større pakker, og deres var svagere, det var derfor pinocchio betalte for at tæve delfim.

Det var en begivenhed, der ikke var særlig behagelig, men tiden kom også, da jeg allerede havde en intern straffeattest og allerede havde afsonet forskellige straffe, begyndte jeg at få problemer, jeg begyndte at blive jagtet af en person ved navn Marcio, han var i fængsel for at have myrdet sin bror, Og da jeg havde brug for at ryge hver dag, begyndte jeg at lave indsamlinger, og det var i en af disse indsamlinger, at Marcio dukkede op, han ville ikke lade mig tage pengene, han mente, at han havde ret til det, da han havde siddet der i flere år end mig, han satte mig op, med andre ord ville han undgå, at jeg ikke tog indsamlingspengene, fordi han også havde penge at modtage. Vi havde en ordveksling, hvor han viste fysisk styrke, men der skete ikke noget, jeg gik med mine penge, men det var begyndelsen på at vinde en fjende, jeg spillede endda en fodboldkamp, hvor der var en mængde tobak på spil for det hold, der vandt,

han spillede på modstanderholdet, jeg kom til at spille med den gruppe, der var kommet fra linhó, min bestod af toni gaivota, jorge, zé tó og luís, og vi var atleter, og vi vidste, hvordan man spillede, vi ville vinde, selv om vi var nødt til at undervurdere modstanderen, og det var det, der skete, vi tabte, vi tabte kampen, fordi jeg stod i spidsen for væddemålet, jeg havde pantsat mit fjernsyn i grådighed efter at vinde et volumen, Jeg havde pantsat det til Ramon, sigøjneren, han havde allerede en lang straffeattest, han var en mand, der blev slået i midten, da jeg ikke ville tabe, sagde jeg, at jeg ikke ville betale, de blev alle vrede på mig og krævede tobaksvolumen, men de holdt kæft, det var så, at denne fyr Marcão blev ved med at sige, at han ville have volumen, og jeg accepterede, fordi jeg ikke havde ret, det havde været kombinationen af spillet, han var en atlet, han kæmpede altid for fornuft og undgik problemer, når han var nødt til at undgå dem. Jeg fortsatte, men drengen blev ved med at forsøge at provokere mig; En dag skulle jeg på tømrerkursus, det var derfor, jeg var taget derhen, til den jødiske dal, den dag skete det uundgåelige, vagten gik hen for at åbne min celle, jeg opholdt mig sjældent i cellen, men den dag var jeg frustreret, jeg havde ikke røget nok stoffer, jeg skulle til at gå ud gennem rækværket for at gå ned til kurset, og da jeg gik forbi, dukkede den store marshal op, han stødte ind i mig, fordi jeg var frustreret, og fordi der tidligere havde været problemer i min celle. Jeg tøvede ikke, jeg slog, og han reagerede, men han havde ikke en chance, jeg havde allerede studeret ham, han var en fighter, men han var desperat efter at provokere, hvad der skete, det var sensationelt, jeg mener, jeg fik ikke nogen straf, fordi lederen af fløjen var der den dag, Edward, det var hans navn, en mand omkring to meter høj, fysisk stærk, han var en ærlig mand, han var en retscaffen mand, og han lod det være

sådan.

Jeg fortsatte kurset, altid opmærksom på ethvert angreb fra hans side, da jeg blev klar over, at han havde taget sig tid til at provokere mig, og som sådan tog jeg forholdsregler, hvad vi alle har instinkt, sund fornuft har døbt kvinder den sjette sans, men mænd har den også. Den sjette sans er det uforudsete, det er at vide, hvordan man spiller, og vide, hvordan man er og respekterer, der skete ikke noget efter det, jeg prøvede næste gang at provokere, men det lykkedes ikke, fordi min kerne var stærk, det blev sikret af Hugo Rasta, en af de mest respekterede mænd i den tid, jeg boede i kloster, jeg betragtede ham bare ikke som den første, fordi den første, det var mig; Alt, hvad han lærte, det mod, han viste, havde jeg allerede haft, og jeg havde allerede bestået, jeg absorberede, jeg absorberede modet ved at vide, at der var en kriger der, en loyal mand, en poet, en mand, der kunne lide poesi, men selv i det var jeg bedre end ham. Jeg kunne lide at lytte til ham, jeg komponerede flere vers, et af dem dedikeret til ham, jeg var den bedste, jeg var den karismatiske figur i den tid, jeg løb, jeg var klog, jeg var stærk, jeg var uhæmmet, jeg formåede at komme selv i midten, hvor jeg boede sammen med resten af fængselsbefolkningen, jeg fangede mange, men de var alle fredelige mennesker, mennesker, der arbejdede, men ikke mig. Da jeg holdt op med at arbejde og tog kurset, blev jeg det, jeg ikke ønskede at blive, mørkets løve, jeg vendte tilbage til linoleummet, det var da, at alt udviklede sig til min fordel, fordi jeg var vendt tilbage til det hus, hvor jeg allerede havde været og havde domineret, der var bekræftelsen af mit væsen, genfødslen af det herredømme, som jeg allerede havde haft i det hus, fordi jeg havde bevaret respekten, det var svært at tygge, så besluttede jeg at lede efter lettere måder at overleve på de vanskelige, som jeg allerede havde fundet.

Det er et centralt fængsel i Lissabon, det husede alle slags skiderikker, der findes i livet, nogle kom ud i kriminalitet ved et tilfælde, andre kom ud i kriminalitet for at...

bevidsthed, der var altid den gode og gode faktor, jeg frygtede ikke andet end mig selv, fordi jeg allerede havde gjort alt, fra at være den gode, vennen, beskytteren, forsoneren, den, der forstod alle de situationer, som var bitre, som blev sagt af dem, der luftede deres følelser på mig, fordi jeg følte stor medfølelse, jeg havde taget følelsen af enhed til mig, og jeg ønskede ikke at gå ind i desillusion. Jeg gik i gang med at blive prøveløsladt, men der var stadig et stykke vej, før jeg kunne nyde prøveløsladelsen, jeg tog en beslutning om, at jeg ikke ville gøre noget, der ville skade mig, men at jeg ville arbejde for at opnå frihed, det hele blev kompliceret, fordi jeg stod over for en velstruktureret kommando fra ledelsen, men jeg kunne have vundet alt med den ledelse. På det tidspunkt accepterede jeg ikke, at det motiv, der blev taget af den retning, var så stift, at det var et autoritært regime, fordi jeg ikke var ved at acceptere det regime, jeg ønskede at komme ud af fængslet hurtigere, men det blev endnu vanskeligere, men jeg vil overlade det til senere til læserne, så de kan forstå en hel rejse, som jeg aldrig bliver træt af at gentage, svært at tygge, ja det var på tidspunktet for overgangen til manuel t.; den direktør, som jeg havde fundet, blev erstattet af João G. Manden, der kom fra Macao, en tidligere inspektør i retsvæsenet, en mand, der allerede havde oplevet et angreb fra den mafia, der var etableret i Macao, med tilnavnet 24-karat mafiaen.

Han blev udsat for forsøget, han undslap, men livvagten blev dræbt, han gik op, han kom til administrationen af lino, lige mand, han kunne lide mig, da han så mig, han sendte mig besked om, at han havde tillid til mig, men jeg ringede ikke.

For jeg var klar over væsenets forvandling, jeg betragtede mig selv som skorpionkongen, ham med gift i blodet, jeg kaldte ikke på ham, og ved ikke at kalde, tabte jeg.

Det startede med en minimumsstraf i opholdscellen, det var en straf, den var ikke hård, den blev betragtet som en normal straf i den sociale rytme i fængslet, men for mig blev det et mareridt, jeg accepterede ikke sådan en straf. Direktøren, João G. Han kom til min celle for at tale med mig, for at hjælpe mig, jeg tog ikke imod den hjælp, jeg var mistænksom over for den tro, han havde, han havde ret, han krævede til gengæld et direkte samarbejde om det, han ville vide, det var jeg ikke villig til, for det var aldrig mig, der skulle samarbejde om de tjenester, men det var hans bevis på, hvor god en mand han var. Fra den straf kom det værste, jeg havde taget to psykofarmaka, ved mit vindue var: jægeren, chibangaen og piranhaen, det var jægeren, der gav mig de to psykofarmaka, en kandidat fra tjenesten gik forbi, han var manden, der havde ført mig til at blive straffet i cellen, sampaiio var hans navn. Da virkningen af psykofarmaka stadig var i mig, gjorde det mig rasende at se Sampaio gå forbi foran min celle, jeg smadrede hele cellen, jeg satte ild til madrassen, jeg gik, da vagterne ville hjælpe mig, flygtede jeg, jeg gik ud i gården, jeg tog en pind og to sten og skrev på min højre arm: hævn, grusomt begær. Den dag var jeg klar til at dræbe vagterne eller hvem, der kom i vejen for mig, men de var kloge som altid, de kom for at tale med mig, de havde ingen anden udvej, for de vidste, at jeg var rasende og havde en hel fløj til at forsvare mig, hvis jeg proklamerede det, men jeg blev ikke alene, da jeg ikke vidste, hvordan man kæmpede uden at have ret, efter et par timer accepterede jeg forløsning, det vil sige, det er den periode, hvor vi afslutter forhandlinger, og for at jeg ikke skulle overholde for meget, accepterede jeg

at de gav mig 20 dages strafcelle, det er slapt, for det var der, jeg mødte alfredo m. psp, den tidligere goe, han var en slyngel, psp, den tidligere goe, han var en slyngel, han udnyttede staten til at starte sin funktion i mafiaen, han var en hård mand, fordi han havde været en mellemsvær boksemester, jeg kendte ham godt, og det var der, da jeg faldt i disciplinærcellen, jeg havde en episode, som jeg ikke ønskede at have, og som kunne have taget hans liv, fordi han allerede havde fortilfælde med de sorte, der var gået for at opfylde disciplinære sanktioner, Det var en modig tid, jeg vidste allerede, hvad der var sket, og jeg havde allerede sagt højt, at jeg ikke ville få sådan et nummer af at blive slået af ham, fordi ledelsen var tvivlsom, det var lavet en mafia af alle de sorte, der faldt i straf og havde begået eller taget en straf som følge af manglende respekt for vagterne eller tjenerne, medarbejderne eller ledelsen, ville betale gennem Alfredo m., Han havde været ex-psp, ex-cop, han kendte mange af dem, og jeg kendte ham allerede som sådan, men ved at proklamere højt og tale direkte til marinesoldaten, gav han mig spanskrøret, jeg faldt i straf, jeg vidste, at alfredo m. ville komme til mig, men det var der, jeg tog fejl. De forsøgte at slå mig ihjel, da jeg var på vej ud i omklædningsrummet for at tage et bad, men det lykkedes ikke, for sammen med ham var der to betjente mere, som ikke kunne gøre noget mod mig. Det var der, jeg viste min grund til at leve, den var blevet indpodet af et spørgsmål om at være en bairrista, for det havde jeg allerede, jeg boede i kvarteret.

Jeg mistede min far tidligt, jeg blev voksen tidligere, og det fik konsekvenser for det liv, jeg senere levede. Sådan er det, erfaring er overskridelse af fremtiden, opdragelsens livsstil falder tilbage på den, og når den er hård, er vi nødt til at have en strengere opdragelse, det medfører i en tidlig alder

noget, som ingen sandsynligvis ønsker.

Det var på dette tidspunkt, at jeg allerede havde passeret fasen med marcão, det var på dette tidspunkt, at jeg begyndte at ønske mere grunden, det måtte have en beslutning på niveau med ledsager og retning, men jeg vidste, at i midten, hvis det trængte ind i overvågningen, der var sammensat af vagter og chefer, opnåede jeg, Det lykkedes mig at erhverve og blande mig med et andet væsen, men som ikke var mere end et væsen lig mig, nogle gange er det et spørgsmål om muligheder, jeg søgte, søger og vil søge at få den lusitaniske sjæl, jeg er en efterkommer af den lusitaniske race af den vilde race, den har allerede kommanderet verden, det er indlysende, at arveligheden eksisterer. Nogle gange stiller vi følgende spørgsmål, hvorfor eksisterer vi, hvem er vi, hvor bor vi, det er spørgsmål, der bringer tvivl om livet, men vi ved, at vi er nødt til at vinde, det hele var programmeret til at være sådan, jeg fortsatte, min fængselsvej, senere efter marcão-kampen fulgte fremkomsten af den gruppe, der udgjorde overvågningstjenesterne kaldet fængselsvagter, Jeg fangede gode fyre, jeg fangede alt, men ærligt talt ønskede de også kun at leve, de ønskede aldrig at skade mig, og jeg ønskede at ignorere, der er det, tidligt lærte jeg ikke, at du ikke altid kan vinde, jeg var på et ugæstfrit sted, et sted hvor livet ikke var noget værd, jeg havde ingen interesse i at værdsætte den sande betydning af mennesket, som ikke er at tjene.

Jeg tjente, jeg tjente alt, hvad jeg havde at tjene, jeg var lydig, jeg vidste, at i politisk magt, i social magt, i undertrykkende magt er der altid en ting, du skal vide, hvordan man tilgiver. Jeg kunne have været en helt, der blev hyldet af dem, jeg tog tilbage til den jødiske dal, indtil jeg blev bortvist fra kurset, jeg tog tilbage til den jødiske dal, til Linhó, jeg fandt den samme chef, fordi de var, hvad jeg ikke ønskede at finde, jeg gjorde oprør mod alt og alle for alt, hvad jeg havde været igennem, det blev gjort sådan, jeg

levede med alt, hvad jeg kunne...

at skulle overleve alt, fordi fjenderne var magtfulde, var de altopslugende maskiner, de fik tilnavnet piratfisk, det vil sige, du var nødt til at overleve alt, der var den diplomatiske del, etableringen af relationer, det vil sige, vi har en pædagog, vi har en assistent, en psykolog, en læge og en advokat, hvad er det værd for os, hvis der virkelig ikke er noget at sige. De er simple mennesker, der tilfredsstiller sig selv ved deres fornøjelse, og jeg har haft kærlighed, platonisk kærlighed, der kommer i vejen for at være, i dette tilfælde en mand, jeg havde allerede haft alle livets fornøjelser, jeg elskede en kvinde, der stadig forbliver i min ånd i min sjæl i mit liv, det var en intens lidenskab, af de mest varige forhold, der kan eksistere, der forlænges. At elske, at more sig, at elske væsenet er behovet for at elske væsenet for dets egen fornøjelses skyld for at overleve. Historien går direkte til den sidste omstændighed ved at være, alle kendte mig allerede, de ønskede at sætte mig på prøve, jeg stod over for alt, hvad jeg måtte stå over for, fra de værste mareridt, som vi lærer, før vi går i seng, de er historier fortalt af far og mor, så vi kan leve i harmoni og velvære, så velvære kan sejre, og vi kan bevare gaverne fra arveligheden i begyndelsen af væren, alt, selvom det er absorberet af størrelse, vidden er enorm, hvis vi taler om forening, ligheden i værens rettigheder. Vi er alle blevet betroet en mission, den fortsætter, den vil fortsætte med at vokse, jeg vil fortsætte med at se den vokse, med styrke, præcision i handlingens øjeblikke, for det bliver jeg nødt til at være præcis. Det er med tilgivelse, jeg fortsatte livet, som jeg var nødt til at fortsætte, og jeg fangede ærlige, sandfærdige mennesker, det hele var fantastisk, jeg fangede mennesker, der var i stand til alt, de var fast besluttede på at

alt, fordi jeg havde forstand på at leve, som de havde, men de ville være klogere, jeg overgik dem i alt, jeg vidste, hvordan jeg skulle kombinere deres klogskab med min visdom, de var kloge, men de ville altid være mere end mig, men jeg kombinerede deres klogskab, jeg vidste, hvordan man leger, jeg legede også med deres viden med min. Jeg fortsatte med at leve i afsondrethed, i kloster, det var en svær tid, uanset hvor meget skønhed jeg kunne se, uanset hvor meget medfølelse jeg måtte have, vidste jeg, at vejen var én, at forlade. Jeg ønskede aldrig at skade nogen, jeg ønskede bare, at de ville lade mig leve, og så begav jeg mig ud i den kamp, der var konstant, for de var alle stærke, de var alle væsener, men det var jeg ligeglad med, og jeg havde heller ikke noget at gøre med resten af den historie, der skulle komme. Jeg var hård ved mine ledsagere, ved dem alle, jeg valgte ikke nogen, jeg ville bare opretholde hierarkiet i fængslet, og det gjorde jeg, de adlød mig alle, hvis jeg ville, men jeg lod dem også leve, det var min måde, stoffer til mig at ryge, og de kunne gå godt, der var nogle, der græd for, at jeg skulle stoppe, fordi vejen var modig, en hård vej at tage inde i fængslet, jeg havde ikke noget andet valg, det var uden flugt, vind eller død. Det hele blev gjort for den fordømmelse, jeg bar, det lykkedes mig trods alt at finde den hårde vej, jeg vidste, at jeg kunne komme ud midt i dommen, jeg kunne vide, at jeg også kunne komme ud i slutningen af dommen, jeg vendte alting om, det vil sige, jeg bekymrede mig ikke, for jeg havde det fint, jeg havde fængslet under mig, det var alle mine følgesvende, det var da, jeg blev mere vred på følelsen af at være, jeg vidste, at jeg havde allierede. Jeg forfulgte ondskabens vej, jeg blev fortolket som sådan, jeg troede, jeg var løven, men jeg var afhængig af heroin, en svær ting at gøre, at indtage. Jeg gik ind i kampen, den kamp, der ikke har sin lige, jeg stod over for: dommere og lærere og assistenter, leder af

vagter, jeg nød godt af et par gange med dem, men de var ikke mange, men de var ikke nok til at sige, at jeg havde det godt, for opfølgningen bragte mig et problem, det største problem af alle var, er jeg eller er jeg ikke, vil jeg eller vil jeg ikke, det vil sige alt, hvad vi kan stræbe efter, var fortsættelsen af alt, hvad jeg havde lært, bedre endnu, jeg havde levet en situation efter adskillelsen af min far og mor. Min far var i militæret, min mor arbejdede ikke på det tidspunkt, så kom hun til at arbejde med rengøring af curry og cabral, hun arbejder der stadig. Jeg kunne godt lide min mor, jeg lærte ikke at leve med min far, jeg mener, jeg levede, men jeg var altid i tvivl, fordi han ikke havde en god karakter, jeg mener, hans karakter var ustabil, han var militærmand, han udførte funktioner i den portugisiske stat, jeg ville have mere, jeg mener, mere end det, han byggede. Men arvelighed blev skabt, for bedre at forklare tilvænningen, når vi er små, vi tager altid hensyn til, hvem der giver os, det vil være, hvad alle filosoferne sagde, tilgangen til forældrenes eksempel, fordi det eksempel, der gives os, når vi bliver født, er det eksempel, der skal følges af den, der sætter os i verden, i dette tilfælde vil det være et globalt tilfælde, at have far og mor, det var arbejdet, konklusionen på min opvækst. Jeg blev, hvad jeg er, et ydmygt, fredeligt væsen, der ved, hvordan man lever, jeg betragtes som en type, den, der går og skal fodres, jeg blev det rigtige bæst, jeg stod aldrig over for fængslet på samme måde igen, jeg blev den perfekte dræber af alle situationer, fordi jeg skulle leve, og de vidste, at jeg var villig til at dræbe for at leve, de valgte som altid den rigtige type, den, der dominerer alle situationer, jeg svor over for mig selv, at jeg ikke ville skade dem, hvis de ikke skadede mig. Jeg fortsatte, rasende, altid på vagt over for enhver bevægelse eller reaktion, hvad enten de var fra

uanset hvem de var, på det globale niveau af ledsagere, retning på niveauet af alt, hvad der omfatter hele væsenet i retfærdighedens verden, for alt dette betalte jeg en pris, der var vanskelig at betale, for alt dette blev alt sat ind i min begivenhed, alle kendte mig, og jeg kendte også dem alle, det var perfektion af spillet, det var foreningen, foreningen af hvem der lever og er i daglig kontakt med befolkningen, uafhængigt af situationen; Som den tiger, jeg var, vidste jeg ikke, hvordan jeg skulle tilgive, de frygtede mig faktisk, de var respektfulde over for mig, det var ikke noget at gøre, vi taler om et fængsel, vi taler om en masse ting, det omfatter en værdi, der er svær at tjene, frihed, medmindre vi ikke behøver at gå igennem livets vaner, der kan medføre overdrivelse, når vi taler om forbrugisme, vi er forbrugéristiske væsener, som sådan blev jeg det uovervindelige dyr, jeg kaldte mig selv løven, jeg kæmpede mod dyr som mig, med endnu hårdere visdom, men jeg vidste ikke, hvordan man tilgiver.

Jeg vidste, at der var mange sønner af en mor, og at livserfaringerne havde været forskellige, nogle havde været sønner af gode mennesker, og andre havde været sønner af dårlige mennesker, ligesom alt dette ønsker jeg at bekræfte tilstedeværelsen af alt det, samfundet har at give, de lader identiske situationer gå uden at gøre noget, hver enkelt har brug for at have det godt, vi lever i et samfund, hvor alle vil have det godt, men det er skønheden ved at se andre, Nærheden, hvis du kommer for at være god, vil jeg modtage dig godt, hvis du kommer for at være dårlig, vil jeg modtage dig dårligt, og du vil tage alt med dig, af alt mit dårlige væsen, men jeg ved også, at jeg er nødt til at gå, jeg kan ikke være så hård, de er mere end mødre, jeg måtte også respektere, jeg implementerede en regel for, at alle skulle have det godt, vel vidende at kriminaliteten fortsætter, og behovet er stort, jeg lod mig rive med af begivenhederne,

jeg blev den

Jeg blev kaldt narkoman, den som alle foragter, men jeg havde værdi og blev anerkendt, ingen, ingen ville være respektløs over for mig, uanset hvor svag jeg følte mig i øjeblikket. De hyldede og respekterede mig alle sammen, de ville have mere af mig, jeg skulle være et godt eksempel, jeg skulle være venligere, mere føjelig og kærlig.

Jeg betalte prisen for ikke at vise dem, hvad de ønskede at se af mig, jeg var hård, jeg var uhøflig, jeg var alt for min beslutnings skyld, jeg kunne have tjent mere, jeg kunne endda have fået mere ud af alting, de kunne lide mig, de fortalte mig endda om deres drømme, men jeg blev det bæst, jeg ønskede at være. Det var på grund af den situation, jeg levede i, indhegningen, isolationen, jeg havde også kvinder, det hele var dæmpet med platonisk kærlighed, jeg elskede dem, jeg elsker dem.

Det hele var et spørgsmål om at leve øjeblikket, jeg havde store platoniske og amorøse lidenskaber også til det punkt, hvor jeg havde kontakten, men jeg undgik altid at ødelægge nogens liv for mig for at få den smukke fornøjelse, jeg fandt ikke behovet for det, jeg sad allerede fast, jeg ville ikke ødelægge nogens liv, hvis de ikke ødelagde mit. Jeg fortsatte med at elske, jeg fortsatte med at elske, som jeg kun vidste, hvordan jeg skulle være, de var alle, de tilhørte min kærlighed, fordi de elskede mig, oprigtigt, de respekterede mig, det var mig, der ikke levede godt, jeg var fængslet, jeg vidste, at jeg måtte kæmpe for at erobre alt det, jeg havde mistet, friheden, men det var dengang, jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle stoppe, direktører, assistenter, pædagoger Jeg ville have forstået det, men jeg var også nødt til at stoppe, stoppe alt, stjæle, tage stoffer, vanære andres liv, men jeg var altid god, jeg mishandlede aldrig, jeg slog aldrig nogen, hvis jeg ikke havde grund til det, og selv hvis jeg havde, ville det være svært for mig at gøre det, for selve menneskehedens skyld, jeg tog altid

Jeg tog hensyn til de moralske værdier, værdierne i hver scene, for jeg er også et væsen, men de vidste, at de ville få det største bæst, de nogensinde havde mødt, men det hele var programmeret af mig, fordi jeg ønskede det sådan, jeg efterlod dem i forventning, i frygt for at de ville tabe. Det hele var et spørgsmål om hensigtsmæssighed, det var en hensigtsmæssighed at stå op, forbruge og dominere, jeg forstod det tidligt, selv før jeg kom i fængsel, det var svære timer, dage, der aldrig ville gå, år, som jeg var nødt til at opfylde, jeg dominerede, fordi jeg var nødt til at kontrollere den situation, der skulle følge, jeg kom endda til at lege, men spøgen kostede mig penge. For aben, der legede, aben, der legede, var aben i moderens fiske, jeg var ved at dø i en leg, fordi jeg vidste, hvordan man dominerer. Jeg var i dagens træning, jeg ville træne lidt, og jeg foreslog ham at komme og træne med mig, det var en svag figur, det var bare for sjov, jeg klemte hans nakke, han mistede sanserne, men i det øjeblik følte jeg en tæthed i mig, som jeg ikke ville gøre, da jeg blev vist, jeg spillede, jeg kiggede på ham, jeg rejste mig, og han gik med mig, jeg fortalte ham, om alt var ok, der var ikke noget modstridende svar, men da jeg kiggede på ham, fik jeg følelsen af, at der virkelig var sket noget, fordi han mistede sanserne. Det var en overmodighed, jeg kendte ikke min styrke, og der begyndte et helvede, som jeg allerede havde haft, jeg rejste mig og kiggede på ham og fortalte ham det:

- Er du okay? Du gjorde mig bekymret.

Jeg viste ham altid medfølelse i øjeblikket, jeg ville ikke såre ham, jeg så på ham, jeg ville formilde alt det onde, jeg havde misforstået ham fra træningen, det var overdrevet fra min side, han endte med at begå selvmord, det var alt sammen i håbet om en dag i jødernes dal.

Jeg håbede, at i jødernes dal ville jeg leve, det var

en simpel afveksling for mig, det vil sige, det var en træning, som jeg ikke var forberedt på, min styrke var på sit højeste, jeg dominerede, fordi jeg vidste, hvordan man dominerer, men som livet har sin pris, betalte jeg en høj pris for at være for meget mand i fængslet, jeg afsonede op til 5/6 af straffen, det vil sige, enhver fange med en dom på mere end seks år kan drage fordel af de 5/6, det er en lov.

Men vi har midten af dommen, omkring 2/3 og så den 5/6. Jeg kom ud den 5/6, og det hele var et program til fordel for min biografi i mit liv i isolation, lukket, jeg havde med gode mennesker at gøre, mennesker, som jeg forhandlede med, som var en del af ledelsen, mennesker, jeg endda kunne elske, hvis jeg ville, så fra tobak, og jeg følte et enormt had til disse mennesker. Det var mennesker, der ikke betød noget for mig, kun for ledelsen på grund af de funktioner, de udførte. Der var en underchef, som jeg satte stor pris på, hun var den første kvinde, der tog imod en udfordring fra mig, jeg var loyal, men bagefter tænkte jeg, at jeg tog fejl, hun var den, der nægtede mig min første midlertidige løsladelse i 10 års fængsel. Hun værdsatte mig ikke og krævede en narkotest, men jeg var for klog til at indse, at det ville stoppe der, og jeg blev midlertidigt løsladt efter en anmodning, jeg fremsatte til dommeren. Hun gav mig fire dages midlertidig orlov på den betingelse, at jeg ville blive afhørt af politiet, og det beordrede de mig til. Hun gav ham fire dages midlertidig orlov, forlænget på den betingelse, at han ville tage testen for stoffer, med andre ord, manøvren, de vidste det altid, og jeg undervurderede ham også mange gange, men jeg respekterede ham altid, for han fortjente min respekt. De var væsener, der udførte deres bedste funktion, men det skete, testen var positiv for forbrug af opiater, det vil sige heroin, cannabis,

hashforbrug, men jeg spillede til min fordel, da jeg satte

Jeg bad min læge ana f. om en medicin, fordi det var under, eller over et heftigt skænderi, at jeg søgte hendes hjælp, for alt det, hun havde hjulpet mig med, jeg bad hende om medicinen, kaldet tramal, det var det øjeblik, hvor jeg følte, at jeg havde en allieret, læge ana f. Eller tramal anklagede opiater under omstændighederne i rutinerne, det var den situation, hvor jeg ville være ren. Jeg var blevet anklaget for opiater i narkotikascreeningstesten, og det var der, jeg kombinerede 2+2, med andre ord blev jeg rensset for narkotikascreeningen gennem min læge, hun hjalp mig, sendte dokumentet, der bekræftede spørgsmålet, narkotikascreeningen, da jeg havde appelleret den beslutning, der var blevet truffet, min ret var at appellere, jeg appellerede og anmodede om den højeste myndighed, dommeren i straffuldbyrdelsesretten, Det er den højeste instans, hvor fanger kan blive sendt på fri fod, med den fordel, at de kan bruge midten af straffen 2/3, der var en kamp, jeg angreb fysisk en fængselsbetjent, det var ikke, fordi jeg ville, han søgte min berømmelse som fange, respekteret, men jeg opbyggede også denne respekt, respekt, ved at respektere vidste jeg, at jeg ikke kunne spille imod systemet. Systemet hersker af sig selv, fordi der skal være social orden, alt hvad man kan ønske sig, velvære, beslutningerne var forskellige, jeg havde alt, alt inden for min rækkevidde for at kunne nyde midten af 2/3-straffen, da min berømmelse var stor blandt vagterne og blandt kammeraterne, der var vagter, der også ønskede at udfordre mig og alt på det psykologiske og fysiske niveau og alt andet, du kan tænke på, fordi jeg vidste, at det kunne ske i de tilfælde, som jeg måtte følge, høringerne indkaldes også midt i 2/3- og 5/6-straffen, ansøgningen var baseret på

at rydde op i min rapport om spørgsmålet om screening for cannabis; Men da jeg er et socialt væsen, har jeg aldrig boet i fængsel, det vil sige, jeg skulle forholde mig til resten af fængselsbefolkningen, og jeg fortalte dommeren, at jeg ikke indtog noget på det tidspunkt, det eneste resultat var hash, så det var logisk, at hvis jeg boede sammen med folk, der indtog, og vi boede sammen i et lukket rum, var det helt normalt for mig at teste positiv for hash, fordi jeg indåndede luften. Beslutningen om min usikre udgang blev udskudt, fordi det var ved juletid, og dommeren skulle være væk i fjorten dage, dvs. juleferie, men hun havde ret og gav mig min usikre udgang efter næsten to en halv måned. Men jeg overvandt det og holdt ud indtil den dag, hvor jeg skulle forlade den usikre stilling, og han gav mig fire dages forlænget orlov fra den usikre stilling, som blev gennemført med succes. Men det ville blive et hårdere problem for mig, da jeg skulle være mere respektfuld og holde mig ude af problemer, men så snart jeg kom ind, to måneder efter min usikre periode, ville der være nogen, der ønskede at komme i vejen for mig, og det skete. Jeg blev involveret i et slagsmål, hvor drengen blev behandlet lidt dårligt, men jeg var heldig, at han var et individ, et individ med en mands repertoire, vi blev låst inde i cellerne, efter ordre fra undersøgelsen, med dette blev vi hørt, jeg sendte ham et papir, hvor jeg undskyldte til ham, så han ikke ville komme i vejen for mig, det var der ingen grund til. Vi blev hørt, chefen, der hørte os, var den tyske hyrde, hans kælenavn, først ville han ikke høre drengen, fordi han sagde, at det ikke kunne være, det kunne ikke have været en joke, fordi han havde forsøgt at slå mig med en kniv. Så lykkedes det ham at acceptere

Drengens version, og han ringede til mig, og jeg fortalte ham den samme version, at det var en træning, en joke, at det kunne være endt galt, han accepterede heller ikke særlig godt den version, jeg havde fortalt ham, det vil sige, da han var en banket vagt, havde han allerede mange års tjeneste og omgang med "casdatrolas", det vil sige, det er det navn, der gives til dem, der allerede har mange år i fængsel, der skete ikke noget med mig eller drengen, de tog os ud af straffen.

Jeg fortsatte et normalt liv, jeg begyndte at undgå problemer endnu mere, det lykkedes mig at tage yderligere fire midlertidige orlovere, og så skete det igen, marts 2007, jeg havde 11 dage tilbage til at tage endnu en midlertidig orlov, i begyndelsen af april havde jeg snydt en person med stoffer, det vil sige, jeg gav ham sand i stedet for det rigtige stof, han kom til mig, jeg kunne ikke slå ham, for så ville jeg blive straffet denne gang, jeg var allerede blevet advaret, jeg forsvarede mig bare, og det var det.

Men et problem kommer aldrig alene, jeg lod det passere, det var det, der skete i fremkomsten af denne grund, det udfoldede sig, hvad der ikke kunne have udfoldet sig, igen en riga, men denne gang ville jeg ikke slippe af sted med det, de ville skære min precarious, og det var det, der skete. Jeg kaldte en person til min celle for at få oplysninger, fordi denne person ikke kunne lide min måde at være på, og jeg havde svoret til den mand, der gav mig oplysningerne, crazy nuno, en rigtig kriger, han nød også det usikre som mig, jeg havde svoret til ham for min nevø, at jeg ikke ville gøre noget, at jeg kun ønskede at kende navnet, jeg insisterede i en hel dag på løftet om, at jeg ikke ville gøre noget, vi var næsten ved lukketid for cellerne, jeg kaldte personen til min celle og spurgte ham, hvorfor han talte om noget

Jeg vidste, at crazy nuno aldrig ville lyve for mig i en situation som denne, han var en af de mænd, jeg altid respekterede, fordi han også var en sand kriger. Jeg overfaldt ham, og det var på det tidspunkt, at vagten kom ind i min celle og så manden ligge livløs på gulvet efter det slag, jeg havde givet ham, men vagten så ingenting, han så kun manden falde, han kunne ikke sige noget uden at have set det, men den fyr var en stikker, det ville komplicere min situation, Men alligevel vidste jeg, at jeg ikke ville slippe af sted med det, for jeg havde aldrig sladret om nogen, og de var ivrige efter at straffe mig, ledelsen, cheferne var ivrige efter at straffe mig for alt, fordi jeg aldrig holdt mund med de krav, som fangerne stillede for at kræve noget. Jeg blev altid set som sådan, en anstifter af disse sager eller former for kamp, og det var der, de gav mig fem dages straf, jeg afsonede dem i cellen, det var en mildere straf, jeg forsvarede mig ved at påstå, at personen havde haft det dårligt og var faldet, og han sagde sin version, at han virkelig var blevet slået, og det skete på et tidspunkt, hvor mine 2/3 var ved at blive bedømt. Jeg ville have en god chance for at komme ud uden noget, der kunne skade mig, dvs. ingen disciplinære sanktioner i mellemtiden. Men denne gang var jeg nødt til at erklære mig uskyldig, da jeg blev hørt for mine 2/3, jeg fortalte lægen, at jeg var uskyldig, og at jeg ikke havde overfaldet nogen, ikke at tage det i betragtning, jeg følte mig forfordelt af situationen, men jeg ventede på beslutningen, og beslutningen var at afskære muligheden for at forlade ved 2/3, og jeg kunne kun drage direkte fordel af en ny vurdering, fra vurderingen af mine 5/6 af straffen, det vil sige, jeg ville være forpligtet til at forlade ved 5/6, fordi der favoriserer loven mig, i dette tilfælde favoriserer den mig, jeg ville forlade alligevel ved 5/6, men jeg ville

Straffen blev givet til mig i marts, og jeg blev hørt i maj samme år til prøveløsladelseshøringen. Straffen blev givet til mig i marts, og jeg blev hørt i maj samme år, for vurderingen af prøveløsladelsen, beslutningen om 2/3-snittet var endnu ikke kommet, og det var da, at mit liv kunne være blevet endnu mere kompliceret, jeg følte mig forpint, trist, men jeg vidste også, at størstedelen af min dom allerede var gået. Det var, da en anden situation opstod, denne gang med en vagt, det kunne have været en situation, der kunne være gået over, hvis det ikke var, fordi vagten havde talt til mig på en hård og barsk måde, jeg adlød ikke hans ordre, jeg slog ham i ansigtet, han var alene med mig, men en anden vagt dukkede op, han sluttede sig hurtigt til sin kollega, og de sluttede sig til mig for at overfalde mig, jeg slog ham ikke mere, de holdt også hurtigt op med at prøve at overfalde mig, de bad mig kun om at gå til venteværelset på sygeafdelingen, De kom for at tale med mig og spurgte mig, hvad der var sket, jeg fortalte dem, at der ikke var sket noget, jeg havde bare ikke fulgt ordren, for da vagten stadig blødte fra munden, vidste de, at det havde været en aggression på nogen måde, fra en simpel aggression til en utilsigtet situation, og det var, hvad jeg fortalte dem, jeg havde ingen grund til at angribe vagten, jeg talte endda godt med ham, jeg fortalte dem også, at det havde været et uheld, og det er, hvad jeg altid har hævdet.

De låste mig inde og ventede på undersøgelsen, ringede til sikkerhedsafdelingen i Jewish Valley, ringede til indlæggelsen. Men jeg var villig til at gå videre med min tese om, at det virkelig havde været et uheld, jeg kunne ikke indrømme, at det var en ufrivillig handling, jeg ville have tabt.

Så jeg var nødt til at basere mit argument på det faktum, at hvis jeg ville gå videre med denne tese, måtte der være en modsigelse mellem vagterne. Mælkevagten var den, der overfaldt mig, men han skrev heller aldrig, at jeg faktisk overfaldt ham, den, der rapporterede det, var den anden vagt, som havde taget en dreng derhen, der var i beskyttelse, han var også gået til sygeafdelingen, det er rutine, når den indsatte er i beskyttelse, skal han ledsages af vagter, jeg ved faktisk, at han så, hvad jeg gjorde, fordi han var vidne til alt, så det var ham, der rapporterede det til mig for at blive straffet med en disciplinær sanktion, der også bragte mig i retten.

Men den dag, jeg blev afhørt på statsadvokatens kontor, fandt jeg ud af, at der var blevet åbnet en sag for en påstået aggression mod vagten "leite", men den person, der ledsagede mig den dag, var vagten oliveira, historien om denne vagt med mig, var et venskab, som jeg skabte inde i fængslet, jeg deltog i et kursus om kontorapplikationer på computerniveau, jeg havde en monitor, der hed lina, jeg blev forelsket i hende uden at ville det, og denne vagt, oliveira, kunne også lide hende, og han tog hendes snit. Han vidste, at jeg kunne lide hende, og hun kunne lide mig, så der begyndte båndet, han vandt mit venskab, han kunne have talt dårligt om mig for at ville blive hos hende, han begyndte at tale mere med mig, og han lyttede til mine erklæringer i det offentlige ministerium, og han skrev alt, hvad jeg havde sagt, ned, jeg fastholdt tesen om, at det havde været et uheld, for jeg kunne aldrig forestille mig, at den vagt ville hjælpe mig, han kom til at holde af mig, derefter endte han i Monsanto, et fængsel, der blev ombygget fra et almindeligt fængsel til et højsikkerhedsfængsel, det var der i maj 2007, at fængslet blev indviet, i mellemtiden tog jeg til Monsanto, fordi jeg var nødt til at vente på, at processen skulle udfolde sig, et

kompliceret fængsel blev lavet til at huse

terrorforbrydelser, mere voldelige forbrydelser, kriminelle organisationer, vi bliver altid overvåget, konstant, fordi vi lever under et mere strengt regime, dvs. i begyndelsen var alle fanger lænket for at forlade cellen, de havde kun en times rekreation om dagen. Men jeg var der først i maj 2008, og jeg blev også låst inde i cellen i lang tid, men jeg fik ikke længere håndjern på, jeg fik et regime, der ikke var åbent, men vi havde andre beskæftigelser, vi havde fodbold, håndbold og gymnastik, vi kunne også gå på biblioteket, men det var alt sammen spredt ud, det var ikke alt sammen på samme dag.

Jeg gik hen for at svare og forsvarede den samme tese igen, men da jeg steg ud af bilen for at gå hen til retslokalet, så jeg, at vagten leite, den krænkede part, var ledsaget af vagten oliveira, og jeg havde langt fra forestillet mig, at jeg ville få en dejlig overraskelse, da jeg begyndte at lytte til vagten leites udtalelse, jeg hørte den tese, som jeg havde forsvaret, da jeg blev afhørt i det offentlige ministerium, og det var der, jeg følte, at vagten oliveira havde hjulpet mig. Retten sagde også, at de ikke var overbeviste om, at det virkelig var en ulykke, men de gjorde, hvad de var nødt til, for hvis der ikke er bevis for det modsatte, kan ingen dømmes. Jeg blev frikendt, og min advokat var også fremragende, da jeg havde ventet på retssagen i højsikkerhedsfængslet i Monsanto, de lavede en evaluering, jeg havde præcis to måneder tilbage til at gå fri, og de overførte mig til

i.p. De alcoentre, jeg havde allerede tilbragt tid i det fængsel, jeg blev overført dertil efter flere klager, jeg havde fremsat i fængslet, det er et åbent regimefængsel kaldet kolonifængslet, da jeg gik glip af to måneder, sendte de mig tilbage til

Jeg gik ud på gaden.

Jeg ønskede virkelig at være i et åbent fængsel, for jeg tilbragte halvandet år i Monsanto, og uanset hvor mange besættelser vi har der, er det et meget lukket regime.

Det var svært at overvinde, selv for mig, der allerede havde en masse erfaring i disse fængsler, og det var netop i Monsanto, at jeg holdt op med at tage heroin, det var umuligt for stoffer at komme ind der, fordi ingen mad eller noget udefra kunne komme ind, besøget havde et glas, der ikke tillod fysisk kontakt, men jeg sagde altid til mig selv, at af alt det onde, der skete for mig, havde jeg en fordel, og jeg holdt op med at bruge heroin.

*** lukning *** Pink

floyd - us and them " us

and them

Og når alt kommer til alt, er vi kun

almindelige mænd.

Det ved kun Gud

Det er ikke det, vi ville vælge at gøre fremad, råbte han fra bageste og forreste geled.

Og generalen sad, og linjerne på kortet bevægede sig fra side til side i sort og blå.

Og hvem ved, hvad der er hvad, og hvem der er

hvem Op og ned

Og i sidste ende er det bare rundt og rundt, har du ikke hørt, at det er en kamp om ord, råbte plakاتبæreren.

Hør her, sagde manden med pistolen,
der er plads til dig indenfor.

"Jeg mener, de slår dig ikke ihjel, så hvis du giver dem et kort, skarpt stød, gør de det ikke igen. Er du med? Jeg mener, han slap billigt, for jeg ville have givet ham en røvfuld - jeg slog ham kun én gang! Det var kun en forskel

Det kan man mene, men altså... gode manerer koster jo ikke noget, vel?"

Ned og ud

Det kan ikke undgås, at der er meget af det
omkring With, uden at

Og hvem vil benægte, at det er det, kampene
handler om? Af vejen

Det er en travl dag

Jeg har andet at tænke på end prisen på te og et stykke
brød."

Den gamle mand døde

Copyright © pink Floyd

Fragmenter i

Lukket inde og udsat i et iskoldt nord, et gammelt lagen, der venter på at blive rullet sammen, et lys brændt i orange toner, et tæppe, der varmer lige så meget, som det glemmer sjælen, der kræver og tolererer den elektrificerende kulde fra en løs, ubundet fiktiv og eksistentiel hukommelse, lyden forplanter rytmens varme, løsner tiden for at invadere selvet og udforske en varm, kølende verden uden varme,

atmosfæren var ikke den samme kuglen ruller ind i et hjørne et skråt punkt under overfladens hav, til det indre af den brændende magma til junglen for at udforske og imponere den imponerende fritid og har ingen anden måde at sige det på er ord, varme ord eller meget kolde, som det meget kolde dystre lig evigt koldt en varm drøm om en kilde og en dal, en flod uden latter et lemlæstet håb, der venter på at mødes og vise, hvad der undslipper og antyder at skabe langsomt og vise, hvad der kun er forestillet uden afstand og med behørig ligning problematiserer man hele spørgsmålet varmt meget varmt, endda skoldende lyden af guitaren, der vibrerer af tørst efter en kultur, hvor dens frugter er født og mere eller mindre kloge uden fortabelse løser situationen nu eksistentielt stoppet, påvirket af ordenes sygelighed, der overfører tavshedens døvhed, der fortæller omsorg til de mest forsigtige, der er at rejse mistanken om det usagte, men effektivt transmitterede, følte og skrevne. Hele sandheden er, at der ikke er nogen sandhed mellem tanke og handling og måden at finde sig selv på gennem adfærd, der genererer tricks og manøvrer til føreren selv, og han finder sig selv overgivet til illusionen om ordet uden mening, men sagt med fornuft, det er utroligt, men enhver form har en underliggende handling til den rene ulykke for den uhensigtsmæssige at se vokse og at vide, hvad man skal gøre en situation, der mangler en vis følelse af selve beskrivelsen, vision eller sans, vi siger ofte, hvad vi ikke tænker og ser, der er at vide, hvordan man gør og lære af andre og med tegn på lige eller lignende eller i form af tilføjelse her er et eksempel på mission enhver abstrakt følelse af urealistisk form var i virkeligheden en enhed totalist som fragmenteret men forenet karakter af en verden, der er ens, og som vi altid har ligheden, men ikke dens lighed, kan der være en

dyb af fornuft og tabt i sin fremmedgørelse, her er en karakter ved måden at være på og føle den varme, der kommer fra det samme, dets indre kunne ligne en maler af en form for ramme så lige som arkitekt, af den absolutte ikke definitive grund med den relative til enhver underkastelse eller undergravning af det imaginære af en simpel virkelighed, hvor der med naturlighed kom skarphed og skarphed uden betydning, båret af fremtiden, at alt har af ren, som virkeligheden af en hård fortid ubevidst og betydeligt udøvet i sin grusomhed oplevelsen af et ord, der altid forestiller sig et billede øde her et øjeblik fanget af opmærksomheden bevæbnet med fragmenter her det bevidste slutter sig til nutiden invaderer mig at være at skrive, almægtig af ikke at være klar så lige som linjerne i en horisont, hvor solen går ned og gemmer sig nedsænket og sovende, så han sig besejret, Men han fortrød det aldrig, for han ville blive født på ny og være den lyseste, fordi han var den eneste, solen vil holde vores oplevelse lys og energisk sætte gang i en bevægelse, hvor alle detaljer er beskrevet med den mindste følsomhed bare for at ske og huske hvert ord med dets betydning og holdes i stilheden af hans tålmodighed, en mørk indsigt, ikke projiceret, men mindsket af ethvert ikke-rationelt instinkt, det væsen, der invaderer mig, er ikke selvet, det bygger sig selv og opretholder søjlerne som en Akilles, altid aktuel i den fiktive verden, der præsenterer sig for os, uden at nogen er opmærksomme, disse spioner af selvet er min ros af berygtelsen, den barske virkelighed, der kun opvarmer lokomotivets motorer, hvor vi foretager denne meget skøre og dybe tur, hvor tunnelen, måske ikke ser igen det så indre af dets mørke med udgangen af dette billede og en lysende ende, der kun venter på en ende

hvad der motiverer og driver os og en ubrydelig kraft noget så fascinerende som intet pålideligt, svært at vide og aldrig lære, det var et net, der bryder, men danner nettet igen, det var modstandsdygtigt og som en ulykke i fortællingen, der var et dybt skud, der dræbte ham i en ung alder, det underliggende had, men aldrig ligeglad med nogen eller hans sind eller nogen mennesker, på en intelligent måde sagde han til alle mennesker, at vi alle er vores sum, og at der kommer flere forskellige og ens mennesker, til hans oprindelige karakter, faktisk er der en marionet til enhver handling og det stykke, der repræsenterer, en tabt tur i bogstavernes rum kunsten at skabe rummet til sin egen død af ethvert slutpunkt, kulminationen var aldrig slutningen, at dø for os sker aldrig, det sker kun for dem, der kender os, og når vi dør, ved vi det aldrig, det var et ord, der ikke havde nogen ende, men som var enkelt og genialt, en lille smule indviklet som ræven, der ønsker at spise af en umådelig sult efter, hvad der er at lære, og altid ønsker mere at vide, deri ligger kilden til lang levetid, aldrig at vide, hvad der ikke sker, og alligevel i den bevogtede fortid var en klatrer og flyttede troen på sit bjerg, og grænserne er kun begyndelsen på en afgrund, en ung holdning overgår enhver højde, og når vi kommer ned og ser, hvor meget vi allerede har nået i erobringen bare for at vide, lidt mere at være og aldrig vil miste, og vi formår alle at flyve til ethvert punkt, hvor vi aldrig falder, fordi vi lærer at flyve og forestille os alt, men alt er ordfragmenter, ideer og tanker. Dybe vande så dybe illusionens kunst hentyder til et tema uden sikkerhed havluften dukker op og som ved et trylleslag af energiens lethed og sentimental gennemblødt og øm af lidt mere en tilføjelse, der kommer fra et enkelt øjeblik umiskendelig og aldrig uovervindelig, fordi den

Hans sejr var altid hans nederlag, og hvad mere kunne han lære ved at være taberen i endnu en kamp, hvor han intet siger og føler den glatte smag af den, som han gav sejren, for det er nok for os at lære og vide, hvordan man lever med alt det, der afviser os.

Fragmenter ii

Dykket, sunket, i det fjerne en trappeopgang knirker metaltrinene en pudseklud, en spand på gulvet, marmorfirkanter, på væggene samlet i fire, en dråbe falder og i dybet, let, nogen ryster gulvet matteret lys, hjælpeløs, en enkelt tilstopning af overfladen en lysstråle med skyggevirkning, reflekteret i glasset et ansigt, et blik, der knuses, et enkelt dyk, skibbruden, der dukker den bøje op, som redder mig fra kvælning, gal, på flugt og fortabt mellem stjerner og afgrundens tomrum dyd i holdning, i lidelsens og værens fylde, før jeg frygter, så slipper jeg klaveret på den nedadgående vej, der flyver over asfalten klaveret var på jorden, og så spillede den første lyd det første billede lyden af det dybe ekko af tomheden i en finne, der svømmer i vand, endelig springer jeg, fuld af bevægelse og alt, hvad der blæser og trækkes, til en illusion, der falmede, det var anderledes, et øjeblik i et hav af dybde, flydende og salt blyantens skrift uden farve, det var en skuespiller forestillingen kulminerer i en fest med en gave, der gør mig glad en pyjamas på sengen, en seng spildt sprudlende og anderledes, det var et billede uden et landskab, alt fra en indånding, ændring af opfattelsen, og transmutationen var tydelig, ingen tårer, ingen linjer, ingen normer, uden noget mangler alt i intet, en fortælling, der ikke vokser, ikke dukker op, næppe fortæller sig selv, og vi er bundet, sandhed, kæder og hængelåse overalt

en slangebøsse, et mål og man er bedøvet som en pil uden rækkevidde, en løkke i en knude en skrift spildt, inkontinent, en sløret skrift, aldrig slettet, alt hvad man så ønskede og som altid har ønsket at have, og inderst inde kun ville være et væsen, klippe og laminere det grove skæg, et enkelt overskæg, et hår, et og et til af hvert ansigt, en berøring, fra hver insolvens sin synd, fra sin tidløshed til nutiden, og se, det bliver til en og kun en klud i sin spand, en dråbe i havet, en bundet tråd og en krænket og revet skrift, passager kun tekster på papir en strålende nat lavet af et øjeblik en strålende og varm sol, en lysende flise og et spejl for at se anderledes, så fra lysillusionen, dråben, der faldt på jorden og alt uden et nej, så ville det komme ud til overfladen læsningen af en ømhed, hvor det dæmpede klæde af et dyk strækker sig til fornuften, og alt kommer til spørgsmålet, lysstyrken intensiteten af fornemmelsen af situationen bliver tydelig, at den efter profaneret og lænket bliver fri for enhver vilje eller tegnet åbent vindue i et lukket gardin, man ser teatret på sin egen scene en planke, en livredder, se lykken, reddet, så på sandet strakt ud, jeg så land og levede, fra da af dykkets øjeblik, al stolthed antændes, og vi går ned til bunden af en verden, af at se en simpel sang, gøre den til tilfredshed, pludselig et slag, en vision, Vi levede alle i en virkelighed med en eller anden forudelse om noget, der ville ske, og som ville lykkes for den frigjorte og vågne til det væsen, der føler, og fra en tekst i en sonet, der aldrig er perfekt, fra et rim, der ikke er forbundet, løb en enkelt sætning af den fase, så hvor vi ville gå uden at forlade, og hvor vi var uden at komme ind, i linjen med den mystiske forsvinden et støv i snavset et sandhedspunkt i illusionen af al fantasi, så eksploderer kometen, og på denne planet lever

det er ikke altid bullshit, med en mistænkelig base blev intrigen sat, planen afbrydes ikke, så hører jeg en absorberet stemme, og tekstens hyl er historiens ulv, fra perfektion til ødelæggelse var indeholdt en raket i en stjerne ved havet så mærkeligt, hvad der allerede var blevet sagt, og jeg begynder at gå ned ad stigen i tomhedens hul et enkelt trin falder, så var metalrækværket automatisk og kun en fod i floden, barfodet og kold, alt, hvad der ikke ser ud, er at være, alt forsvinder og falmer. Alt det universelle er sådan og sådan, så kun en tunge, i en mund åbnet af den tørstige glæde ved at kysse dig, se det kys og begær, en bid af dit blik, når jeg i din båds rejse trækker over og ser med sandhed en ting, som ikke er uvirkelig, men en fantasi, fra din lille næse en varm fornemmelse, og flyver og erobrer pluto, med hjertet en sten i dammen et liv adskilt et portræt ikke altid fotograferet se galskaben skulle have en mental fornuft gik til det punkt, hvor alt skabte og fra et løst kys, der venter på at binde, med en styrke kun af at eksistere, med en overbevisning, altid bundet til dit hjerte en vilje til at pumpe, og fra et flow forestiller man sig strømmen, hvor kassen var fire vægge og et blik af et filament uden grund, der venter på at tænde kraften, som ikke frygter, ikke vinder eller taber, det er viljen til at skabe og fra det vage hav med en pensel male hele alfabetet med hver farve, dens stavelse og kraften, kulminerer i viljen til at gå og gå og lade sig gå frem for alt at bygge et slot i stenen under vandfaldet og floden i strømmen for at bære alt fremad, frem for alt havde jeg noget i tankerne, meget forskelligt fra det samme og en simpel fortælling om rejsen, om lydvirtuositeten i det, der ikke ses, men forplantes, så jeg klatrede endnu et trin stadig stigen gik baglæns i fremskridtet af et trin og en levitation og kun et forsøg på at klatre hvert trin til dets faste og overbeviste luft om at forestille sig klaveret, der brød i

gulvet af tjære det havde kun en nøgle, og det var ikke dodo eller ré det var at have tro på troen altid en udlevering af at være og at opnå kun et mere parfumeret øjeblik af det varme landskab i havets glans Jeg ser dig elske, i mit dyk, du var min bøjle i skibsvraget min båd i den vaskede klud, der renser klaveret monteret i en stue, hvor ingen ønskede at være, og jeg kun ønskede var at komme ind der så i døren det var udgangen af alt, hvad der vil forestille sig og aldrig uddybe, det var ønsket om at have dig i et slips hjertet og dit par, det hele pumper og så det turbulente, det er mindre fornuftigt og i bombningens handling var det allerede begivenheden i krigen for freden alt forenet med flere sanser en at forlade i at gå og udvide det, der kom tilbage og så fuglen, der synger og fortryller først i dag lærte sin musik i bogstaverne, alt bestilt uden koordinering opgaven var at bringe og i sidste ende at frygte ikke at tro og endelig ikke at vende tilbage denne rejse af alle kurset var allerede dybden af faldet i taget, af vinduet på klem og kulden, i mørket af en handling af en kendsgerning, der aldrig er sket, men rapporteret og angiveligt opfundet for at blive troet, at fremkomsten kun var for at slippe damp ud, at vand kun var tørst efter dit kys i et ønske om kun at røre dig, og klaveret var en del af en plan om at røre dig den tone, der vil erobre dig en skarp følelse et blad uden snit var en stærk skrift, der ikke vil ramme det allerede følte et slips i natten fri for stjerner en tur over fremtiden, der ikke vil ankomme, nutiden forskellig fra fortiden, og det var slaget, det var kun en historie, der vanhelligede alt og til sidst efterlod det, der kom fra pluto for kun at skrive kærligheden til et enkelt hjerte mellem to vægge, der er umulige at springe over, hvor hegnet ikke flyttede noget væk, i en åben cirkel, af en rektangulær firkant, der knyttede den tæthed, af at ryste støvet og se klaveret kun spille i dit do og i det mørke rum af et billede

fotograferet, af rullens film, små billeder, i nuancer af fragmenter ser jeg, at det er dig, der spejles i et stykke, hvor alt går op i en højere enhed, fordi jeg vil have dig, spejlet i mit billede, kun du er spejlets ramme.

Den almindelige

Hvordan kommer man ud af denne smerte, der fordyber og skærper lidelsen af en enkelt og unik smerte. Et blik var nok til ikke at dræbe, til at problematisere, og hver dråbe tåre opdages af et hjerte, der er dykket og vanhelliget, så opstår strømmen, der gør mig gal og lænker mine håndled, og hele impulsen af at være dømt til den syge og tenebrøse sjæl, dette støv, der ryster os, sprænger gennem sanserne og mere end fysisk allestedsnærværende af sjælens damp, findes denne turbulente rod af fremmedgørelse i en enkelt labyrint, den mig, du trak med strømmen, neddykkede apatien fra endnu en dag, sprængte kæden, der klemmer mig, løsner sig i det næsten presserende øjeblik, alle venter på allegorien om at leve, transporteret fra bukoliske øjeblikke.

Faklen brænder, den vil fulminere, her er en glød, og den antænder flammen, der for dig brænder mit stakkels hjerte, en løs hest, der venter på at blive tæmmet Jeg nyder alt, hvad jeg føler, for at føle dig, som jeg føler dig, i den uendelige tid, der krydser den omgivende fortid, og som kendetegner ethvert liv, der skal leves.

Vores genforening er magisk bare ved at se på dig og se dit moderlige ansigt, følelsen af ømhed og ømhed løfter kun al min bitterhed, jeg behøver kun at leve og altid se dig, indtil jeg dør, en varm bevægelse af læber til en sensualitet, en gennemsigtig lykke som en følt omfavelse, der venter på at blive levet, en stærk forening frem for alt ud over at ville have dig,

jeg ønsker, at du skal være lige så lykkelig som et lille barn
en rod, der er sået, plejet og styrket venskab er den ædleste
kærlighed lad mit hjerte slå din rytme.

Far i en ve var far det magiske øjeblik af den største læring
altid af håb til den største kærlighed til at have et barn
kærlighed større kun af mor kærlighed til barn er kæmpe
altid opmærksomme og intelligente far og søn min søn
eksploderer mig af glæde følelsen, følelser, hengivenhed,
kærlighed og hengivenhed, er en kraft, der henviser os til
den evige glæde, ønsket om hengivenhed, deling, lektion og
behørig undervisning af begge overløb med lykke, som som
en af os stræber efter at være evigt ung lærling i novice far.
Jeg ville fortælle dig, hvor meget jeg elsker dig, hvordan jeg
føler dig, hvordan hvert øjeblik af angst for et spørgsmål og
kun lidt mere, fordi du fascinerer mig. Din udstråling vil altid
være for mig et billede af ekstase i en ramme, hvor vi begge
passer, men du er altid den smukkeste. Langt du kom fra
den enkle fødsel til kun at tænke på at fylde dig, hvordan du
beriger mig, du er en galskab den sande ømhed

Tåre

En dag, hvis jeg havde en tåre, ville jeg lægge den på dit
ansigt, så du aldrig græd igen.

Drøm, jeg ville dykke intenst, jeg vågnede midt i havet af en
søvn, der vil vare i årevis, den søvngængeragtige drømmer,
af en sjæl af nat, som i skumringen skyggen invaderer og
vækker mørkningen af den rene og rå illusion, af den mest
evige opvågningen og se, hvad den dybe søvn af det en dag er -
at vågne og tro på myten om at drømme altid at nå frem og
nå bare et stykke mere, at være en uendelig linje med dit
spor ...

Par

Jeg ønskede et kys en rolig søvn, der bedøver os, og vi ønsker den mest måske ønsker du ikke at kende den sødme, der er i dig, og hvor du siger bløde ord, der forfrisker os hjertebanken, der forestiller dig tæt, sammenflettet og aldrig ubundet Jeg er en strøm i venerne, som dit hjerte pumper Jeg er et åndedrag med lethed og klarhed rytmisk aldrig lidende eller dårligt bankende Jeg er som regn i vand og sten i sand Jeg er din, den, der ikke giver slip, og som straks smager på dig uden at smage på dig se jeg er en sok på jagt efter sin mage en støvle, der er dykket ned ubundet og venter på at blive bundet, og et bånd, som jeg aldrig løser op, fordi du er skoen til min mage, som jeg elsker at elske.

Livet

I den evige fastholdelse sætter den sig selv der, og så er der ingen måde at se den i øjnene på, omgå den eller manipulere den, det er dissidentens terror, der sprudler og kulminerer i et enkelt punkts lammelse af skabelsens sind, fantasi eller bare male en blomstrende linje i grøn nuance og gribe livet i den tone af liv og blomstring, her er den markør, du altid har ønsket at pege på, lev intenst

Amar

Se, han finder hurtigt sig selv igen, fra begæret til det overvundne går han og styrter ned på klipperne i det salte og badede hav, fordybet og nedsænket, og så dukker han op

Kulden, der kommer ind gennem den stille og abstrakte svømning, så mig involveret med vandet fra kilden, og vesten blev den

at gå over på den anden side, intet er svært, men træd aldrig det samme skridt og gå fremad, lad dit hjerte spille den musik, der kalder på dig, vind, hav og et land at erobre, bare kærlighed.

Væg

Hvis det skulle ske, ville jeg ikke vide, at det blæser det kolde, rastløse sind, frosset, vanhelliget, solgt og sjælen, det rene våben af sentimentalisme uden vej, bundet til en krop, der hallucinerer og fortsætter med aldrig at ankomme, fordi sjælen ikke bedrager, interessen overgår, men den er ren, hvorfor den fremtrædende udsætter sig i en lukket cirkel, halvåben, så der med illusionens underkastelse og fra det uendelige opstår en torden, og alt stopper i det øjeblik, hvor effekten lyser op, men åndens sygdom, kroppens behov og det, der bevidst kaster os ned i afgrunden af vores egen væren og svæver, forbliver og som et appendiks, der forstyrrer sjælens tilstande og åndens sygdom er i en tumor udholdt smerte og som om uagtsom effekten og indvirkningen på dem, der er meter og vandringen er mødet mellem sjælen, ånden og kroppen, der er samlet i et liv, hvor alt destabiliserer faktorer, eller fordi kroppen ikke længere kan bære alderens sår eller sygdomme og lidelser, og så kommer denne selvets ånd og vores egoisme til vores vilje, men forstyrrer sjælen, og dette i maksimal eksponent for tænkning virker på den ånd, der er ødelagt og invaderet ren, hård stærk som en mur, der ikke kan starte.

Tænk

En væske af fantasi hældt ud, et spild af fascination, en nedsænket og dyb galskab, hun bærer venligt gennem stråler af harmoni og en krop

magi invaderer og trænger ind i det bevidste ubevidste i verden af fremtoninger se, at det levende bliver skønheden i et rent åndedræt, og det uendelige bliver den synlige grænse og udvider sig mellem ord følelser og en handling uden at ændre din tænkning provoker tænkningen og forestil dig altid at overgå væren, tænkning og handling til forandring.

Venskab

Tusmørke i skumringen for at se alt, hvad der sker i ly langt fra den imaginære fjende, kampen ville gå gennem en våbenhvile, med fred i sindet, vender tilbage til ro, natten faldt, og jeg begyndte at føle, at røre, der føler på den bløde hud vilje og energi venskab uden alder den rene gestus af hengivenhed stærkere end nogen lidenskab eller kærlighed og uanset reden bare en berøring af en tommelfinger og bare forestille sig, hvad der blev følt og passerede strømmen af al energi.

Lær

Blændet, fascineret og med en spildt bouillon, faktisk virkelig overvældet eller fornærmet, men siddende, i alarmtilstand, uden den mindste følelse af minimalisme, se, det drejer gennem hele byen, så forvirret eller misforstået, jeg ved ikke, om det blev besluttet, men alt giver mening for os ved den enkle fornøjelse at skrive til dig på en uopfordret anmodning, når det sker, forbliver og forsvinder alt, hvad du følte og så, dog kun for at se, læse og skrive fortolke, assimilere transportere og undervise og lære, her vokser åndedrættet med vindens styrke og forsvinder derefter, flyver 7 have, nedlægger det, der blev sagt for sagt, her dykkede jeg, gik dybere, al ven af venen, den udelelige ven og alligevel ikke synlig var en alarm, en

tanken om det talent, der flyver, løber, vandrer og forestiller sig der og ikke er der, men altid bevidner, kommer tilbage for at føde det, som alle kun tænker på en dag, fordi i dag, nu er fremtiden og den hårde skrivning af nydelsen af et simpelt pust og frem for alt skaber og forestiller sig og genskaber igen og vender tilbage til sit sted, som det aldrig havde forladt, Men derovre kigger jeg allerede på uret, punktligt til stede og fakta bevidnet, overvåget og i en original følelse, af glæde, der kommer med faldet og mørkningen så normal så banal, kun og simpelthen daggryet og opvågningen såvel som mørkningen og nattens lys magisk og pragmatisk det var at svæve og ro i en båd med en nordlig, en skinger og flimrende kurs det var hende, det ene punkt, med tilbagevenden og et hav så svært at forestille sig det var oceanernes enorme og enorme raseri, som man går mod på den hemmelige tur uden velkomst det var den firkantede kugle en trekant vendt som en pyramide af en sarkofag af ånd af uigennemtrængelig sjæl som en glemt levende, der sker fra stedet et billede af et blad, der ikke tørrer, dets vanding til pennen og skrivningen af vores planet hver antenne, satellit eller simpel ledning, der holder kontakt med den anden planet, og vi rejser som træer, hvor grene fødes, og gartnerens blomster, der skinner hele dagen, er som en glans i måneskinnet skulle ske, og så endnu et spring et spring mere for at se et barn blive født og frem for alt se ham vokse og lære og forstå alt, hvad han observerer og forvandler til handling, som på barnets sprog er blød hud i børnenes overlegenhed i forhold til forældrene og behørig undervisning af den dobbelte konnivence af at observere læring og af en læring og viden som en tvilling, der har et par, hvor læring er gensidig meget min og din, jeg udfordrer dig, vi vil vokse og

altid at lære at vide og meget at leve.

Jeg føler en lidelse, der forhindrer mig i at se Jeg ville gerne være ægte med en adfærd, der altid er loyal, men som en trist klovn er jeg falsk smilet, glæden i det indre adlyder ikke det ydre Jeg føler en svæven, der får mig til at forlade det normale sted ville være at rejse og blive på et punkt, hvor man er langt fra sit eget syn Jeg føler et afgrundsdybt bredt skridt, et unaturligt fænomen, men som et vildt dyr føler det vildskaben og med hastighed, det trækker ud, kvæler og dræber, som om en medfødt kraft forudbestemte det til at mislykkes i øjeblikket og på forhånd, og på en rejse uden spor forbliver billedet af det modbydelige, hadefulde og virkelig syndige se en ed på himlen ved tidens temperatur, den friske, muntre og fredfyldte morgenfrue kommer og siger stop blomstre og vokse, den voldsomme impuls er kun et dårligt øjeblik al vildskab skal kulminere og perfektioneres lad pludselig intet eller næsten intet forstyrre dig og den reneste impuls fortæller dig lav støj i luften og sæt dig til at tænke jeg vil overvinde alt uden at frygte, uden nogensinde at lære ikke at leve med fælden dette had, du besidder, er ikke dit, i dit menneskelige selv ser du, at gode gerninger vil gøre dig til stjernen på jorden, når tæppet falder, beder jeg dig om at spille klaver, for jeg har en plan, vi vil tage af sted, når du ankommer, aldrig forhindre dig i at opnå dig selv og flyve fladt og over den stormfulde sky er en multifaktoriel tilstand, der får os til at rive regn fra det ømme og fugtige jordiske ansigt rolig læsningen synes at have en formodning en arkitektur uden teknik i sin magt, hentyder til det fantastiske, det uopnåelige realistiske, fordi vi har alle de kræfter, vi tror, især var der et mørkt omsluttende glas, men i røgede toner absolut gennemsigtige værdier er som blomster skal vande dem konstant, og hvad der er frø vokser i sindet være forskellige fra det lige til det

at vi alle har instinkter og vildskab, at selve menneskets sjæl ud over den rette trylledrik er den svimlende tunnel, hvor man ser indgangen et lys, og hvis ende er afsporingen af et bundløst hul alt, hvad vi har af rent forstået og udført.

Se, ingen vil vinde i din verden, tunnelen er passagen, lev indgangens lys og lys din vej, for det, vi har, er livets linje, og den skal føres.

Dyb kærlighed led kærlighed blev følt også glemt dybt nede halvt tabt fortrudt og levet.

Maske, der lever i slutningen som slutningen og alt afsluttes, se det sikre, intet så sikkert som det, der ikke har noget usikkert plus en lille og kontinuerlig linje af en grænse, der ikke lader os forudse det uendelige, derfor som linjerne har vi to punkter det stigende og det eneste uendeligt kun dødens ansigt ankommer langsomt som et åndedrag alt, hvad der blev følt, sluttede, fordi aldrig så et andet ansigt end slutningen masken af den tenebrous.

Souvenir

For dig jeg led for dig jeg følte med dig jeg elskede med dig jeg levede med dig jeg elskede aldrig en anden jeg kyssede i dig jeg så i dig jeg gik ind i den kærlighed som jeg altid vil huske jeg følte aldrig så meget lidelse intet mere at ville dø for dig gennem mig for dig jeg skrev for så meget jeg led og døde aldrig og for dig jeg mistede aldrig jeg følte kun.

Elskeren virkede i et bestemt øjeblik fjern, kun en dag fra kærligheden til en, der allerede var en elsker.

Refleksioner

At vente på, at noget bliver født i spejlet, er mig og min refleksion, hvor godt det er kun at reflektere og ikke kun dit billede, også denne enkle refleksion uden spejl blev transmitteret.

Klar nat i en mørk nat så klar som daggry, hvor sange med din charme bliver som den sande fløjten fra fuglen, der flyver, og alle stræber efter frihed.

Skrivning

Jeg... og det største aktiv jeg kan eje et papir og en uimodståelig pen frem for alt stræber jeg kun efter tanken

Døden

Jeg døde! Ja, det var begyndelsen til enden, begyndelsen til volten uden bitterhed, men også uden ømhed, det var rejsen uden billede og uden mod, der kontrasterede det mindre og det større, det var tid til at forlade eller blive på dette sted, forestille sig alt og intet, fra tid til anden ville han forlade og gå til det ekstreme, der siger, at jeg ikke er bange, og jeg ryster heller ikke, rejsen har en tilbagevendende i den verden nedsænket i dybden af skønheden, at alt, hvad jeg har, er alt og af alt, jeg vil ikke have noget, for når jeg forlader, vil jeg ikke tage noget, det er, hvad jeg tænkte.

Afgrund Jeg står på en afgrund, hvor afgrunden er enden.

Han ventede og gik sådan, ønskede og ville, hoppede, sprang og røg, gik uden at gå til en destination. Angst varierer med alderen, selvom man altid lever på en meget ængstelig måde og venter på noget, vi vil altid have noget, alt i os blander sig ufrivilligt som vores egen vilje.

Trappeopgang

Jeg satte mig ned, satte lighedstegn, men resultatet var ikke i nærheden af, hvad jeg havde forventet, jeg tog elevatoren ned ad trappen, og mellem lys og mørke og tæthed manøvrerede den sig selv efter sin egen vilje, så den gik op og langsomt kom ned, uden at falde.

Hovedkvarter

Fra en tåre, en intuition eller ødelæggelse er den tanke smuk en slurk fra køleskabets kantine og bragt til tørstens sted, og alt er mættet og storslået eksistens.

Intet ønske om at slutte, slutningen er, hvordan den kommer Jeg hører ordene hinsides Jeg så dette skræmmende som vinder endnu en gang Jeg vil ikke gå, og så eksisterer jeg og kommer til kort

Sol

Hvad der skete Jeg følte ved daggry en øm tristhed, der kom med aftenen Jeg levede, genoplivede og er genfødt Jeg er han den kraftfulde sol.

At blive genfødt i røgtæppet se, han er født der uden pergament af begivenheden se, det var øjeblikkeligt, og pladen bevæger sig væk, og det er kun nok at leve endnu et liv for et billede er enkelt se hvert øjeblik i dit billede og bliv genfødt

Når man ser på parfumen, lugten af sindssyge, vanviddets tortur af tanker, der alle er uden forbindelse uden slægtninge, et forældreløst hjerte, smerten ved en kærlighed til så mange andre, der gør ondt i blikket og dræber begær og længsel, kulminerer bare endnu et øjeblik, et øjeblik, der kommer fra din tanke, vi eksisterer sandsynligvis alle ikke bare som et dydigt billede, men som en funktion af en fremtoning eller tilstand, sindet dør ikke i øjeblikket af alle de

fysisk eksistens, og pludselig slukkes det hele, eller det kan kulminere.

At leve ved at dø

Mellem at leve eller dø? Åh, undskyld, er det et valg? Hvem har ikke begået selvmord? Vi er alle holdt op med at leve et øjeblik. Vi tror alle, uden undtagelse, at vi skal dø, og så skal vi leve, det er det latterliges selvmodsigelse.

Forlader

Kære ven ... Jeg skriver for langt...du var væk...min lille ven...i nat græder min sjæl...efter dig! Tag mit hjerte en chance ... tilgiv mig min ven ... min frihed ... tabt væk i himlen ... Du blev taget...det er en fornøjelse at vende tilbage...så stille... Stilheden, den halve vej til dem, der døde... tilgivet... sidste ord...

Afbrudt

Hvis min sjæl fordampede i mig, ville der ikke være andet tilbage end hemmelige murbrokker, fremmede for fantasien. Fra en opstået subversion svæver endnu et øjeblik lediggang.

At være

En lyd, en kerne i munden, en blød berøring, en farve, en enkelt drøm, der fortryller i et enkelt øjeblik, unik desperat og inspireret af en skarphed, uden afstand, uden grænse, kvælnings snit, overgår det imaginære i dette malerblodige billede, af rødme smerte og betændt af sansen, af ikke at besidde en gåde, men en virkelighed, en vision. Når vi går over til den anden og ser, hvordan man kan tro på et anerkendende og opmuntrende blik fra en forfalsket eksistens,

omvendt og spejlet.

Af al den sorg, jeg føler, at jeg må tilhøre nogen, uden frygt for medfølelse, gal, uden lidenskab og af den rene sjæl af en knude uden kæde, men sammenflettet og forenet, af en enkelt følelse, af at ville og til sidst have, og i sidste ende ikke være noget...

Fravær

Hvis jeg rørte ved og så din verden, ville jeg være beskidt, uden et stumt strejf af følsomhed, af i det mindste at tro, at nogen overgår min virkelighed. Min simple tristhed er som al lykke opnåelig som uopnåelig. Ved magi, uden ironi, på en dag fortæller jeg dig, rør mig, føl, hvordan du ser på mig, og du vil se, hvem jeg ikke er, og hvad jeg vil være ved siden af dig. I en brændende tændstik brænder den smerte, der er i mig, når alt brænder. Jeg tog dig aldrig væk, i dig vil jeg sige, at du lider, fordi jeg aldrig forlod dig og ved, at jeg elskede dig, og jeg vil altid elske dig ...

Tallet

Jeg elsker dig flere gange, end mit hjerte kan slå
Jeg ånder ud | du ånder ind | den samme luft | af
kærlighed Jeg er alle farverne til at male din
verden...

For mig, for dig og for dem, der elsker mig

En dag

Du plantede en rod i mit hjerte i dag, det træ...

Det hedder kærlighed til a liv
nogensinde, kan blive revet væk, for det
lever i mig

Transformator

Balance af kræfter glitrende der forvandler
virkeligheden.

Tavle Elektrisk tavle kommandoer de positionere
destinationer i den universelle kæde.

Sollys

Lys op i tarmene

Tilsløringer af den jordiske natur.

Lysende fontæner falder som dråber til jorden i denne kilde
af liv og lys.

Fyrtårn

Den søger uophørligt på en roterende måde efter
abnormalitetens bevægelse.

Elektriske stød

Nerver støjende blinker med hjertets
elektriske stød.

Elektromagnetiske bølger

Bølgende tanker går frem og tilbage i bølgenes cirkel.

Elektrisk strøm

Denne strøm løber gennem min krop og fører mig til
bølgekredsløbet

Elektrisk impuls

Jeg er rystet af impulser der cirkulerer fra
elektrisk.

Sandhedens lys

Sandheden skinner klart, når den opdages af

Impuls.

Blackout

Hold nu kæft de stemmer plaget af den
lysende følelse af at være.

Lysende

stearinlys

Smerte er tændt

Ophobning af smeltet voks.

Elektriske døre

De åbner blødt ved berøring, men lukker uden tid til at
åbne.

Motorcykler med motorsav

Skåret med den mørke energis vibrerende hadefulde rødder.

Elektrificeret

Elektrificeret i lysende røg, der sletter hukommelsen.

Elektromagnetisk turbulens

De koger i sind turbulent uendelig
elektromagnetisme.

Elektrificerende stråle

Hvordan man en stråle elektrificerende som
lammer a energisk sind.

Onde lys

Hver væsen har a lys djævelsk lys
elektrificerende af lysglimt.

Blinkende lys

Blinkende lys plager mig

Passage af uafbrudt strøm.

Uigennemsigtigt lys

Uigennemsigtige lys oplyser mirakuløse væsener i det mørke lys. Elektriske ledninger

Elektriske ledninger løber gennem min krop og vibrerer af energi. 10. elektriske kredsløb

Jeg klatrer op og bevæger mig mod det 10. elektriske kredsløb, og der er et uafbrydeligt strømsvigt.

Elektrisk fald

Tabt sporvogn på den ord af ecstasia e af fornemmelser.

Let skæring

Skærende og lysende ekkoer,

Strålende lys griber den brydende stemme. Glimmerende dysterhed

Relampeja tilslører de gående væsener med okulær orientering.

Fluorescens

De blomstrer og falder som torden i alle retninger og retninger.

"tilsløring"

Lyn Lancinating sløring o glæde af andre af fornemmelser og blikke.

Glødelampe

Dybe buer krydses i din sjæl, der holder elektroden - dynamiske, glødende stød.

Elektriske apparater

Som et skær, der gør det klart for mig, hvor uoverensstemmende følelserne er, og som kræver et stærkt og beslutsomt lys.

Fravær i tusmørket

Jeg indhyller mig blidt i mit væsens skarpe lys, fryder mig blidt over lynet.

Erindringer

Jeg vågner op til en lysende dag, jeg forbereder mig på at komme ud af mørket, og med lysets kraft vil jeg distribuere styrke og energi til hele det konstallare fællesskab.

Truende lys

De truer de rekonvalescente lys, som plager os og lader os forudse farer.

Nærværslis

Det lys, der ledsager dig i idylliske øjeblikke, og som du ikke kan konfrontere, men som skræmmer dig til at holde det hemmeligt.

Rødt lys

Det intense røde lys og den nerveblokerende accelerator.

Chok

Chok zarpared og forurenende sind uden impulser spredes.

Virksomhedens lys

Oplyst o som ikke hvis giver e eller føler
lys af selskab.

Thunderbolts

Torden knirker og splintrer tørstige lyde af nydelse.

Kraftfuldt lys

Kraftige lys dømmes fremmede liv til at blive instrueret af
stemmer

Stråler

Hvordan man stråler kraftfulde flænsededer
skærer umulige knuder at binde.

Frosted lys

De har tilsløret den bevidsthed, som store stråler af lys
trænger ind i.

Klart lys

Intenst lysende tågerne i det lysende kosmiske sorte lys

Som et dybt, gennemtrængende kosmos, der lindrer sjælens
glemsomhed.

Lysets kraft

Lysets helbredende kraft oplyste fornuftens filamenter i
fortvivlelsens forhud, jeg er taknemmelig for det. Det lys
ledte mig mod strømmen af ekstase i det daglige liv, belyste
for mig den usunde og urimelige fremtid, for så ja,
tordenkiler slår ned i mig og blinker som dynamit strippet
for begravelsesglæde.

Så ja, helbredt af hendes lys og bevægelse blev jeg helbredt
og

kom ud af strenghedens og nøjagtighedens kalorietarme. Men jeg ved ikke, om det lys vil oplyse min fortid, for jeg frygter, at den ikke har noget lys, der driver energi. Derfor er der to poler, to ekstremer af energi. Og jeg blev ramt af den positive og helbredende og ikke den mørke og hjemsøgende. Det lys kommer fra følelsernes klarhed og rationaliteten i tusmørket af det umiddelbare og impulsive, uden overgang og uigennemsigtige sanser, ikke indlejrede eller naglede følelser. Lyset er stærkt, det er intenst og vil brænde alle med sine stråler på enhver, der modsætter sig det, slutter sig til lyset, sanserne.

Der vil ikke være mere energi og impulsiv kraft, grib det talent, du har, og tving det som en blå stråle, der skærer og ventilerer dig fra ulevede kvælninger og ondsindede og gennemtrængende tanker, der ofrer os som skygger uden lys til at fodre dem. Således vil jeg sige, at der er lys i dig, og der er torden, storme, energier og lys, i det væsentlige klart lys og rent i sin mest primitive form den ild, der krydser os og nærer os og undertiden brænder os, så er livet lavet af forbigående og modsatrettede lys mod selve grunden eller følelsen af energi, der giver os styrke og vitalitet til at modstå dets falmede stød og uden styrke, der beskylder sig selv og finder i årsager undskyldninger for deres involvering, der er intet lys uden energi, og alt har energi, alt har sit lys og sin bevægelse og strøm, dette er selve væsenet, som skræmmer os og så ofte konfronterer os med mærkelige beskyldninger, som vi ikke forstår, fordi de ikke dirigerer eller tør kolliderer med en anden energi, men snarere forsøger at slukke dets lys, men det er til stede, og som om det afslører sig selv, infiltrerer det synssanserne og viser os tankens klarhed gennem tidens stilhed, og som om det er stille, hærder det mening og nyder de uværdige uarbejdsdygtigheder, som andre sender gennem

negative eller positive energier. Men det er en kendsgerning, at lyset fra den blå stråle skræmmer, men byder velkommen i denne energi til dem, der ønsker at transportere sig selv, og dette med lysets hastighed, i det øjeblikkelige, i sekundet, i brøkdelen, i øjeblikket, og øjeblikket er øjeblikkeligt, så der vil ikke være nogen klip i billedet eller i den mest latterlige opførsel, fordi alle har ret til energi, uanset om de har en positiv eller negativ effekt. På den anden side sker den sorte faiskas flænsende effekt i sensibilitetens neutrale pol og bæres i galskaben af vibrerende energi, der tørster efter glæde og lysstyrke, så jeg råder dig til at bruge din egen energi til at blive ramt af lyset, og det vil sløre et brændende smil som aske, blottet for varme, men hektisk, når du er ophidset. Fra en anden kvadrant har vi den blå stråle med den uforstyrrede tanke om juletræslys og stress, der driver os til distraktion. Den blå stråle kender sin vej, retning, orientering og har skelneevnen til at indramme energier og fotoner, mulige kortslutninger, men vibrerende og impulsiv rejser den altid ikke med lysets, men med den blå stråles hastighed. Det er i denne overgang af energi, der konfronterer de ikke udstrømmende, men obstruerende pragmatiske energier, der forhindrer os i at opleve det øjeblikkelige, tordenen rører på sig og påvirker lydbølgen, der producerer supersoniske, men ikke så kraftige hastigheder. Som direkte konfrontation med og undertrykkelse af de lysende mennesker fortykkes de uigennemsigtige lys, der forvrænger det virkelige og virker uvirkeligt, men der er også fiktive lys, det er kraften i fantasiens lys.

Blå stråle

Rasende invaderer den blå stråle mit væsen, strålende af energi, der spirer i de beskidte porer af fordomme og intolerancer, som denne blå stråle vil nå.

Laserlys

Dette laserlys er gennemtrængende og trænger usynligt ind i selv det usynlige og umærkelige. Det er et seer- og mesterlys i de antagelser og korsveje, der er fremmede for seeren selv. Umærkeligt og uskyldigt forårsager det gennem sin stråle et sug af tanker og forudfattede ideer med gift til selve giften og dens modgift.

Lys på loftet

Denne røg gennemtrænger lyset i sindet, der er indhyllet i klude af erindringer, der ikke er blevet til noget i løse hoveder af retning og handling, handling, der driver, der afkøler echelonen af frenetiske tanker i et langsomt og massiverende ukoordineret sind. Den trænger ind i øjeblikkets tomgang, bliver entusiastisk og fordeler sig blandt de cerebrale og spændende lys i stimuli af en vandrende elektrisk strøm. Det intensiveres i kropsmassen og distribuerer hypnotisk og lammende lys, som en udløsning af rimede ord uden forbindelse. Disse loftsls trænger ind i ethvert hoved med en eklektisk rod af banebrydende teknik. Der er dem, der har små aber, andre bare lofter, andre loftsls, der overskygger hovedindgangen, jeg ville ønske, at jeg kunne trænge ind på lofterne med minder, tanker, kort sagt livet levet uden store årsager, men med minder. Minder, der oplyser loftet for evigt, og nogle er altid åbne eller lukkede i kister.

Lyn

Det varmer og mørkner og bliver stille og tavst, men knirker og støjen, når det sker, er åndeløs og overvældende og smitter af på raseriet over at leve og være til stede blandt andre lys og illuminationer eller endda blot forbigående, men slående mørke af suk og

der bryder den mest elektrificerende stilhed. Det lyn, der slukker din bevidsthed, markeret ved udsendelsen af veltalende støn, og som fremskynder handlingen og forsømmer følelsen af muligheden for at være ubevægelig i det øjeblik, hvor et andet lyn faldt i denne verden. Lysets aske, den aske, der mærker dig med varmen fra voldsomme og stærke strygejern kun fra ét slag, er forurennet af lysets aske fra fortiden og den allestedsnærværende fremtid, som du ikke glemmer, og som gør oprør mod dig. Det afskærer dig fra øjeblikkets impuls og spreder sig langsomt, tårevædet og overstrømmende og beder dig om at kontrollere dig selv og kaster dig ned i en pulje af lys, der drukner i erindringen om inkontinente ord og udgyder sin tørst efter lys. Det er den brændende aske fra en magnetisk krop, der hvæser og blinker i dit hjerte, der brænder af begær efter noget, virilt og maskulint eller feminint og sensuelt, denne dobbelte personlighed krænker dig som en dobbelt personlighed, der hverken giver efter for den ene eller den anden side. Denne aske af lys varmer det dystre og det frivole og har i sin varme beskyttelsen fra regnen, der fortæres og spredes over kontinenter og tidløst rum.

I lyset af nydelse

Det lys, der invaderer os og giver os luksuriøse indsigter og fører os til de utallige deprimerende nydelser og angsten for kemien i stillesiddende nydelse, men ikke indkapslet, men præget på de naive ansigter af andres nydelse, der oplyser væsenet eller følelsen eller emotionen. Følelser, der føler mirakuløs og strålende nydelse og lindrer de sammentrækninger, der mærkes af overskuddet af nydelse, overskud, der omdirigerer os til andre sanser og nydelser. Hvad angår nydelsens lys, så udvikler og nærer det sig af laster, som ikke

spjætter og svinger ikke og kolliderer i skørt hår med fornøjelsen af benægtelse.

Hypnotisk lys

Når vi famler i lysets hypnotiske ansigt, vidner det om følelser, der lader os forudse ønsket om afhængighed af det lys, der får os til at dynamisere og tro, at lyset eksisterer. Det tager os uden kredit og uden gæld, stagnerer som det hypnotiske liv hos transcendent væsener, der er afhængige af kilder til hypnotisk nydelse. Afhængighed, der raser gennem håret og øjenbrynene ladet med beskedenhed og lediggang. Transcendent er dette lys, der fører os til nye udfordringer, der er ens i tanke og forskellige i reaktion, reaktioner, der er umålte og rene, og som står over for det rene ønske om at få lyset, i dets kraft til at blive fodret af det og ført af de løse sten, der samles som ler i opvarmning.

Klart lys

Intenst deler dette lys sig mellem kroppe, der er fremmedgjorte over for bevægelse, og svinger mellem to lette veje til lys, men uden nogen elektrisk strøm er det selvforsynende og lever i bitterheden og forfærdelsen over den systemiske hypnose, der nærer og udvikler os. Men bevidst er det et lys, der er så intenst, at det slukkes og selv overfører kræfter, selv når det slukkes.

Psykedelisk torden

Psykedelika fletter sig ind i støjen fra den modige torden, der understøtter og forstærker den abnormitet, der kommer af, at vi er dækket af denne psykedeliske torden. Hvis vi her skulle udrydde det kohærente lys, uden potenser eller skalaer, ville det kun være et påskud for den sorte torden, der burer og grynter.

i den mærkeligste og dybeste forstand af fornuftens absorption, fordi den er slukket, knirker og bevæger sig uden den mindste hemmelighed, tilsyneladende en verden af psykedeliske lys, der plager dem, der ønsker at fare vild i den, eller nyde fordomsfulde forskudte fornøjelser farvet af stillestående skrå farver, uden vilje til at skabe eller blot overbærenhed. Gennemsyret af ånden i tankens fragmenter, fragmenterede er alle dem, der forestiller sig en anden verden, fjernt fra forstyrrelser, som irriterer os, som når vi klør os i øjet eller bare blinker. Denne bevægelse, der er fremmedgjort fra andre bevægelser, brænder og pulveriserer sind, der er fjerne og uvidende om den simple kendsgerning, at det er at blive bevæget eller ophidset. Torden er psykedelisk og skræmmer ånder væk, uden at de manifesterer sig, for de findes ikke, det er en parallel virkelighed af rygter og uforsonlighed ligesom bussemanden, og her er der ingen, der lever af bizarre personligheder, og de kender præeksistensen, selv om den faktisk ikke findes. Derfor har alt det uvirkelige en tidløs historie, men det har noget, det har frygt, frygt, der deporterer os ind i en horisont af 5 dimensioner, polygonal og lineær, men ikke modtagelig eller endda modtagelig for noget spor, et spor, der repræsenterer halvkuglerne af transcendent og apotheotisk tanke. Ideer blomstrer eller vokser ikke i den abstrakte fornufts filamenter, men impulser af allerede sete og dekorerede figurer, bevægelser af imitation og tilpasning til øjeblikket, men alt sammen bevidst og minimalt beregnet. Uden beregninger er torden ægte og uforudsigelig, så den er af så ægte spontanitet, at det er absurd at tænke på nogen anden kilde til psykedelisk energi. Fortidens hoveder knirker og knager, og du er allerede falmet til gule blade og spist af bibliofile, og uden

enhver udholdenhed skræmmer den forældede hukommelse og det fremstillede og forfalskede til deres mål. Omgivet af måleinstrumenter lykønsker de mærkede abexiner sig selv, og tordenerne fra Abyssinia griner. De, der lever i fortidens lys, formaner, og de, der dør hinsides, invaderer himmellegemer i den fremtrædende kendsgerning, at det sker, det umiddelbare. Men alle er lysende materier, af mere eller mindre intenst lys, men de er energiske udstrålinger, som ikke er forenelige med fortiden, ikke engang med det foregående øjeblik. Derfor udsender fortidens lys skadelige stråler, der dog ikke blænder noget lysende og strålende lys, som man ønsker at tænde på et hvilket som helst tidspunkt, impuls eller øjeblik. Fordi fortiden krydser nutiden, øjeblikket, impulsen, sekundet eller brøkdelen, men ikke påvirker dens energiske strøm eller dens lysstyrke. Vi er derfor altid i tide til den ekstatiske strøms kraftfulde, klare lys, der skærer vinden i ansigtet på fornøjelser, der hidtil har været blottet for intentioner om at dreje bevægelser omkring fornøjelsen ved at skabe lys eller blive oplyst, fordi det, der er sikkert, er kraften eller spændingen i den intense strøm, der frigør den elektriske impuls, der gennem det enkle blik transmitterer lyset fra sin fortid, mindre intenst lys, udstrålinger fra tidligere liv, men som ikke styrer princippet om det lys, der slippes løs fra bevægelsen af impulsen fra det umaskerede lys, der lever fra sekundet, fra øjeblikket, et simpelt klik er nok, og det er det, lys skabes i det skarpe og farlige blik og brænder misundelsens og hadets blik, der simpelthen kravler rundt om fortidens lys og klamrer sig til himmellegemer med udstrålinger. Stråler er stråler, og det er forurening, derfor er der ikke noget stærkere end at tænde sit lys i øjeblikket, i hvert øjeblik med al den strøm, der er uden

Udstrålinger, for intet lys er stærkere end et andet, det er virkelig et spørgsmål om udstrålinger, og giv mig ikke disse medfødte lys, for alle har deres eget rene lys, der tørster efter vilje og fantasi og ren energi til udvikling og skabelse. Lysende magi, der har farver i sit lys, reflekteret i nuancer af solrig, energisk gul. I virkeligheden er der ikke meget lys, der er kun foci af resterende og afbalanceret eksistens af objektivering af det, der ikke kan ses. Så det eksisterer ikke, det er ikke virkeligt, det er frugten af den kraftfulde stråle, der leder os til bevidsthed. Men hvad fanden er bevidsthed? Hvad er egentlig bevidst eller ubevidst, det er en barriere, som ikke kan materialiseres, uanset hvor meget mening det giver, og hvor meget vi forstår, at vi alle er på vej mod øjeblikket. Denne dekadence med at materialisere forudfattede barrierer og uoverstigelige strømme siges at eksistere, når der faktisk ikke er nogen barrierer i virkeligheden. Alt er derfor imaginært og virkeligt eller uvirkeligt, vi lever alle i den samme strøm af illusioner, af andre ånders tørst, som ikke påvirker os i sandhed, fordi der er, eller faktisk ikke er nogen barriere mellem begæret og lyset fra det ubevidste, der altid er til stede i det bevidste, og som vi kun reserverer til os selv, fordi vi tænker på strømmene, men her er der heller ingen strømme eller impulser, der er imaginære himmelske væsener, der lever, som det siges i fortidens lys, af et flertal, der overvejede, at lyset skulle have magt eller mål, men igen, hvem er de til at blande sig i lyset, i lyset rører man ikke, man observerer lyset og bliver ved med at se, indtil det slukkes.

Naturligt lys

Der er ikke noget mere naturligt end dette klare og naturlige lys, for det er naturligt at tilpasse sig. Konformitet, modgang,

Konflikter, rene aflad, der fungerer som en akkumulator af holdninger og bevidste, men ikke så dybe problemer, fordi de er naturlige. Mellem det naturlige og lyset er der ikke det mindste sammenstød, så det naturlige involverer os og får os til at føle os trygge og rolige, fordi alt er normalt og naturligt. Luft, naturlig glæde, som inddrager os, som slår og løber af sted og frem for alt berører, en blid berøring for dem, der sætter pris på pust af lethed.

Lys fra kerneenergi

En kraftfuld energikilde udstråler transformationer, psykologiske mutationer, til os, som vi så betragter som påvirket af denne atomkraft. Dette vibrerende lys af energi vokser ved den lysende påvirkning af mutationernes transcendent væsen, og som i virkeligheden ikke lider under dem, men som en påfugl infiltrerer de impulser, der opfattes, og som får os til at handle. Impulser, der er dynamiske og fri for eksplosive udstrålinger. Derfor vil vi have den maksimale eksponent i dens energikraft, de vil være nukleare agenter, der korrigerer og smuldrer det lys, der er umuligt at bringe i ubalance, fordi det er den maksimale eksponent for transformationskraften. Og der er ikke noget stærkere end transformation, den forandring, der løfter os og potenserer os i forhold til stråling.

Psykotropisk lys

Som ved magi eller harmoni lander de og svæver og slår med vingerne de psykotrope lys, der fascinerer os og bytter den virkelighed, vi ønsker, ud med et godt ønske, men med et dårligt varsel, når vi vender tilbage fra den verden, hvor den som en tidsmaskine tager os væk fra den virkelige dimension og transporterer os til en verden af fantasi, uvirkelighed eller fornøjelser. Derfor er der en tredje dimension af sensorisk aktivitet og mørk energi.

når de ses fra andre galninges perspektiv af virkelighedens ondskabsfulde iltning og strømning af de psykotrope lys, der vinder frem i forskellige perspektiver og vellystige dimensioner, og som knuser dem, der holder igen i sporadiske episoder. Ingen modsætninger mellem verden eller lys eller virkeligheder, fordi naturen selv er lys.

Torden

Som om et bittert og lysende brud gør den torden rasende, der nærer jorden for de overlevende fra det amorfe og gennemsigtige lys. Som flygtninge i bitterhedens himmellegemer udgyder de et ukontrollabelt raseri, der forstærkes af denne lava af lys og kraft. Den brænder og nærer lyset i det væsen, der lader sig invadere af disse forbryderiske blackouts i mørket uden lys og underordnet kraft og lader sig opvarme af magmaen fra den energiske torden og forstærker lysets lykke. Lysets lykke i lysende stråler af ukarakteristiske væsener.

Generator

At skabe kærlighed, eller at skabe kærlighed!

Hvad nærer dette ikke-virtuelle kødelige begær og denne følelsesmæssige forbindelse af gennemsigtige kys og tørst efter noget, der er afgørende for udviklingen af energier i følelsesmæssige og elektriske bånd. Denne generator fodrer egoer og personligheder med skjulte ansigter i den daglige repræsentation som i indtagelsen af morgenmad eller aftensmad eller det vand, der fodrer energien i hverdagen. Uden masker eller splittende tanker passer vi i virkeligheden til kærlighedens energi eller til kærligheden til den elektrificerende og skærende energi i kærlighedens gennemtrængende og repræsentative blikke og til den ensomhed, man lever i, og som fødes af et kabel, der aldrig afbrydes, en

Uforgængelig energi, men sand, altid! Altid elektrificerende det tørstige blik af begær og af en vis tålmodighed opfundet af dagens monotoni og skrå ansigter, der intet repræsenterer i dette elektriske medium, de er løse tråde. Vov dig ind i fantasien hos virkelighedens medfødte og uhæmmede motor, men med den øjeblikkelige kontakts kvælning. Uundværlig kontakt for det motoriske liv, denne motor for virkeligheden i konsensus om at være og ikke være til stede, men fremmedgjort fra andre virkeligheder, næsten umærkelig for det bevidste begær, men den er der! Den er der altid i betydningen af muligheden for det umiddelbare, derfor kan midlerne ikke være vandige, men glider ind i den genererende kærligheds tanker om midler og tilgængelige ressourcer; da den genererende kærlighed altid er forbundet og på udkig efter andre midler, der ikke er virtuelle og kontrollerede med netop denne nedstigerens væsen, kan den ikke fremmedgøre sig fra den glæde, den genererer, og spreder sig i de altid tilstedeværende ansigter af det stykke sjæl, som du altid ønskede at kvæle. For du kan ikke fremmedgøre noget stykke energi, for energi er ét og multikulturelt i sin følelse af tilfredshed, tilfredshed, der udvikler forskellige virkeligheder, for vi er virtuelle og imaginære, kun i andres nærvær eller i selve spejlet skjuler vi den nye regulerende energi fra neutronenergiens ånd, som er disse de sande lysdyr. Lysdragerne kan lyse op!

Elektrisk strøm

Denne strøm, der løber gennem os og revitaliserer os hver dag, giver os styrken og mimikken til lysende og gående væsener, ja! Andantes, fordi den kan være styrken i lyset eller i den syge og rekonvalescente undertrykkelse, der konfronterer den dualistiske og undertrykkende virkelighed. Vær ikke

I stedet skal du nære dig ved positiviteten og den transcendent virkelighed i kemiske og anti-kemiske kredsløb, der nærer ånden af innovation og erkendelse, erkendelse, der er personlig og uoverførbart som fødekilder til frenetiske sus uden nydelse, men som trækker sindet mod de magnetiske bølger af tanker og deres transmission. Overførslen af tanker er reel og magnetiserende og udvikler kredsløb, som ingen kan benægte, og disse kredsløb har en strøm, der spreder sig i den tidløse luft af undertrykte fornemmelser og nydelser, fordi vi alle i begyndelsen er betablokkere af eksterne energier, men som forstærker vores tørst efter at leve. Disse impulser påvirker derfor vores fornuft, og nogle gange opstår eller udvikles der konflikter i tankerne, men de kan bringe elektrisk lykke, som med portens spænding vil føre os til den ydre virkelighed.

Blåt lys

Sluppet løs af stærke følelser krydser det blå lys broer og trapper og infiltrerer følelsernes kraft, som det nærer sig af og udvikler dette livlige potentiale. Det byder med sine ultrasensitive stråler velkommen til skønheden i det veltalende venskabs gennemsigtighed, der længes efter noget mere blå, stærkere, mere intenst, og udvikler i os konstellationer med dybe forgreninger af at føle og være fremmedgjort i denne hertzianske bølge. Denne kraft påvirker skæve sind uden fornemmelse af at leve i blå nuancer, turkisblå, der påvirker dybe og varige venskaber, den bærer i sig magiske stråler af skønhedselskende galskab og nydelse.

sjælden og forfriskende blå. I filamenterne af tussmørkeintensitet udvikler den sig og overfører indbydende og beskyttende energi af ondskab og fornøjelser med aug- nia og stilhed, nej, det er ikke en maske, der vildleder os og henviser os til abstrakt tanke, det er snarere et stærkt blå lys og intensiverer reel og imaginær fornøjelse, men som påvirker og altid påvirker dem, der bærer sig selv i det og forbliver uden grænser for indre og varigt venskab. Det forelsker sig, og som om det er frataget fornuft, men tjener som føde for følelser, kommer det og bringer nydelse og begær, denne nydelse er kalorisk og invaderer alt, og det er et vanvid af spænding med dette blå lys, der ligger ned og ruller op i akkumuleringen af energier, der tømmes med tiden, men ikke forsvinder i den nuværende fremtid, det vil sige, dette beskyttende lys er altid til stede og lader os ikke udvikle os på niveau med ukontrollerbar lysende nydelse.

Elektrisk kabel

En vibrerende strøm af angst løber gennem kroppen via elektriske kabler, der giver håb og noget nyt og hjem søgende, som efterlader os statiske i bevægelserne, men med accelererede og ængstelige tanker. Paralyseret af bevægelse stiger spændingen, der indrammer os i virkeligheden, og med kontrollerede og afmålte bevægelser går vi ned ad tankestigen, hvor den forbinder os med hinanden. Det er i denne rulletrappe af tanker, at vi kategoriserer adfærd, ansigter og bevægelser, og vi passer os selv i nedstigningen og opstigningen af livets øjeblikke, lyset fodrer rulletrappen, der uden stop fører dig til galskaben i den virkelighed, der er i kraft i det XXI århundrede, energier, magi, fantasier, alt med tilsyneladende harmonier, men vær forsigtig med trinene, ikke alle går gennem livets rulletrappe, der er væsener, der klatrer på trinene

der rejser sig, og frem for alt er der nogen, der støtter dem, er det nok, eller er det et spørgsmål om balance. Balance mellem kræfter er grundlæggende for balancen mellem bevægelser og nedstigninger og opstigninger til hvert væsens niveau, men ikke alle fortjener at blive sænket ned eller støttet i opstigningen, indsats og udholdenhed er grundlæggende, rejs dig så til opofrelsens ånd uden skader eller stop, og det vil føre dig til lyset fra det tænkende væsen. Uden at afbalancere eksterne kræfter, der kan give efter, er trinene solide og fodret af håbets kabler, og du vil nå det vigtigste elektriske kabel - livets cyklus, den energi, der nærer jorden.

Sprudlende lys

Det falder og sprudler, fortyndes og udvides i forgreninger af lys fra et uovervindeligt begær, fordi det er illusion ligesom alle de glimt, der sprudler af lys, og som senere smuldrer, når de konfronteres med den ydre virkelighed. Begavet med ondskab og forfalskede sporadiske episoder af galskab i et sprudlende begær som kærlighed, der udvider sig og forurener, optager alle tanker og tillader sig selv at dominere og blive domineret, er dette udvekslingen af revitaliserende energi, den sprudlen, der aldrig går ud, det lysende indhold er der.

Oplyst himmel

Der er intet stærkere end ønsket om at nå den perfekte balance på den oplyste himmel, da det er stjernerne, der giver den liv og flytter tanker og ideer eller fakta fra ønske til konkret. Intet er smukkere end himlen oplyst af konstellære energier, der kræver en konstant interaktion mellem stjernerne, og stjernernes kraft er unik, som jeg siger, intet er stærkere end en sjæl med en oplyst himmel af vilje og ønske om forandring og

interaktion og stjerneberøring magnetiserer tanker. Lækage af energi

Det skræmmer mig, hvordan energier forsvinder i flammeløs røg, det er ikke at ville fortolke den kosmiske virkelighed. Jeg bliver skuffet, når vitale energier undertrykkes af tilpasning, og krystallisering af følelser er uden tvivl en maske af politisk korrekthed. O sjæl af ren energi, forvandl dig selv til magi og flyv over de sind, der ikke har nogen impulsiv strøm af sandheden om fakta og om den konstante mutation af ting, forandring er stadier og cyklusser, som alle passerer og udvikler sig igennem, men aldrig på vejen af frygt og lidelse af følelser. Frigør dig selv og udvid, og frem for alt, lad dig rive med af livets mutation, den forandring, der driver os.

Livets lys

De overskyllede vanviddets lidenskaber. Hvorfor, instinktivt elsker vi og ønsker at blive elsket, lidenskaber og desillusioner baner vejen for forskellige illusioner. Forblændet og forelsket fokuserer og koncentrerer jeg mig om hele metoden til virkelig at elske, det gennemborer enhver falskhed. Nøgen i det handlingsfelt, hvor vi bliver elsket, står vi over for værens sande identitet, og derfor kræver det at blive elsket af os en dyb bevidsthed om, hvorfor vi bliver elsket, og alligevel er der en nødvendig dikotomi mellem villigt at give tilbage og også at elske, denne dialektik antages, at $1+1=1$, når ingen logisk set kan nyde noget. Derfor er $1+1=2$ logisk set korrekt, men adfærden vil ikke være produktiv, hvis resultatet ikke er den tekniske binding af holdninger og værdier og adfærd generelt, og derfor er der en position i midten af kærlighedslivet. Forstået, og det vil være

den sandhed, der er den eneste kilde til glæde, eller det individualistiske væsen ønsker en anden handling, hvor handling forstås som sand frihed. Nå, men jeg har ikke levet længe nok til at gennemgå følgende faser, om de er logiske eller ulogiske, vil være op til flere af jer, jeg ønsker ikke at være helt sikker, derfor forestiller jeg mig selv at være et røvhul fra tid til anden, og i dag er det svært at have røvhuller, der er kunstige røvhuller, som bedrager, men de, der virkelig sætter sig selv i denne rolle nogle gange, drager deres egne konklusioner. Jeg er her ikke for det, faktisk er jeg bange for skøre ting og holdninger, som jeg ikke begår, da den skøre person kun er skør under visse omstændigheder, og når den bedømmes af andre, det vil sige, det afhænger ofte af "habitatet". Hvis jeg afviger lidt fra dette ræsonnement, vil jeg sige, at jeg er skør, jeg antager, at jeg har kunnet lide flere mennesker, og det er derfor, vi aldrig er tilfredse, vi vil have mere kærlighed og mere og mere ... hvorfor så meget amoralsk ambition, som jeg har udtrykt det. Jeg tager det tilbage ved at sige følgende, vi er alle frie til at begå skøre ting i kærlighed, vi er sårbare og ofte manipulerede. Vi ønsker at tro, at det er sandt, at vi elsker, hvorfor, fordi vi er blevet elsket, denne følelse, der vækker hengivenhed og udløser livets visdom, handlingen at elske og overføre denne kærlighed på en klar og spontan måde og sige, at jeg vil, fordi jeg har ret til at blive elsket, så elsk hinanden og giv lys til livet gennem en envejsindsats på en vej uden tårer eller smerte. Nyd et vidunderligt væsen, der giver dig den maksimale forplantningsenergi. Lyset reproducerer sig selv i stråler, der oplyser selve solsystemet, tro mig. Aldrig i en fjern horisont kan du fange kærlighedens lys, det spreder sig gennem kontakt, stimuler disse revitaliserende energier. Og få ligningen til at vokse og blive $1+1+1+1+.....=$ mere uendelig. Nå, men så

I kærlighedsfeltet er der magnetiske kræfter, forførende kraft og tiltrækker lysten til at mødes, og tilfredsstillende lysten eller bare nyde.

Energiforeninger

lys : varme : sol : kraft : adskillelse : spyt : kys :
deling : følelse : glæde : fest : fødselsdag : år : alder :
alderdom : tålmodighed : udholdenhed : erobring :
offer : smerte : kur : læge : sundhed : vitalitet :
energi : kraft : impotens : frustration : lidelse : fald :
svimmelhed : skør : gal : hospital :
hospitalsindlæggelse : afsavn : ønske : vilje : lyst :
vinde : erobre : kamp : krig : død : tab : forsvinden :
fravær : ensomhed : tanke : skabelse : opfindelse :
løgn : grusom : umoralsk : straf
: straf : rettesættelse : bøde : politi : beskyttelse :
sikkerhed : stabilitet : ligevægt : ubalance : unormal
: sygdom : psykiatri : hjælp : terapi : klinik :
indsprøjtning : sygeplejerske : morfin : stof : illusion :
desillusion : angst : nervøsitet : spænding : kamp : kamp
: fighter : vinder : løb : konkurrence : adrenalin
: frygt : tvivl : forhør : spørgsmål : svar : nysgerrighed,
interesse ; tilfredshed : nydelse : orgasme :
fornemmelse : samvittighedsfuld : ansvarlighed :
skyld : skyldig : uskyldig : fri : frihed : retfærdighed :
ærlighed : sandhed : oprigtighed : gennemsigtighed :
usynlig : uvirkelig : ikke-eksisterende : fantasi
: kreativitet : drøm : søvn : hvile : ro : stille : stop :
tegn : symbol : tegning : blyant : gummi : dæk : vej :
rejse : transport : tog : tråd : nål : syning : operation :
indgreb : forandring : overgang : trin : skalering :
klassifikation : indeksering : termer : ord : sætninger
: dialog : kommunikation : udtryk :

demonstration : præsentation : introduktion : forord :
bog : blad : træ : natur : vind : luft : hav
: ild : jord : solsystem : energi : lys : kraft : blå stråle :)

Revitalisering af energi

Lev utilfredshed med tilfredshed

Velstandens lys

Jeg er alle de farver, der kan male din verden

Lammende lys

Noget vil få os til at stoppe, hvis vi ikke ønsker at fortsætte, men hvorfor stoppe, hvis det er handling, der udfolder sig og genererer følelser, fornemmelser og stimuli, hvorfor når nogen svarer og reagerer på os, handling mine venner, tålmodighed og intelligens til at forstå den anden, der konfronteres. Her er spørgsmålet, hvorfor vi frigiver energier, der lammer os, som om vi var børn uden respons. Mod, mine kære venner, ordet er en ordre om at blive dømt, og hvem vil være fornuftens dommer, hvem vil være normal og unormal ... ingen! Vi har alle tro, og jeg har tro på dem, der har tro, så tvivlen om at ønske og om alvidende og nærværende begær forbliver, men som en harpe, der antyder og bedrager, sender sirenelyde med hallucinatoriske ekkoer. Intet andet end at slappe af og lytte, vi har to ører og en mund til at høre dobbelt så meget, som vi taler, og stilhed er handling og ikke naivitet eller mangel på kontrol, få modstår stilhed, du skal prøve, det kan endda være pinefuldt, men det vil besvare mange subjektive og sociale spørgsmål, stilhed er stum, men kan fungere som et perfekt våben mod den ukontrollerbare begær af impulsivitet og lyst, så rolig og lyt til stilheden i dig!

Hvis det en dag lignede

Hvis der en dag var en stråle, ville den så være destruktiv, skræmmende, larmende, uforsonlig, eller ville den være lysende, smuk, strålende og energisk...? Hver stråle har forskellige karakteristika ligesom mennesker, forskellige måder at handle på, forskelligt lys, det er hver stråle/væsen unik og eksklusiv. Hvis det en dag var en stråle, ville den i det mindste være original. Hver stråle har en form for handling, ligesom hos mennesker, på et hvilket som helst tidspunkt, denne handling vises i brøkdelen af et øjeblik. Vi har indflydelse på strålen/væsenet, vi kan ændre dens retning og destination. I forhold til skæbner og for første gang vil jeg påkalde Guds navn, en dag kom jeg til at have en samtale om tro og tro med en tilhænger af Koranen, der fortalte mig følgende historie, som jeg vil beskrive: de giver dig et terningespil til hænderne og beder heftigt Gud om, at du får den maksimale score, og du fik den minimale score. Historien kan opsummeres, men hvem kastede terningerne, når alt kommer til alt? Men bortset fra denne historie vil jeg gerne fortælle dig, at vi har handling, og vi har stråler/væsener, der handler med mediet, og hver af dem kaster terningerne med deres energi/form/adfærd.

En fars lære gradueret i livets lys

Jeg takker også min far for dette bidrag til min lære ... lidt af det hele ... det er sådan, vi bliver dannet ... når vi er opmærksomme på livet ... Til det, der omgiver os ... med følsomhed over for alt.

Reflekterende lys

Jeg tror, jeg er ved at

blive skør Lys morgen

Hvor er det godt at vågne op i min verden, hvor

kanariefuglen synger synger, o fisk a svømmer
e a træ a llt.

Mød mine medsammensvorne: pintas-kanariefuglen, der fortryller med sin sang. Den smarte fisk, der svømmer og glider hen over vandet. Og amazon-bonsaien, der ånder og inspirerer. Udover disse tre lysende og inspirerende væsener i min verden, holder jeg en anden globus af verden under vinduet, som sammenfatter verden, som den så ud for 20 år siden, bare der for eksempel stadig eksisterede Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker. De socialistiske sovjetrepublikker eksisterede stadig. Jeg ejer stadig to ørkenroser, de to, der dengang var komponeret af ørkenens sandkorn, og som får mig til at idealisere en forenet klode, under kloden er de disse roser, den ene i sin oprindelige farve, der for mig betyder udholdenhed, og den anden malet i stærke grønne toner, der for mig symboliserer håbet. I denne min verden skriver, forestiller og føler jeg mig uforstyrret. I en perfekt varm atmosfære og med en lys morgen skriver jeg til en kærlig sjæl, der her ønsker at forestille sig den broderlige forenings rose.

200 dage med den "almindelige" filipe moura

Jeg vågnede op i en anden virkelighed end sædvanligt og udforskede skrivefeltene gennem denne bog for at udvide mit væsen.

Jeg reflekterer over den måde, tanker transmitteres på, og sammenligner det med et lys og dets kraft.

Når vi alle tænker fra forskellige perspektiver, er der en strøm at følge.

Sjælen har øjeblikke af forstyrrelse. Den måde, vi ser på os selv, er ikke altid naiv.

Energien udvider sig. Sind, der er plaget af dårlig opførsel, foreviges.

Stemmerne i samklang lyder højere end én stemme.

Ord er en udtryksform.

Fra dette øjeblik vil der være inspiration. Hjerteslaget har sin egen rytme, som breder sig gennem blodårerne.

Undertrykkelse foregår i det skjulte.

Alt har sit q. Vi tænker alle på det onde. Nogle gange får de os til at holde kæft.

Det tror vi alle. Minderne er ikke altid til stede.

Udøv ikke had, for det er dårligt. Ikke alle får muligheden på det rigtige tidspunkt.

Nogle gange lider vi kun, fordi vi tillader det. Vi har alle frihed til at udtrykke os.

Intet er mere ærligt end sandheden. Jeg har flere udtryksformer.

At have det godt er at være i balance.

Balance er en cyklus af rutiner. At være nervøs er en ubalance. Folk kan godt lide at kommentere.

Vi har alle renhed. Solen er en kilde til energi.

Universel kærlighed skaber medfølelse. Det unormale er, at der ikke sker noget. Vi glemmer alle, når vi har lyst. Der er altid flere perspektiver. Mange ideer, få overbevisninger.

Nogle ting er uoprettelige. Alle er udsat for

uretfærdighed. Kærlighed er en kilde til glæde.

Altid kun e beskyttet. Der findes mennesker
som ikke kan lide at tænke.

Bevidstheden er en lanterne, der oplyser os.

Vi har alle afhængigheder. Nogle gange har vi frygt. Vi siger alle noget vrøvl. Jeg skriver ikke for nogen.

Vi har alle noget, vi ikke vil huske, men det er godt at vide, når vi er kede af det, og altid indrømme det og ikke skjule noget.

Vi har alle sårbarheder. Vi føler alle glæden ved noget.

Når muligheden banker på, åbner den døren. Der er en følelse over for den anden. Ingen tilhører nogen, og derfor har alle ret til at skinne.

Venskab er altid en god start, en ven en anden mig.

Følg dit instinkt for, hvad du ser som positivt.

Vi kan alle blive elsket, og kærlighed er en generator af lys.

Når vi er elskede, skal vi respektere denne følelse.

Elsk hinanden og øg fødselsraten. Altid med ordene på tværs af hinanden. Uden tvivl en antagonistisk sætning, men med sin logik om at undgå lidelse. "Hvad gamle mennesker har, er ikke visdom, men forsigtighed", så lyt!

Vi kender alle til godt og ondt, og vi holder beslutningen om at være god eller ond i vores hånd. Galskab er noget fornuft. Det er vigtigt virkelig at vide, og om muligt at tage en eksamen i livets skole. Jeg vil transformere mig selv for dig, for mig og for dem, der elsker mig. Forandring for evolution.

Elektrificerende associationer jeg! Jeg føler! Jeg reflekterer!
Jeg opfatter! Jeg indfanger! Og jeg udstøder energi hele
dagen lang! Lys tiltrækker lys! Kraft er viden! At vide er at
lære! At lære er at opdage og at føle! At føle er at
reflektere! At indfange er at lære! At begribe er at realisere!
At realisere selvet!

Jeg er, du er, han er, vi er, de er! Vi er alle mig!

Og jeg er dem! Og de er os!

Og hvem er vi, når alt kommer til alt? Vi er, fordi vi
eksisterer! Vi eksisterer, fordi vi blev skabt!

Skabelse gennem undfangelse! Livets lys!

Skabelsens lys! Fantasi og virkelighed!

Dualisme mellem det, vi ønsker, og det, der faktisk er! Fakta,
der er fortolkning af virkeligheden!

Den virkelighed, der omgiver os! Det habitat, vi blev skabt i!
Miljø, der forvandler os! Transformation/forandring!
Innovation og forandring! Stadier i forandringscykluser!
Stadier af overgang!

Overgangsbarrierer!

At overvinde cykluser og overvinde
vanskeligheder! Vanskeligheder skabt og
forestillet eller virkelighed!

Vanskeligheder/problemer i samspillet mellem
underbevidsthed og bevidsthed!

Bevidst erkendelse! Ubevidst
projektion! Projektion af selvet!

Eksistens!

Jeg eksisterer, derfor eksisterer vi! Vi er ét

selv! Én verden!

En verden, i et "jeg" forvandlet til os! Vi handler på denne verden og på dem, vi!

Jeg handler under en del af

dig! Du er til stede over dem!

De er verden! En verden

af væsener!

Væsener, hvad enten de er det eller ej! Levende eller livløse!
Producerer lys, indfanger lys! Lysenergi!

Kraft er energi! Kraft er begær! Begær er lyst! At ville er virkeligt!

Alle har formået at nå o ægte! Ægte er fakta og adfærd! Adfærd er handling!

Handling é svar på til verden! Verden på handling er forvandling! Transformation er modifikation!

Forandring é ægte! Forandring é a ønske permanent! Vi er hele tiden på jagt efter et ønske!

Begær kan undertrykkes! Ikke alt, hvad vi ønsker os, findes i verden! Utilfredshed!

For det, vi ikke kan få, og som ikke eksisterer! Uvirkelig ikke-eksistens! Ikke-faktuel tænkning! Ikke-faktuelt ikke opnåeligt! Uopnåelig fortvivelse! Fortvivlelsens lidelse!

Lidelse for det, der ikke findes!

Det, der ikke findes, tiltrækker

begær!

Hvis vi ønsker at o hvad ikke
eksisterer! Nej gå til nå

lykke! Lykke Opfyldelse af ønsker! Ulykke Uopfyldelse
af uopnåelige ønsker! Uopnåelige!

Det giver depression!

Depression psykologisk tilstand af det urealiserede.

Ikke realiseret, ikke faktisk uvirkeligt!

I verden er der uvirkelige fakta, der eksisterer! Kræfter og
kendsgerninger, der antages som en verden, der er uden for
rækkevidde!

Det er ikke opnåeligt, det er spirituelt! Spirituel er en måde
at føle sig selv på! Vi lever alle med ånd! Ånd/forudsætning

Motivation er noget, der driver os!

Drivkraft til handling!

Handling på andre! Handl, handl!

Andre dem, dem mig! Mig mod dem (verden)! Social
verden!

Læringsadfærd! Forståelse af viden! Viden om de virkelige
fakta! Viden som et våben! Overførsel af viden! Mellem mig,
dem og os, verden! At kende verden er at være i den!

Vi er en verden af viden! Vi har alle noget
viden!

At dele viden er at lære!

At lære er at leve sammen! At leve sammen er at
kommunikere! At kommunikere er at relatere! At relatere er
at interagere!

At interagere er at handle på verden!

Handle på o verden é transformerende!
At forvandle verden gennem viden er
evolution!

At udvikle sig er at være vidende!

At vide é at vide at transformere! Forvandl
viden til en verden! En multikulturel verden af
visdom!

Uendelig visdom!

Uendeligt uopnåeligt!

At være klog er utopisk! Utopi er et ønske om at opnå!
Vilje!

Vilje er indre styrke!

Indre styrke er selvet! Selvet forvandler verden!

Verden bliver forvandlet af dem. De er verden i forvandling!

Det er os, der forandrer verden! Gennem fornuft! Fornuft og
retfærdighed!

Retfærdighed er lig med rettigheder! Rettigheder kun fordi vi
er selvet! Pligt før dem!

Vi må være retfærdige over for verden!

Handle med bevidsthed og på grundlag af

det, der er virkeligt!

Handl bevidst med uvirkelige fakta! Uvirkelige

fakta fantasi

Fantasi - skabelse! Det, der ikke findes, bliver skabt!
Fantasiens skabende kraft! At være i stand til at skabe er at
være fri! Frihed er at vide! At vide er at fortolke!

At fortolke er at antage! At antage er at forpligte sig!
Kompromis er en pagt! Pagt er ed!

At sværge er loyalitet!

Loyalitet er sandhed!

Sandhed er én!

Uno er jeg!

Vi er én verden! Vi er de, vi,

du. Væsener.

At vokse er at være. At være

er at eksistere. At eksistere

er en reel kendsgerning.

Det er virkelighed, at vi eksisterer, og vi er verden!

En verden af levende og livløse væsener!

Verden forandres af mig og af dig og af dem. Verden

er under udvikling!

At udvikle sig er at blive mere vidende!

At være vidende er at have viden! At

vide er at vide!

At vide er at opleve! At opleve er at føle! At føle er at vide!

Vi føler det kun, når vi oplever det! Vi

oplever det kun, hvis vi har lyst til det!

Valgfrihed til at opleve, hvad vi vil! Ret og pligt til at blive

respekteret!

Vi vil ikke, vi ved det ikke!

Nej ved ikke ikke forvandle os!

Viden

købt!

For verdens forskellige jeg'er!

Du ved det ikke, du vil prøve det, spørg en anden mig!

Valgene er taget ud fra jeg'ets og deres erfaringer!

Der er ting forkerte det à
fra begyndelsen andre allerede har oplevet!

Og det er sund fornuft, at de ikke er gode! Sund fornuft,
livets visdom! Livets visdom!

Fælles oplevelser!

Erhvervet viden! Gennem interaktion, at interagere er at
transformere!

Verden er interaktion!

Verden er os! Verden er mig, dig, os, dig, dem! Del,
venskab!

Venskab og medvirken!

Fælles værdier!

Det samme selv i flere knuder. Samfundet er os. Vi har alle en
ven! Mellem os kan vi handle!

Ved at handle indbyrdes påvirker vi ham!

Han er verden! Påvirkning af verden! Forvandling!

Transformation ny mig, os, dem, dig! En ny verden. En ny
virkelighed.

Begær

Giv mig et kys ... som dem, du kender?! Giv mig et skjult
kys, som dem vi snuppede fra hinanden, da begæret
voksede, giv mig et blødt kys som dem...

Du ved det! Meigo doce a saber a ti! Jeg giver dig et kys,
min søvnløse.

Jeg sover ikke, for jeg vil ikke sove, jeg vil leve. Her er en
forhindring, som ikke lader mig sove. Jeg vil møde den med
søvnløshed

Cartoon wolf shadow var fortabt, men blev fundet.
Beskyttet, men kun efter eget valg. Den nærer sin
fingerfærdighed af kemiske faste stoffer og den
imponerende h₂O. I renheden af skyggen selv dykker efter
eventyr og havde en landing, caricua. Ligesom ulven var
beskyttet, men alene af holdning, kastet ud i tilsyneladende
ensomhed. I dag skriver jeg med caricua ulv ansigter hans
verden og fortolke det. Uafhængig ven lever ikke uden sin
vilde, men velgørende natur af en sand novice i livet,
embryo i caricua hvor jeg dimitterede har blod af unge
loyale, ærlige frem for alt en frygtløs natur, voldsom i sin
væsentlige, men loyale og ven og respekt for sin ledsager og
ven. Så trofast ledsager af rejse og medvirken altid fortolket
med hengivenhed og stilhed. Jeg levede lidt nok til at kende
skyggerne af caricua gader og c^a. Men jeg så mod i ulven,
og han etablerede et link af tavs fortrolig ven og lovbestemt
som til hans frihed. Hvis der var én ting, ulven havde, så var
det frihed, men han var alene, alene! Og fri! Skyggeulven
udstrålede en energi, der var ekstra-menneskelig i sin måde
at være på. Med sine bjæf indførte den sin uafhængighed af
vildskaben i sin genetiske natur. Jeg besluttede at dele den
respektive torsk åndeligt og alene juleaften med ulv eller
endnu bedre skyggeulv karikeret, der på samme tid er fri i
forening broderligt forbundet med en enkelt skål og den
respektive drink. Er vi alene af eget valg? Selvfølgelig er vi
frie til at tænke, som naturen former os. Det var en gave

for mig er denne jul ulven caricua, men han vild af medfødt genetisk miljø trækker sine kromosomer til følelsen af fri tilstand af renhed i sin egen natur. Enigmatisk med hensyn til livsstil, men drevet af en tørst efter at leve og nyde sin ensomme side, men fri for enhver begrænsning eller pålæg.

Jeg og shadow wolf er venner, men ukarakteristiske i deres ukonventionelle måde at handle på fra andres tvang, vi er frie af moder natur, og så vokser vi og fremkalder, hvad de infiltrerer os. Havana Club er essensen af galskaben i den samme tørst efter revolution og overtagelse af vores væsen, her er en fri, men ensom pagt med samarbejde af hundeinstinkt.

Med al respekt, tillad dig selv og mig! Hvad synes du om mig, og jeg om dig? Jeg er taknemmelig for, at du læser mig, måske forstår mig!

Hvis du allerede har læst mig, har du allerede taget din i det mindste veltalende gave udpakket på den lovlige time allerede hanens masse eller hanens spil her er det forfærdelige spørgsmål!?

Refleksion til kommunikativ ekstase, der er forståelig for det minimale og enkle ekko af den stilhed, der distancerer os. Handlinger er ord af smerte, selv i en simpel glød af afvisning. En fysisk uoverstigelig forhindring, men ikke for den hormonelle og spirituelle kemi i det lysende væsen. Himmelske legemer invaderer os for at få den perfekte kærlighed til at blomstre. På jagt efter kærlighedens kløver, for rigdom består i forståelsen af mangefacetterede væsener og altid med noget at tilføje til dette synspunkt. Endnu en tilføjelse, endnu en forøgelse af det ønske om medfølelse og ømhed, der forviser os til repræsentativt selvværd i den

sociale miljøer. Set fra det ene og udelelige selvs perspektiv er ingen vilje allieret, uanset hvor mange viljer der opstår i cirklen. Den gyldne cirkel, den gode tros alliance, troskaben og respekten, frem for alt pligten, eksisterer ikke. Vi er rene og vilde i den måde, vi handler på, og intet er mere egoistisk end selvet, som bare fordi det er sådan, altid invaderer den anden med sit synspunkt. Når sindet opflammes af en simpel konfrontation af ideer, må vi appellere til den sunde fornuft. Hvornår skal vi give efter eller blande egoet med den anden? Der er ikke noget mere banalt end at afvise det, vi ikke vil have, det er nemt. At elske og at elske er ja til at føle den anden og ikke selvet. Konstruktiv holdning til forbindelsen mellem os væsener, lider af en harmoni, der ved det levende væsen sammen med andre væsener. Indprentet i instinktiv adfærd tænker vi kun på os selv, så på os selv, og forresten på os selv igen. Konflikter, fordi man er mig forvandlet til jeg, og man ved aldrig præcis, hvor mange jeg'er man skal finde sig i, før man giver efter for den anden. Det er en slags komme til os, som altid åbner sig. Opmærksomhed på ens egne jeg'er, som man maskerer sig med, og på hvilket niveau af egoisme vi befinder os. Ja, selvets panser vil en dag blive så knust af de du'er, der findes, og som er flere jeg'er end jeg'er, der knuser panseret. Og hvordan er det så at stå foran spejlet og kun være det reflekterede jeg, der eksisterer, fordi alle jeg'er blev knust af verdens jeg'er. For vi er alene tilbage, og så, når vi kun ønskede at være alene på grund af egoismen i forskellige jeg'er mod jeg'er. Ensomhed, det ord, som megen selvkærlighed har, men som ikke har skabt nogen kærlighed til jeget plus dig. Kærlighed: jeg og du omnia vincit amor kærlighed overvinder alt.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária porque é saudade e é

séria vens de lá para cá I nao vejo nem dá como seria
perfeito seria um feito que tu viesses e trazesses

du hverken bringer eller viser åh hvilken smerte at ville og ikke kunne men du kan eller vil jeg ønsker mødet på et tidspunkt er sådan livet er meget farverigt farver jeg har mange der giver mig en prik du burde være her nær mig jeg kan ikke se haven roser blomstrer og falder hvide kronblade visner væk længsel og begær aldrig alene, uden at dumpe jeg er her du er der og jeg ville have dig her dine smukke og brune øjne er som oliven fra havet at når jeg tænker på dem er det kun dig der får mig til at huske jeg vågnede op, jeg vågnede jeg forlod mørket uden længsel jeg fandt mig selv og indpakkede lidenskab og begær i alt jeg så og huskede stærke kys, stærke omfavnelser alt jeg gav og modtog og ikke bad om opstod fra genfødslen af at være, og bad ikke om at være med kærlighed uden smerte jeg så, ønskede, havde og huskede alt jeg fik var alt det de ikke længere kunne insistere på blev givet kærlighed, hengivenhed, medfølelse alt for lidenskab dette ord der aldrig siger nej til et frit hjerte og venter på at give hvad der ikke engang bliver bedt om der er donation er sandhed er at give, uden at spørge eller kræve hvis du ikke hører et ikke spørg, giv se efter skovlen og find eliksiren skatten som der ikke findes magen til, kun en skat som ikke er guld er varig kærlighed du vidste godt hvad jeg ville men jeg fortalte dig det ikke du så at der var noget dybt, noget som jeg så men ikke oversatte det var en kraft, uden at have det var at blive født, uden at se det voksede det inde i mig så det kunne lide mig og for dig skrev jeg, og jeg så ikke det der voksede inde i mig var kærlighed det var noget jeg ønskede men ikke havde, men ønskede desuden elskede hvordan jeg kunne lide at se det vokse ved mørkets frembrud alt skete uden frygt, uden at skælve uden frygt for at falde i søvn varmede ensomheden som en hånd under hjertet du var der, ved vinduet jeg så dig ikke, men jeg vidste, jeg følte parfumen var hendes en duft af sandeltræ og jasmin jeg lyttede, men hørte ikke dog indså jeg at det ikke var der og erkendte i går var det det samme,

men i dag var det anderledes jeg så, lugtede og lyttede det var foran

Forsiden uden lige, det var noget særligt, det gjorde ondt, og det var vigtigt for mig at trække vejret og indånde, jeg trak vejret for dig, jeg så dig ikke, jeg følte dig ikke, og det var ikke enden, for du var der, langt væk, men til stede Jeg bad en munk om at vise mig forsiden, fremtiden, og jeg gættede, at du var der for enden, ved vinduet og kiggede uden at se dig, uden at give dig Jeg tog dig med til havet Jeg gav dig duften af havluften af den fugtige vejrtrækning, og glæde var, hvad jeg så havet, sandet, det fugtige, luften og ja, din vejrtrækning.

Jeg tænder den eftertænksomme cigaret og nyder harmonien mellem væren og det tænkende objekt får mig til at vandre mellem linjerne og flyde i tanken objektive ideer og interaktioner mellem forfatter og læser aldrig læst tråd til væge hvad jeg skrev, det mærkeligt, men jeg ved nogen læser hvorfor kan de lide, vil nå hvad jeg ønsker at formidle eller er det noget vagt cigaretten gik ud og jeg tror for mig vil være ...! Jeg ved det ikke, men jeg skriver som en form for åndelig og intellektuel frigørelse er godt for mig ønsker, at de, der læser mig er glade og godt valgt til en anden genre af skrivning sidst jeg er mere konkret ikke så meget for lys og energi, men for kærlighed og forståelse destinationer, kærlighedens sind vociferate ordene kærlige for nogen, der kan lide at læse noget mere kærlig, fornuftig og jeg er åbne arme til kærlighed til tilliden uden konflikter og uden at ville være ambivalent i mine ord Jeg er mere direkte og konkret Jeg vil nå følelsen, den følelse, der forener læseren med forfatteren affiniteter, så jeg vil være, hvad jeg altid har været spontan, men tiltalende for venlige ord med overensstemmelse mellem bogstaverne, der kommer sammen og danner sætninger altid med forbindelse og meget realistisk Jeg forventer tankevækkende ord, meditative sætninger undskyld, hvis jeg får dig til at tænke, men det er godt at tænke, selvom det handler om det

absurde, fordi det er noget, der eksisterer bare for at sige, at jeg også eksisterer

denne enkle måde eller temperament gennem en almindelig filipe moura for alle de usædvanlige, der læser mig, fordi det ikke er almindeligt så meget tålmodighed til at læse, hvad jeg skriver, og jeg indrømmer, jeg læser lidt, men når jeg gør det, får det mig også til at tænke, og her er min udfordring læs og fortsæt med at læse og tænke. Jeg er taknemmelig og glad, selv om det ikke er for at tænke, at nogen også tænker tanker! Måske føler du det ikke, jeg føler det, som regn på stenen kommer ind i hullerne i fortovet er forenet under sand og jord hård og krævende forbindelse der er ikke noget sted, ingen plads eller en mere sten her er et effektivt forhold sten, jord, sand vi går på dem sådan er forholdet mellem kolde sten med eller uden sand eller jord men forenet af murerens hånd der forbandt dem og fuldendte kærligheden burde på hele jorden være forenet som stenene i fortovet mureren er manden der forbinder flere sten og ikke forbinder stenhjerner men følelser der kan formes til enhver anden brik vi burde være et sæt brikker der sammen kan modstå enhver vægt ej heller tør tidens slid ødelægge fortovet som vi går på sådan er menneskene lider under for stor belastning men hvis de er forenet er stødet mindre forenet du den anden brik med kærlighed vil være sandet og jorden, der forener os uden skrøbelighed, kun slid minimeres, hvis alle brikkerne er sammen og godt brolagt mennesket perfektionerer sin egen sten og forbinder de andre sammen de er stærke og udgør en lang og solid sti over hele verden det er noget, der forener os som lego, og dette er en ubrydelig fæstning alle forenede og uden fejl, hvis hver sten lider sliddet intet andet end sand til at sætte dem på plads sten som mennesker har tid af livet ligesom stenene mennesket udskiftes på grund af slid og tid af livet der er små sten, store og så videre nogle, der passer af natur andre

der er nødvendige for at polere, så er mennesket på jorden formet til at passe på det rigtige sted visualiser med et puslespil, hvor alle brikkerne passer, så alle mennesker har en plads og ikke er mindre vigtige end andre, der vil være et puslespil uden brikker et forvrænget billede, vi er alle nødvendige i verden, planeten jorden har brug for alle mænd og kvinder, ingen er ingenting, alt har en måde at være og forbinde sig med hinanden på her er et kæmpe puslespil jorden, hvor vi lever og er forbundet med hinanden uden at vide det, men vi spiller alle en rolle i puslespillet nogle mere lige, andre skæve, men det er naturligt, at alt passer sammen, når alt kommer til alt ønsker vi en vej dette fortov er harmonien mellem væsener, der alle samarbejder om det samme mål kærligheden og forbindelsen mellem par hvordan kan vi definere os selv, hvis andre ikke viser sig selv føler og ikke siger sandheden føler er at eksistere er noget at dele og hvis det gør ondt at leve også dele omkostninger men hvorfor ikke løse alt uden problemer, fordi vi lyver og er fantaserede følelser er vores ansigt vores ansigt og når du elsker nogen skal du vise ansigtet som det er hvis du viser ansigtet som det er undskyld hvis jeg er som jeg er men jeg viser hvordan jeg er og viser ansigtet og mit ansigt er ikke solgt ikke for at være for dyrt fordi pengene aldrig har købt mig og jeg vil heller ikke være til salg og langt mindre købe nogen men en ting er sikkert jeg er imod euroen til fordel for ansigtet ikke kronen de siger der køber alt fordi jeg ikke er konge og ikke vil have krone jeg vil men ansigter med følelser med lidelse fordi hvis du ikke lider findes ikke og hvis du ikke lider blev solgt blev købt er glad fordi den har penge jeg så aldrig ansigtet viser alt og det kræver ansigt at antage at vi ikke er gode nok og vi skal være gode nok til at antage vi er fordi vi ikke er gode ingen er gode nok fordi en dag kronen erstattede ansigtet og det

det ville være kronen uden et ansigt den samme smerte den samme iver det var kærlighed lidenskab det var vores fantasi vores transposition fra det imaginære til det virkelige jeg er loyal over for lidenskaben at elske at brænde og selv i smerte for denne din pragt jeg eksisterer og jeg er en skuespiller i vores verden du er en stumfilmskuespillerinde men vores passage er en romantisk filmoptagelse der intonerer en sang "her er vores brændende kærlighed uden smerte" du kunne være jeg vil være du er så er vi begge vi kigger og ser det samme perspektiv den samme kurs den samme fremtid vores hjørne det samme rum passer alt tager alt jeg projicerer for at idealisere til sidst arbejder for den samme vej igennem den samme måde jeg trækker vejret og sukker du sukker altidhvis du var bange for fremtiden, var det svært at se dig lide uden at såre, fordi du ikke blev såret, det var livet, du ved, at ja, jeg ved ikke, om ja, fordi jeg forestiller mig, og fantasi er ikke pålidelig, men jeg ved, at ja, vi er sammen, selvom vi er adskilt, bare for at være her, jeg kommunikerer, du svarer, jeg ved, hvor du er, du ved aldrig, om jeg vil være der, men jeg finder mig selv her og der, jeg er altid der med dig, jeg fortsætter uden at vide, fordi jeg kun forestiller mig, men jeg forestiller mig alt godt uden grænser, der er ingen barrierer, er du og jeg altid her sammen eller adskilt, vi er forbundet, jeg har brug for dig og du har brug for mig du handler jeg reagerer du griner jeg smiler du taler jeg godkender du ser du bemærker jeg er enig vi er altid i harmoni hvordan jeg vil have dig hvordan jeg begærer dig bare for et kys jeg rejser jeg løber jeg flyver jeg snubler altid men jeg falder ikke og kommer ikke til skade du er kuren mod mit begær jeg lover jeg vil møde dig og opdage alt og jeg ved intet fordi jeg allerede havde forestillet mig hvordan fremtiden ville være jeg så dig og følte du følte du følte migdu og jeg følte du følte også mig fordi du læste hvad jeg skrev og hvad jeg følte var at jeg vil have dig tæt på mig altid jeg overvinder mytteriet men der

er ingen kamp undskyld stavefejlen ingen har skylden fordi
du vil se selv uden at se jeg ved jeg forestiller mig det

ser du, at den kejserlige erobring er virkelig, og det var ikke fantasi, det var et syn uden bedrag.

Nullitet eller nul her er, at ingen forlader spillet, når nogen når det, han ønsker, føler han sig midlertidigt lykkelig, fordi ambitionen er at erobre og derefter erobre igen, så han er lykkelig for at nå og frustreret, fordi han har nået og altid vil have noget mere, og nu er jeg lykkelig, men så tænkte jeg på et andet ønske, og så opfylder hr. geni mig ikke tre ønsker, men en arem af ønsker, og nu forsvinder hr. geni ikke, jeg vil have noget mere bag skønhed er karakter den kraft, der driver os til altid at følge en personlig og gennemførlig idealisme, så man forsvarer et individuelt adfærdsmæssigt og socialt ideal. Bag skønheden ligger karakter, denne kraft, der driver os til altid at følge en personlig og gennemførlig idealisme, derfor forsvarer vi et ideal om adfærd og social individualitet, mine kære venner, denne forskel, der markerer holdningen til at handle og materialisere sig i henhold til en idé, en tanke, en måde at være i overensstemmelse på, derfor på jagt efter, eller at nå frem til stolthed, denne naturkraft, der tillader os at være dem, vi er, unikke væsener og generatorer af selve grunden til, at enhver af os stræber efter at være speciel, åh tro det ikke, en dag er du allerede faldet, vi finder os i det, men vi elsker og kæmper også, står med tro, falder uden at ville gå, falder uden faldskærme, alt fortrydes i skyld uden undskyldning og op! Din grønne, din brune din fortryllesesprinsesse din sjæl er tændt jeg vil have dig, som en der vil leve, at ånde glad dine farver kurerer mig for mine smerter din glans er min fascination dit smukke og dejlige hår slå der skab forbindelser mellem hjertets rødder for at dræbe ensomhed jeg lykønsker mig selv med taknemmelighed for den lidenskab den hånd den berøring, det smil, der tager mig til paradís

Jeg så dig Jeg kiggede på dig Jeg lagde mærke til dig Jeg

kiggede igen Jeg lagde mærke til dig igen Jeg kunne godt lide dig

Jeg elskede det, det var en gestus af kærlighed.

Du var sådan, og du sagde ja til mig, jeg så, at det ikke var sådan, jeg spurgte dig, hvordan du havde det, og du græd næsten, jeg blev ked af det, og du bad dig om ikke at være sådan, jeg bad dig, jeg er glad, jeg er som dig, hvis du en dag finder dig selv fortabt, tænk på mig som et udgangspunkt, tænk at livet er et kort, og at du fandt mig, og jeg sagde velkommen, start rejsen her, og at intet du allerede har konto med mig, og at du har mig i dit skjulested, giv mig et kys, og alt vil være smukt.

At forestille sig uden at skabe at skrive uden at læse at lytte uden at studere uden at huske her er et motto har et tema at se og føle og give slip i bogstaverne i ordene i sætningerne i digtene med mig alt er et tema i dag føler jeg mig aktualiseret moderniseret uden fortid selvom jeg husker jeg glemmer og gør alt igen i nuet jeg føler forståelsen sandheden jeg føler alderen i ansigtet jeg kigger i øjnene og ser uden ironi eller demagogi jeg er spontan jeg er faktuel, punktlig og aktuel i dag var sådan her glem det gør det sådan her som det ville være hvis der ikke var noget tidligere øjeblik det kommer indefra jeg ser på ydersiden jeg husker jeg eksisterer og jeg ser mig selv i nuet øjeblikket er allerede væk det er allerede væk jeg ser på det nuværende ansigt øjeblikket øjeblikket begivenheden ikke fra fortiden men nuet dukkede næsten op det ord af handlingen af en enkelt kendsgerning af et ønske af en vilje til sidst af en fornøjelse bare at skrive intet sagt men svarede til visionen om den dag og skriften blev født energien glæden ved en mand, der lever sin dag-dagen flyder og falmer næsten det klare og fredfyldte vand, der løber ned ad det ømme ansigt er tårer, der løber i dit ansigt af pige af dame af kvinde, der nogle gange farer vild og ikke godt ved, hvad hun vil, men længes efter at være så sød som kirsebær er bogstaver er ord nogle gange så

dumme andre så klare de kommer indefra med en glød jeg ved ikke om de gør furore men jeg føler en brænding af et sår af en rejse til dit intime det er et vendepunkt en passage i din verden og jeg sermed et dybt blik jeg ved, hvad du føler jeg ved, hvad du frygter jeg ved, hvad du vil I disse eftermiddage i disse nætters ensomhed er der lidenskab der er et ønske du lukker øjnene du føler du frygter du vil og jeg tænker på dit glade og ivrige smil der venter på en modig de tager de stjæler de invaderer, men tager ikke mig, der er din vores drøm vores møde på bredden af en flod jeg smiler du leger med en sten under vandet, der bevæger sig og bevæger sig stenen er hård, men du og vandet er rene ejere af den største galskab hvis jeg sidder ned jeg reflekterer jeg skriver mellem linjer i det imaginære som en fisk i et akvarium hvor intet og intet men aldrig bliver træt af at trække vejret ilte og lede efter friheden til at svømme en dag uden et akvarium til at holde det og så drømme hej jeg ser dig der jeg spørger hvordan du har det jeg er mere eller mindre siger du jeg lytter og tænker jo mere jeg ser elendighederne ved din mindre jeg ser for meget aldrig mindre jeg ser og føler hvad der bekymrer dig og ikke frigør dit positive og kreative sind men det var aldrig negativt det var konstruktivt jeg drikker kaffen jeg mister troen nogen griber fat i mig jeg mærker kloen der beskytter mig en der aldrig glemmer mig og fortæller mig du er der ja jeg vil have dig glad glad og tilfreds som hele tidendu glad og tilfreds som alle andre er, hvad jeg ønsker for denne befolkning i evolutionen så der er lidenskab jeg kiggede fremad jeg så dig til stede det var fortryllende det var magisk alt, hvad jeg ønskede, var dig kun dig bare mig og dig hvor lykkelige vi var jeg kiggede på regnen, der faldt og forenede os våde og forelskede vi blev alle oversvømmet af disse dråber af magi og af alt, hvad der transmitterede var glæde når jeg føler når jeg skriver det er noget, jeg ser jeg husker og jeg ser dig altid foran i fremtiden og i nutiden jeg ønsker-

du for evigt når jeg tænker ser jeg dig hos mig navle til navle læber til læber krop til krop forenet mere end venner altid det var noget jeg så og ikke sagde det var noget jeg ønskede og følte noget stærkt en forbindelse uden lidelse jeg satte dig i min fantasi det var skabelsen af noget smukt i nuancer af gult som solen der aldrig går ud og som udstråler energi hele dagen når jeg slukker lyset bliver det mørkt alt er dunkelt jeg går ind i den dimension der er en mørk grund der er mørke der er ingen grunddu i min fantasi var det skabelsen af noget smukt i gule nuancer som solen, der aldrig går ud, og som udstråler energi hele dagen lang når jeg slukker lyset, bliver det mørkt alt er dunkelt jeg træder ind i denne dimension der er en grund mørke der er ingen motivation der er fantasi af intethed af tomhed af det, der ikke kan ses alt projiceres ind i mørket en mur forestilles forhindringer bringes ned værre end tentakler showet begynder jeg tænder lyset tæppet rejser sig indtil hvornår

Jeg går og drømmer, du tænker, men du tænker ikke, ligesom intet er det samme, sindet tænker forskelligt fra person til person, du tænker, jeg tænker også godt! Vi tænker og handler altid kun et væsen til at ske, når jeg ser mørket, jeg er en passager ikke af lys kærlighed, så længe jeg er hel, jeg føler kroppens dele sove følelser brudt af tonen af lyden, der fortæller mig slappe af understreget og absorberet af øret, jeg dukker op igen, ikke falder i søvn, men måske er det bedre at glemme noget for at lindre spændingen, pulsen, jeg er stoppet bundet justeret igen, måske er det allerede forbi, jeg frigør mig selv, og jeg er stille, men der er altid en løsning på spørgsmålet, jeg reagerer ikke, men jeg handler, jeg tager ansvaret for situationen, her er en god lejlighed til at afslutte lidelsen.

jeg troede jeg drømte jeg vågnede og så dig i en drøm det virkede som et eventyr du var den der havde mere charme mere skønhed luften af en prinsesse du var min inspiration

det var ikke fantasi det var din ridder din kriger for dig jeg
havde nogen handling uden rustning der beskyttede mit
hjerte du var søvnig du åbnede din mund du faldt i søvn jeg
tænkte på dig lænet mod din side

liggende bad jeg om et kys du opfyldte hende et ønske jeg ønskede at være sammen med dig jeg fandt mig selv drømmende med dig jeg ser dig fredfyldt kronblad af lilje din parfume forfører mig fører mig til dit møde jeg bliver svimmel og forvirret vi er på dit tag ser stjerner jeg læner mig mod dig og farer endda vild du får mig til at smile du får mig til at føle det er så godt at lade mig gå ud over der er ingen du er så venlig en blandt mere end tusind eller bedre uendelig det er så smukt hvad jeg føler for dig mere det er umuligt at føle det er at lade mig gå for dig for din magi for din glæde.

Du er så sød du er en baby der allerede går op du er så sød du er en ven jeg vil have dig med mig du er sjov du er den bedste du er den største du er alt hvad jeg ønskede og ønskede mig af en smuk søn du er meget kærlig du er meget smilende du er en sympati du er den største glæde du er min søn du er min verden frække frække dreng du er dig tiago min søn du er min dreng min søde og seje dreng du er fantastisk hele dagen dit smil, dit smil, din glæde er fascinerende energier af noget rent du springer over muren du springer over hegnet du kommer til mig for at få slik du kommer og giver mig din budding du er så sød så rar hele dagen lang du smiler altid og er klar til at gå på gaden, i haven du er en dreng en slyngel jeg kan lide dig, og du kan lide mig du skal vide, at jeg altid vil have dig i nærheden af mig

jeg rejste under skyerne jeg fløj under himlen jeg var på planeterne på Mars og i Jupiter på Mars besluttede jeg at elske dig og i Jupiter ville jeg have dig og her er mit væsen der flyver fra pen til planet der var styrke der var energi der var glæde det var noget der transmitterede det var kærlighed i form af en blomst den havde solens styrke den bevægede sig som solsikken den havde sin egen vilje i uophørlig søgen efter noget der brænder det var en drøm

det var en erobring det var et mål alt med lidenskab uden
dimension det var storslået det var fantastisk

endelig meget kærlig jeg kiggede ud af vinduet jeg lagde mærke til horisonten jeg lod mine øjne glide over bakken jeg kiggede fremad jeg så din stjerne den var lysende funklende jeg løftede mine øjne jeg så månen den var min og din det var landskab det var en rejse jeg så dig rejse over land og under havet jeg fulgte dig vi rejste vi erobrede hinanden over land og under havet det var kun måneskinnet.

Saudade er at ønske er at begære er at elske er at tænke er at føle er at savne dig er at ønske at have dig her er at ønske mødet er at elske dig er altid at tænke på dig er at føle din tilstedeværelse.

Jeg har lyst til at skabe noget, men det er meget vagt at forestille sig at skabe og transformere noget, så nogen kan læse det. Jeg ved ikke hvad, men jeg ved hvorfor, men jeg mangler inspiration. Jeg er nødt til at tage stilling til denne situation med at skrive og have noget at læse.

Hvis der var en dag til at fortælle eventyr eller uheld kun på en dag eller i 1 år i dag efter 1 år kan jeg se 50 dage er 365 dage om året 7 dage om ugen 24 timer i døgnet her er lidt af 50 dage med øjeblikke for disse 365 om året nogle dage i ugen og nogle minutter for de 60 24 timer gange til sidst, lev øjeblikket!

Jeg var abstraheret, jeg havde været der, jeg kom, jeg var opslugt, lidt forskruet, det var lidt mærkeligt, men det var ikke en drøm, jeg var vågen, klar til at kaste terningen, den lå lige foran mig.

I overensstemmelse med hvordan sindet fungerede, forestillede jeg mig det, og frem for alt var det noget, jeg skabte, og så var jeg nødt til at leve med min væren, og det er at leve og være.

Ved du hvad? Der er ting, der forvandler ting, det er allerede noget, og ting, der var ting, fremkalder n af ting, men hvornår? Da det blev forvandlet, og det virkelig var den ting, der allerede var noget, ja, livets ting!

Det var tåge under dem, der flyver det var luft bare for at trække vejret det var at ville vinde uden at frygte det var måneskinnet ved havet jeg var kaptajnen jeg havde alt ved hånden om bord på rejsen billedet af det vundne slag dukkede op det var en præstation.

hvis dette en dag ville ske åh hvilken glæde, ville nogen sige jeg lukker dørene, åbner vinduerne og flyver frygtløst under paradiset der er dem, der ubevidst dømmes jeg foreviger mig selv til gensidig enighed der er løse toner, i en atmosfære på et meget varmt sted der er liljer, der er morgenfruer vil du der er våd jord, fugtig i loftet, en svag og hjælpeløs lampe holder fastspændingen stiger der er anstrengende øjeblikke, endda vanskelige, men ingen men ingen vidste, hvad kun en forstod og forstod, hvordan man er alene i mængden her er en ting, men at leve uden at eksistere og frem for alt at ønske at leve jeg smilede for øjeblikke jeg græd for beklagelser jeg skrev, hvad jeg ikke forstod, men frem for alt følte jeg jeg så alt og intet jeg kiggede fordi så græd jeg kun fordi jeg gav mig selv og aldrig forlod dig, men jeg ved intet, og her er den parfume, der udvidede sig og antændte lidenskabens skarpe smerte det var på tide at sige nej, bare fordi noget eksisterede noget bevægede sig i venerne blodet flød nogle gange fjernt fra et hjerte, der ikke pumpede det var bare for at få en idé om, hvordan lidenskab slår stærkt og kraftfuldt selv i en fattig persons sjæl frem for alt var det

mennesker og havde et sind, fordi det er bange for noget,
det føler til sidst der er altid en ende og en begyndelse jeg
synes, jeg fortjener det

det er ikke for mig eller for dig det er for begge fordi vi elsker og også afviser noget der slutter noget der fødes blomstrer og vokser hvad alt en dag eksisterede og på et sekund forsvandt det var sådan alt der skete ikke kun fordi man ønskede at leve en dag og et øjeblik mere altid ustabil uden at være meget vigtigt det var et øjeblik det var tid i et tilbageslag det var og holdt op med at være det var nok til at tro nogle gange at blive genfødt som jeg kunne se og ikke forestille mig det var sandheden i den sarte alder hvad er det præcist det demonstrererhvis i handlingen en enkelt handling for at erobre et hjerte frugt af fantasien det var en forbindelse uden noget eller nogen siger nej hvad der skete var noget jeg frygtede alt, hvad der skælvende var ikke forgæves det var som nogen passerer hånden med en moppe der er altid nogen på siden af nej fordi så er man nødt til at sige ja selv tænker nej det er ikke at have ret men ja er nej og sådan har det altid været aldrig at ville men nogle gange at gøre et ja til et nej her er oprigtighed der kæmper for friheden til at handle med sandhed et nej er nej og et ja fordi jeg ikke er og jeg er ikke bare for at ville være i live fordi jeg eksisterer og jeg var allerede da jeg troede jeg var at læse at udvide og skrive at sove jeg løb mens jeg gik og var stille jeg var i bevægelse frugt af fri og klog tænkning jeg var opmærksom på bevægelsen jeg gik og gik kun fordi jeg elskede jeg er selv om jeg ikke er i denne verden kærlig jeg tror ikke på overtro jeg tror på mennesket og dets opfindelser spørgsmål formodninger forestillinger illusioner være med ioner eller protoner endda skabe raketter lyset er i energien og at man ikke så, men producerede uden vejledning gik og fik det var manden var så vulgær var kun forestille sig og skabe der var mening ikke den sjette sans som det blev sagt, men det var så virkeligt, at det skete, når han ville.

Hvis vi levede øjeblikke for øjeblikke, hvad enten de var

Ingen ville sige, at kærlighed var smerte, der gør ondt. Forestil dig kærlighed uden smerte, for uanset hvad den er, har den brug for glød med et åndedræt, der er længere, end du kan forestille dig. Sandheden ligger i at elske og give, selv lide, selv ikke at se, men frem for alt at føle og påføre smerte for at elske, selv ikke at se, men frem for alt at ville beskytte sin kærlighed mod smerte, beskyttelse, der skaber et forhold, der kommer fra følelser, kærlighed uden grund, for så kommer smerten fra hjertet i dit blik ser jeg havet, der bare ved at kigge får mig til at elske øjenvipperne slår i sandet tårerne ruller i bølgerne jeg ser en sandstrand med skaller jeg snubler over stjernerne et skrig, et korn, så mit hjerte bliver fodret.

Hvis jeg led, var det, fordi jeg ikke så eller forstod, hvad jeg oplevede smil solsikke muntre dig op og forskøn dig selv med solstrålerne fribefri dig selv og vis din skønhed hvilken kvælning hvilken vanvid hvilken frygt alle har lidt det var noget der bevægede sig jeg så ikke hvordan det skete det var en pine i et langt øjeblik hvordan kunne jeg se en hvisken i øjnene nu lo den ikke fordi nogen så en mand der et øjeblik vaklede bare fordi han så og gik derfra hvad ingen lagde mærke til hvorfor var den tavs jeg led af noget jeg levede og led hvordan jeg følte natten var kold jeg vendte tilbage ved vejen med alt og med et intet et ingen havde aldrig været hinsides men som nogen kom jeg til kort hvis jeg i dine øjne så sikkerhed handlede jeg med klarhed og havde sorgens fingerfærdighed nu hvor du for det usikre ikke handler, du tog fejl så kiggede jeg op i loftet og alt virkede forladt for mig åh hvilken smerte åh hvilken trist og ængstelig vision se på mig strålende i den time hvor jeg går på gulvet kun fordi jeg faldt og jeg faldt ned i ydmygheden af alt der findes i menneskeheden stilheden den forstyrrende stemme fra den forstyrrende stilhed fra en der for det der ikke siger bliver glad jeg vågnede op i en dag som jeg mistede for mig sagde

at det ikke var glæde

hvad jeg følte, og at alt på én dag ville blive bedre i morgen, var, hvad jeg ønskede, bare fordi der er en mand, der bliver ked af det.

I ensomhedens mørke skal du række ud, ikke sige nej til en bror, for det er ikke forgæves at røre dit hjerte, hvis det kun var for at være alene, ville der ikke være nogen medlidenhed.

På disse sten sidder jeg og skriver til dig, hvad jeg aldrig glemte, dit smil, dit selskab var noget, jeg altid følte, når jeg var alene, fra tid til anden tænkte jeg på dig, efter at jeg havde det godt bare ved at huske på dig.

Når jeg drømmer, vågner jeg op og ser på mig selv og spørger mig selv, om det virkelig er, som jeg forestillede mig eller tænkte, eller om jeg bare rejste rundt i drømmen, intet bygger, intet ændrer sig, det er en forkert opfattelse, så jeg drømmer sjældent, det er frustrerende at vågne op, og alt er det samme uden forandring, i sidste ende drømmer eller drømmer ikke, alt forbliver det samme.

I et trist og menneskefjendsk nattemiljø, stille og tavst, meget fåmælt, er der dog en stjerne, der skinner, en måne, der skinner for at oplyse selv i det mest voldsomme og grusomme miljø, der er håb, nogen, der er til at stole på, et væsen, der opmuntrer os og trækker os opad, en ven, en, der ser på os med ligegyldighed uden tro, ikke ser på os med kærlighed, påfører os smerte, på en eller anden måde ikke tror på at være en ven, og som kun ser på sin navle, han vil også en dag føle forskellen, der er en ven af vennen og føler kærlighedens tro selv i smertens time, hvad mennesket en dag ville blive, kunne ingen sige, hvis de sagde, at det var uden at vide det, fordi mennesket altid får noget mere til at ske, var rodfæstet i hans måde at leve på, fra fødselsøjeblikket til at vokse og til sidst dø alt, hvad mennesket gjorde, kunne ingen forudse og ikke engang

vidste, hvorfor han gjorde det, det er mennesket og dets væsen.

Jeg så i dit blik et bestemt skær noget satte det i gang det var intenst og det havde en årsag den at elske jeg så igen det fortsatte med at skinne blikket erobrede mig det skinnede som en funklende og stærk stjerne det fangede min opmærksomhed det var en smuk fornemmelse af lidenskab når jeg ser hvor jeg vil være jeg vil have dig til at gå med mig på den samme vej det står skrevet på dette pergament at du er min skulder ven en som jeg vil være sammen med altid og altid jeg længes efter det sted som vi vil erobre med vores måneskin og den samme stjerne der altid skinner.

Jeg forstår det ikke eller ved det bare ikke det var nok at forstå at forstå at vide så ja jeg kunne argumentere jeg ville blive oplyst om hvad der skete jeg var ud over hvad der skete jeg ville bare vide hvor det begyndte og endelig sluttede jeg vil have du skal vide at på trods af alt hvad der kan ske hvis ende jeg ikke kan forudsige at jeg ikke vil glemme dig og at du altid kan regne med vores kærlighed i enhver situation fordi det ikke kun er lidenskab jeg kiggede i mørket så nattens dybde det var tid til at slappe af øge musikken i radioen og lad mig tage natten er ledsager vi kan dele de mest følsomme fornemmelser, for hun holder godt på sine hemmeligheder, jeg kan godt lide at kalde hende den stille nat, for hun har altid et godt øre, men taler kun lidt, selvom hun altid er medskyldig, og så er jeg glad.

Hvordan man lever som en fange af hele verden et pust af frihed for at lindre angst denne følelse af fængsel får spændingen til at stige nerverne blinker uden at andre ser se hvilke bånd der løsnes på os der løsnes hvordan det er at være fri og naturlig til noget mere banalt eller sanseligt ikke engang jeg forestillede mig hvordan det fungerede var

at skrive og have noget, der forestillede og repræsenterede min væren den almindelige væren følelsen og se mig skrive alt, hvad der gik gennem sindet, havde glæde Jeg håber, at du, når du læser lige.

Denne ensomme position, individuel og uden skæbne, denne desorientering, der skubber os til glemsel, til det totale tab af følelse, til vejrtrækning, til ønsket om at tro, dette er, hvad hver enkelt står over for, når man lever, et blik, et suk, cigaretrøgen udvider sig, det ene åndedrag efter det andet, jeg ser på uret, minutterne går, cigaretten brænder langsomt, efter noget, jeg søger efter uophørligt, fra dette øjeblik af, endnu et åndedrag, et ord før timen går jeg håber, at denne afhængighed forsvinder en dag det skete det magiske øjeblik frugt af indsatsen af udholdenheden af den positive indstilling det var noget godt eller endda enestående det ville være originalt, hvis det dukkede op af naturen af at ville og være bedre og mere end! Vinder og overvældende endelig erobrer af daggryet i den stille nat alt i min hånd uden en fangst alt ved illusion med følgende betingelse for at være lykkelig eller endda meget lykkelig, bare fordi jeg ønskede det

Og da alt afhænger af, hvordan vi føler tingene i dag, på denne dag i ethvert århundrede, er jeg disponeret for lykke til at leve, hvad jeg ikke har levet, til at lytte til, hvad jeg ikke har hørt, og til at være, hvor jeg ikke har været. Nå, at blive genfødt til at leve til at forvandle det almindelige til noget subtilt usædvanligt er allerede til stede i det ubevidste, noget der ikke lyver for os.lad det springe og flyve i fantasiens sanser lad hjertet slå stærkt for med det samme at nå den

Den højeste frihed for en person, der ikke dømmes sig selv ud fra sine handlinger - at være er at leve frit.

En dag kørte jeg for hurtigt, jeg styrtede og blev efterladt, så jeg startede igen med opmuntringen fra et styrt og tilliden fra en bedring, jeg insisterede og levede, som om der ikke var nogen anden chance, jeg tog et langsomt, men fast og overbevist skridt, jeg vendte tilbage til det skøreste løb i verden, løbet kaldes livet, det var for hende, jeg kæmpede og nåede målet om at være glad for at være godt placeret på opløbsstrækningen...Jeg så, at det at kæmpe alene er nødvendig frihed, og dette er ensomhedens søster, fordi jeg altid startede alene og stod ud for den første og sidste plads. Det er kun muligt at være først og sidst, når vi løber alene. Dette var ånden i at kæmpe, men vi er aldrig alene, og vi har livet foran os, og dette er at løbe for at leve og være først og sidst, når vi starter en cyklus, er det naturligt, at vi starter sidst, men der er punkter, hvor vi er vindere. Dette er livet først et sted og sidst et andet sted, men aldrig stoppe sådan der er ingen løber i livets løb, vi vinder altid og taber samtidig, og dette er at kæmpe og vinde i livet!

Drevet af fritid mediterede jeg, satte lighedstegn og tog til sidst stilling til rastløshed mennesket bliver ulykkeligt, når det ikke lever alene, når det ikke kan holde ud at være stille det er nødvendigt at lede efter lykke det kommer indefra, fordi man søger noget utålmodigt, der kommer udefra denne rastløshed gør os triste at udholde ensomhed og være stille styrker os hvis vi kan leve med os selv, når vi fyldes lykkelig den, der ikke søger noget, fordi han fandt sig selv tænk ikke på dette som en autistisk måde at leve på, men den største lykke er indeni os.

6t there...6t there when you don't ask...6t there when it's not

Jeg har brug for... at være der, når du vil have mig... at være der, selv når jeg ikke er der... at være der, når du ikke føler mig... at være der, når du kalder på mig... at være der, når du tænker på mig...# Jeg er der, når du forestiller dig Jeg er der, selv om jeg ikke vil være der Jeg er der, når du elsker mig Jeg er der, fordi du findes Jeg er der, fordi du drømmer om mig ...jeg tænker på at være der...

Hvis jeg en dag så dig, og kiggede på dig, ville jeg sige, hvad en interessant pige, du havde noget i dine øjne lyse det muntre og mousserende smil du var en kvinde for hvem ønsker smukke og sensuelle du var den, der forførte mig, og at jeg nogensinde ville bare for hvad jeg følte du kunne lide magien? Det var min hverdag.

En dag forestillede jeg mig alt det bare for at være, jeg ved ikke, hvad jeg vil sige senere at skrive var anderledes det var virkelig skræmmende den drøm om at være og ikke vide, hvad der ville ske jeg forsøgte at beskrive, hvad der aldrig ville se endte her en tur om den verden af stilhed, der eksisterede, og at nogen led jeg synes ingen skal gøre bare for at gøre, hvad andre ikke gør af mangel på mod ikke handle, men vide, hvordan man ignorerer velfærden for nogen, der ikke kan se og se stop med at ryge og tænk! Jeg slukker cigaretten, sammenstødet begynder som en kur mod det resterende begær.

Jeg skriver for at uddrive og skabe. Efter to minutter begynder sandheden om at skrive og have noget andet, som ikke er dig. Jeg føler, at jeg ikke er i stand til det, men på den anden side føler jeg mig som en kriger af det, der er mere sandt, erobringen. Det er 16 minutter siden, jeg slukkede en cigaret, og lysten til at tænde den igen vokser. Alt går over, når man mærker, hvad der sker.

Jeg tænker, så du må vente. Fra svaghed til trang til at vinde vil alt komme som solnedgangen. Jeg eksisterer i permanent kontakt med begæret. Jeg tænker på den halve time efter timen, jeg ser mig selv og føler, at jeg ønsker at overgå tiden. Jeg rejser i sekunderne, og minutterne er som raketter, der fejrer hvert fremskridt. Jeg føler mig let, mens jeg tænker på, hvordan det fremskridt, jeg når, vil være. Der er et skridt tilbage, fordi der er en tilgængelig cigaret. Efter 35 minutter er her den handling, jeg ønsker at fortryde.

Det var uden at tænke, det var en mekanisk og proceduremæssig handling.

Jeg havde denne adgang under en proces med at slukke situationen.

Jeg genplacerer mig selv i det øjeblikkelige, i skabelsens spontanitet. Ord, sætninger med handling og forbindelse. Jeg hører i radioen, at planen måske bliver aflyst, jeg reflekterer og føler, at jeg har et nord. Yderligere 45 minutter, og her er endnu en cigaret, tænker jeg, selvfølgelig! Alt, men næsten alt, får mig til at tænke, og det må jeg forholde mig til.

Det er en time med et resultat på 20 år for de 30, jeg har.

Hvordan vi lever 66% af vores liv og tænker på de 100%, som de 33% kan give os. Det var kompliceret, men forklaret.

Hvis jeg virkelig stræber, må jeg kæmpe og finde en måde at præstere på.

Det er ikke let, jeg ryger næsten aldrig en "enkelt" cigaret igen. Den kommer op klokken et, og jeg fulgte en rute, der ikke har noget projekt.

Logisk set vil jeg ryge over situationen. Min natur skulle

indeholde renhed.

Der gik to timer og 03 minutter, og så tænkte jeg.

Det skal nok lykkes mig at komme ud, noget skal nok komme ud. Jeg startede med at smile, med at tænke, at der ville komme noget ud.

Det nemmeste var at give op, men jeg havde tænkt mig at insistere. Jeg styrkede mig, og det eneste, jeg kunne tænke på, var at sige, at jeg havde vundet.

Noget ikke naturligt var unormalt. Som jeg vil reflektere over, er det bedste at lade, som om man sover.

Viljen kommer, men jeg løber ikke væk. Jeg er uden lys, men energien vil aldrig svigte.

Jeg føler en flimrende kraft, som aldrig vil blænde mig. Jeg vil forandre mig, og ud fra dette vil jeg ikke tøve med at forandre alt.

Jeg skal af sted, og jeg ved, hvorfor jeg skal af sted.

En stille, banal cigaret, noget tøvende snarere end irriterende.

Når der en dag kommer en måge, vil jeg bede ham om at bringe dig tilbage Jeg havde, hvad jeg ikke ønskede, da jeg ikke ønskede noget Jeg mistede alt, hvordan ville jeg være uden dig Jeg indpakkede beskrivelsen i denne lidenskab Jeg havde en kæmpe kærlighed og galopperede altid, når jeg tænkte på dig, jeg så, hvad jeg mistede her, dig der, hvordan jeg ønskede at være en vulkan, som om den rystede dit hjerte denne kæmpe kærlighed, altid triumferende overalt, hvor jeg følte, et dybt ønske, der kom fra min verden Jeg har altid ønsket dig, endnu mere, når du lo, var lykkens blik

stærkere end al den elektricitet, hvorigennem passerer al den strøm, der binder os og aldrig adskiller os aldrig havde til hensigt et tilfældigt sammenstød forestil dig broen under floden, hvor fortovet ikke længere betød noget jeg så vulkanen og løb, og gemte jeg læste på et stykke papir ord søde som honning bogstaverne var ikke vrøvl havde betydning og var begravet i fortiden noget, som vinden tænkte og blæste det ansigt malet den

pensel på et uelsket maleri, du var den resulterende del af kunsten, du var malet på lærredet, det var den ene, det var hende.

Tallet

Jeg løb væk, men han greb fat i mig og trak mig, han tog mig med.

En forbandet figur, som man ikke engang kan se, men som forplanter sig. Han er den uigenkendelige figur i en oplevelse af genfærd. Skikkelsen mumlede: Du er bange for en ansigtsløs mand!

Ja - svarede jeg med en vis frygt. Du skal ikke være bange, for jeg eksisterer kun i lysets nærvær.

Jeg har talt om lys og energi, men aldrig om en mand, hvis ansigt jeg ikke kender, og som dukker vellystigt op og løber væk uden at nå sin fysik.

Skyggen er et væsen i mørket, som ikke kan leve uden lys. Mærkeligt, du er en skygge, der gemmer sig i mørket og i stilheden. Men du dukker frem fra lyset og med den hat, du bærer ansigtsløs, sort. Jeg stiger op til himlen, jeg forstørrer med forvrængningen af dit blik og metamorfe lys. Til himlen griner jeg som ingen anden, jeg griner som en sultan og forvirret, jeg reagerer med den sorte himmels hastighed, og jeg fortætter mig til dråben af den krystallinske og skarpe regn. Men for en mand uden ansigt gennemborer vandet min krop, og min egen trenchcoat bliver ikke gennemblødt. For den er lavet af skygge. Disse imaginære figurer blev genskabt af mig for at skræmme dem væk i den stille nat, som flygter fra mørket og leder efter lys.

Jeg er en ulykkens skyggeven. Hele ondskaben ved figuren er ikke at

eksistere.

Det er en forsvunden skikkelse.

Skriget som en form for vital nydelse kommer ud af den slørede sjæl,

Følelsen af at beskytte andre og den frygtelige summen i sjælen.

Den, der rejser sig, falder ikke altid, men rejser svindlen til frækheden.

Det, man virkelig ser, er stigningen og ikke faldet fra klippen.

I bølgenes højder, hvor det grønne ligger og det blå falmer.

Rød dukker op som en advarsel om andres principper.

Det mørke, det dystre, det useriøse er ikke altid til stede, som om det skærper fortvivlelsen i et skingert, stille skrig.

I ordene henvises der til mødet med overnaturlig magi, der involverer lidenskab.

Bogstav for bogstav opbygges en litterær mur af ord, en uundgåelig kendsgerning dukker op... hvor skriften og tårerne fra en ubrydelig tilfredshed flyder, hvis væsen ikke er modsat, men som om det genoplives og dukker op ved et brud i den antarktiske is, der afviser selve magien ved at være blandt de mirakuløse væsener, og som om det tømmes i en brændende ild af ønske om at udtale det, der længe har været annonceret. Han skriver og oversætter relieffet fra skabelsesmaskinen ind i sin sjæl. Mellem linjer og ord er her, hvad en tænker, og en anden kommenterer.

Vertigo

En begyndelse, en afgrund, for tiden er ikke flygtig.

Det parallelle fald efter en dårlig start, jeg køler ned. På tæer balancerer jeg og springer, jeg dykker. Jeg aflyser ikke mig selv, jeg hopper og forestiller mig svimmelheden. Hjertet skræmmer hurtigt, for noget forestiller jeg mig at rejse. I forgrunden så jeg alt liv i et sekund, mens jeg gled gennem luften. Det var frit fald at ramme jorden ... ved den våde asfalt, der skinner på vejen, indånder jeg den dybe luft, der er iskold! Den våde asfalt, jeg mærker, det kølige vand, der skinner i mørket, minder mig om den lyse og glitrende himmel, og så stærk var den jord, stærkt ville det nedslag ødelægge det, der skulle komme. Uret stoppede og udødeliggjorde øjeblikket for hans tanke. Med en hastighed, der var større end vinden, kom det drejende og snoede sig rundt og gik op, op, tilbage til det forrige øjeblik, så der ikke ville være noget senere, jeg kalder det af den grund højden af det fald, det faldt ned i, der stiger svimlende.

Stoltheden ved at føle, at jeg ser, hvordan den anden led, en, der følte, og at den anden aldrig så i andres hud, jeg håber, du aldrig lider ånden af hjælp og gensidig hjælp stiger på stierne, der er kampesten, er disse forhindreng, der rejser stolthed, fødes i mig tro, fordi verden kom for at kæmpe til slutningen og passe på dig og endelig være og gå dybt for at møde den anden og hans verden fægtning i fægtningens kunst er der slag at påføre alt går igennem en følelse af et slag fra sværdets spids kampen for en lidelse ufrivilligt, der overfører kraften til at vinde og have og se, skinner vinderen og taberen, når han falder, føler smerten, men rejser sig og vinder er en kæmper, der overvinder smerte forestiller sig selv på toppen af den sidste handling og skimter herligheden af vinderen og besejrede alle, der kæmper, fortjener den længselsfulde sejr.

Den morgen

Det var en useriøs og foruroligende daggry, hvor tåren ikke

meget langt fra et umålt råb, der gav mening på det fugtige ansigt på den gryende morgen allerede natten var gået forud var gået tiden opstod en klagesang og sagde at være opmærksom på solen, der ville komme, og som fordampede tåren, der flød, og verden med skyerne sagde smilede simpelt forbløffet Jeg besluttede at beslutte mig for, hvad der ville komme Jeg besluttede at beslutte mig for, hvad der skulle komme Jeg ville kontrollere og dette virkelig teste beslutningen blev taget det viste sig ikke fra ingenting Jeg ville klare at dukke op fra bunden af den følelse, jeg følte, at vanens time var ved at forlade mod og udholdenhed fodrede mig håbet afgrunden blev afklaret og fra tågen og den forræderiske vind dukkede viljen til at erobre noget op, som jeg ville nå.

Heldet ville lancere sig selv tid til at elske sig selv og til at gøre fremskridt i kampene og kampene uden fejl det var et sikkert skud for de følgende dage jeg ramte hånden jeg læste timerne, minutterne og sekunderne og befriede mig selv, som ved magi var det, hvad jeg så den dag glad og tilfreds mere end mange mennesker det var anderledes det kom fra sindet helt sikkert det ville ske det ville resultere simpelthen.

På nettet

Jeg så alvorligt på mine omgivelser jeg så landskabet og det var ikke grimt jeg så på samfundet jeg så et spind hvor alt men alt er forbundet og jeg forestillede mig at edderkoppen var et plot et rigtigt drama døden var edderkoppens besøg og spindet var for hende en slags aftensmad edderkoppen tog edderkoppen tog dem, der led mest og vævede mindst, stak folk og fik dem til at falde i søvn denne fortæller gjorde alle fortræd en dag drømte jeg, at den, der døde i hendes spind, var den grimme edderkop døden ville ophøre med at eksistere, og dødeligheden ville bukke under dette var

drømmen om at være udødelig uden frygt for spindet, for edderkoppen og for livet, vi bukker alle under, men det er op til os at danne den

Hvis det er muligt at være god, så livet ikke bliver grimt, at have viljen til at leve og ikke se edderkoppen som enden, men som enden på en cyklus i et samfund/et spind, der altid er under opbygning, opbygningen af spindet var evolution, og for edderkoppen er der ingen løsning, det, der er tilbage, er spindet, den grimme edderkop og min fantasi.

Luzes café mellem den knap slukkede cigaret og den ristede kaffe er jeg til stede i dette rum er et luftigt og velbesøgt sted, hvor folk dukker op overalt Jeg ser mig selv i fremtiden for at skabe et bånd i dette rum, hvor jeg vil skrive og have et mål, som jeg håber at nå om ca. 2.000 timer, hvoraf cirka en om dagen dedikerer jeg til dette rum, der mere specifikt kaldes cafélys, hvor jeg håber at belyse mit daglige liv mellem linjerne Jeg føler afslappende energi, selvom det er i et øjeblik Jeg vil opretholde en daglig skriveproces en konstant skabelse, vandring, tænkning og skrivning er noget, jeg finder spændende og udfordrende havet Jeg forestiller mig mig selv mellem havene i bunden af min verden er der liv! Jeg dykker ned i skrivehavet, hvor jeg ser blæk, der drypper for at skabe mellem smukke linjer tekster, sætninger, digte eller endda enkle refleksioner uden megen opmærksomhed eller hastværk, selv spændinger eksisterer ja intentioner i mit hav jager bogstaver med harpuner for at nå dybt ind i hjerterne, der føler forskellige følelser, fornemmelser, men det vigtigste er at dykke ned i vores hav og frem for alt kærlighed til de forskellige have.

Jeg tænder lanternen for kraft til energi, og så slukkes den oplyste tomhed, med en følelse af opfyldelse vågner et endeløst begær i mig. Det sker, at den lysende flamme oplyser en eftermiddag, der går langsomt, meget dovent, det er en lys opvågning af et strålende blik, og som om en erobring fødes i nærvær af en viden

at udånde en tæt parfume, intens og smittende, en duft, som man føler glæde ved at indånde, og hvor er det godt hver dag aldrig at indånde den samme luft smil det smil, der ikke altid er præcist, men som gør dig smuk diskret intimt smil et tegn på glæde og forkælelse, som om det var en fascination en tidløs glæde meget naturlig og afslappet, når du smiler klogt, rammer en glød mig, der ikke lyver, og når den rører mig, er den forbløffende anderledes Jeg forbliver lidt dyb og tænker et øjeblik på, hvordan lykke i virkeligheden opstår fra dualiteten af et muntert smil til et blik med meget glans, som jeg nogle gange har oplevet.

Fado a fado en skæbne, der markerer længslen uden en fjern alder ørkenen, men meget tæt på tørsten efter at se dig ønsket om kun at tilhøre dig følelsen ikke alt, hvad jeg føler, jeg skriver, men jeg føler, hvad jeg skriver.

Dette er på en simpel, men ikke diminutiv måde, hvad mit hjerte hører ord til vinden. Hvis vinden skulle bære dig nogle ord, ville jeg skrive med regnen, hvad jeg ville sige til dig på et postkort, jeg ville tegne et billede af solen med dens stråler og fortælle dig, at du er min energi, og at for dig vil min sol altid skinne, selv på dage, hvor det sner.

At tænke, reflektere og handle eller ikke handle udtrykkes ikke, man føler, og da det er svært at føle og ikke udtrykke, er det nogle gange nok bare at eksistere, men at reflektere, før man reagerer, som om man føler, at bearbejde og at foregive, som om man kontrollerer tanken, at handle eller ikke at handle med det samme.

Det er en følelse efter at have reflekteret, og så ja, en reaktion, som vi måske ikke føler, og som vi måske heller ikke reagerer på nogle gange.

for at bringe en tanke til tavshed og kun blive for det nærvær, der betyder at være.

Forhindringen vil ikke være forhindringen selve showet at vinde uden frygt nogle gange føler vi en smerte, men det betyder noget at leve og kæmpe for at udvikle os selv nogle gange er dette at vokse og lære i kampen for livet, vi skal altid reagere på tabet, til ulykken at overvinde forhindringerne er maksimering af selvet i at overvinde er den maksimale fornøjelse at erobre og give os den rette værdi for at overvinde os selv og få værdi i at lære af nederlag og endelig at vinde er essensen af at leve.

Havets hvirvelvind vandet ruller i havet, sandet vender sig dråbe for dråbe korn for korn en brise ruller på jorden, jeg griber med den ene hånd havets dråber med den anden havets sandlandskab er en uendelighed nedsænket i hånden løsner sig, frigør sig, udvider sig en følelse af, hvem der havde alt i hænderne, men ikke alt er i hænderne, og heller ikke alt er nået, nogle gange slipper det ud mellem hænderne, hvad vi holder i hjertet og føler i hænderne, alt har en følelse og en fangst, der dukker op og danner en hvirvelvind.

Ikke at det, jeg fortæller dig, er sandt, men det er ikke en absolut løgn!

Den flammende smerte ved et tab. Hvor, men hvor er du? Hvad har jeg gjort?

Jeg har ikke drømt, for jeg er vågen og venter.

Du vil komme, du vil redde mig fra denne mumlen, der tager mig væk, river mig fra hinanden, splitter mig ad og ødelægger mig og siger, at du ikke er! Hvor jeg er, vil jeg have mere, jeg kan ikke holde ud bare at være og trække vejret.

Jeg går langs facaderne, og her er noget, der ikke vil lade mig

komme videre.

Fordi jeg går frem og tilbage til der, hvor jeg ikke engang er eller tror, jeg er.

Jeg har lyst til at løbe væk, jeg taber min cigaret, den rammer klipperne og eksploderer.

Mit hjerte er som en cigaret, der slukkes, indtil den vil tændes igen, du vil være den, der strammer og løsner sig selv. For jeg vil ikke, jeg vil ikke være en løs tråd, der bliver bundet op længere, ikke mere stramning.

Jeg vil ikke være, hvad du siger eller siger om mig, jeg vil være, hvad jeg føler.

Den blinde knude, kan du ikke se, at den kvæler og strammer og ødelægger. Den knude vil bryde.

Det hele kommer tilbage til nulpunktet. Jeg vil bare være 0 uden nogen logisk opfølgning, jeg vil ikke være positiv eller negativ, men du insisterer på, at jeg skal gøre og ske.

Lad mig gøre
det. Hvorfor
græder jeg?

Jeg ved det ikke, men tåren ved altid, hvorfor den falder og løsner sig. Jeg ved også, hvorfor jeg nogle gange falder i den andens fejl, og hvorfor jeg holder fast uden at give slip.

Jeg har lyst til at græde, jeg har lyst til at give slip. Denne bitre følelse, der efterlader mig med en varm kulde, som jeg ryster fra, men det er værd at græde og grine og føle. Enden vil tage sig af den ende, hvortil der kommer en tåre, der ikke hældes, men altid er på udkig og drypper på ansigtet ligegyldighedens tåre.

Jeg tænkte på, hvordan du er. Så banal, så lig det, du tror,
du er, du er et mønster.

Jeg er ligeglad med, hvad jeg regner med, jeg vil se, hvad du ikke kan give mig, og det, jeg har brug for, er ikke dig.

Jeg vil have mig. Jeg vil have dig, som du altid har været, som jeg troede, du var, eller som du, når du ikke var, gjorde dig selv til, hvordan du skulle blive.

Jeg er mig selv.

Jeg ved ikke, hvordan jeg startede denne historie, jeg tror, at de få vil ramme, men jeg har heller ikke en pil eller bue, endsige et mål.

Jeg sigter ikke efter at ramme, jeg vil ikke engang sparke, jeg føler, at det, jeg rammer, er mig selv, pilen sidder fast i mit hjerte, derfor min smerte. Et ensomt hjerte, arret af et slag, der ikke genopliver det, smerten er for stærk til, at viljen kan pumpe.

Jeg er ikke fri. Jeg vil aldrig blive helt fri, jeg elsker min frihed, men jeg føler mig bundet, fordi han har kærlighed til mig.

Hvorfor elsker de mig?

Elsker de? De ønsker at være frie og knyttet til nogen. Jeg vil føle mig alene og ubemærket.

Jeg vil ikke forstå noget, jeg vil ikke tænke på noget, fordi du invaderer mig, jeg vil have afstand til det, der nærmer sig.

Jeg vil ikke have kærlighed, som de siger er frihed. Jeg vil bare give slip på det, der er i mig.

Smerten, tabet. Han var og er ikke længere.

Jeg kom ind i øjeblikket uden at føle, at du

gik.

Denne natur af at gøre og fortryde og mere til, at fortælle os, hvad vi skal gøre.

Jeg har ikke lyst til at gøre noget, jeg har ikke lyst til at gå langt, jeg har lyst til at gå derhen, hvor jeg ikke går.

Jeg går uden at tage noget med.

Jeg græder ikke, jeg griner ikke, jeg tænker ikke, jeg kigger ikke, og jeg føler ikke, at jeg er død.

Sikke en tragedie!

Jeg går, og jeg må gå, en dag vil jeg også bukke under.

Hvorfor det? Ja, jeg spørger hvorfor dit, hvorfor dat, men jeg vil ikke tænke på det, der allerede er blevet sagt.

Jeg vil ikke kæmpe, jeg vil ikke være så meget som en, der aldrig har været det.

Stemmen plager dem, der sørger.

Vent lidt.

Jeg rejser, jeg kommer og går tålmodigt.

Hvad kan jeg sige, at jeg ikke har, jeg har ikke meget, og jeg mangler så meget.

Invader mig, det væsen, der fortæller mig, at jeg ikke vil mere. Jeg har ikke lyst til det.

Jeg vil ikke tilbage, jeg vil være her, når musikken spiller, og vinden blæser.

Jeg vil ikke være djævelen, jeg vil ikke være en engel, jeg vil ikke have himmel eller helvede. Jeg vil have jorden, hvor alting eksisterer.

Jeg vil ikke væk, jeg vil blive, hvor jeg er, jeg vil ikke have alt, hvad der er, jeg har bare brug for et sted at trække vejret og

tænke i det.

At forestille mig og skabe min egen eksistens.

Jeg vil bare have luft til at trække vejret. Jeg vil have mig selv løs som den luft, jeg blæser.

Jeg så, jeg lugtede, jeg lyttede, og jeg fortalte dig også det, du ikke troede, du ville høre.

Jeg har fortalt dig så meget, og intet eller næsten intet har rørt dig. Det ville være for meget at bede om din opmærksomhed, ikke mere forførelse. Jeg vil se dig rå.

Du ved, at jeg nogle gange eksfolierer min hud for at føle, at jeg er levende kød, og at jeg lider af et træk i huden, der er svært at få til at vokse og reparere sig selv.

For dig er jeg i levende kød fuld af mærker og sår.

Jeg ved ikke, hvad jeg vil udtrykke. Men der er noget, der gnaver i mig, for jeg begærer ikke, men jeg vil.

Inderst inde vil jeg gerne have lidt af alt eller ingenting, for det, jeg har, er ikke noget værd for mig.

Jeg er alene, og du er mere alene end før. Jeg skrev, hvad der, efter at have læst det, vil vise, hvad mit væsen ønsker at sende.

Jeg ved, at det ikke er let. Jeg tror, der er meget, der ikke vil blive sagt, og meget, der ikke vil blive forstået.

Afvist.

Jeg vil meget gerne afvise det, der gør mig fattigere.

Trivielle ting har ingen plads i hjertet, der er for mange følelser.

Det, vi ser med et enkelt blik, kan præge vores hjerter.

Han kan ikke holde det ud, han vil ikke se det, men han føler, hvad hans øjne ser.

Åbn aldrig dit hjertes øjne, for så kan det ikke længere se og lide.

Jeg er her.

Kan du se mig? Det tror jeg ikke! Kan du mærke mig? Det tror jeg heller ikke! Hvad ser du i mig?

Hum, jeg blev her, for at du ikke skulle glemme mig, jeg kan ikke holde ud ikke at have dig, for det, der forener os, adskiller os nogle gange, men jeg er her.

Jeg vil ikke lade som om

Jeg har tænkt mig at skrive og lade det flyde.

Det, jeg vil skrive, er utvivlsomt en tåre.

Hvordan jeg skrev en tåre, som den er, trist, ensom, våd, løs.

Lad mig rense din gråd, din smerte, din tristhed, din ensomhed, den kvælning, det er at være alene.

Lad mig slikke dine tårer, jeg vil drikke den smerte, du føler

Alene, alene. Med mig, det er mig, kun mig!

Hvordan er jeg? Jeg er bare mig.

Følelsen udvider sig til virkelig følt smerte.

Hvordan det er at føle, at det er os. At tænke på sig selv er at gå ud over det, der kommer udefra.

Vendt indad ved jeg, at jeg eksisterer, for at eksistere for andre er det nok at se på os, men de vil aldrig se det samme.

Jeg vil have løse sider, løse ark, løse sætninger, løse sider, løse ark, løse sætninger, jeg vil have alt til at løsne sig, jeg vil ikke beholde noget, jeg vil tømme mig selv, det er den eneste måde, jeg kan udvikle mig på, at alt, hvad jeg skriver, fordamper, smerten ved endnu en sætning, hvert ord sin smerte, jeg vil skrive for at befri mig selv. Jeg ønsker ikke at lide.

En anden dag er morgenen, den friske morgenluft, også støjende. Jeg vil have natten, den stille nat, hvor jeg i mørket ser det lys, du bringer med dig.

Lad os forene stilhed og mørke.

Lad os skabe lys i mørket. Vers, sange, trylleformularer, magi, digte, sætninger.

Jeg vil være dit lys i den mørke nat.

Når jeg giver slip på mig selv i det dybe tidevands afkroge, spiller sirenernes harper højt. Jeg vil blive og se på dig, uden at fortælle dig, hvad jeg vil skrive til dig.

For aldrig at glemme
dig. Jeg ville ikke have
noget! Jeg ville ikke
have noget,

Formålet med disse ord er nul. Jeg vil ikke have, at du læser, jeg vil heller ikke længere skrive, hvad jeg vil fortælle dig en dag.

Men nu ville jeg bare have en lille smule af ingenting.

Jeg ved ikke, om du vil læse, endsige forstå, hvad jeg har at fortælle dig.

Det, jeg vil have dig til at forstå, er, at du tæller, ja, du tæller

for mig, og derfra kan du regne med mig. Men jeg fortæller det ikke til nogen.

Jeg vil vente på, at døden bedrager

mig. Døden? Døden findes ikke!

Og den her er altid til stede. Jeg er ikke bange for døden, men for at miste dig.

Ikke at noget gjorde ondt, men smerten ved at have og ikke have er forskellen på at være, hvordan kan det være sådan?

Jeg vil ikke have noget, for jeg vil have lidt og intet af meget, jeg vil ikke have noget, jeg gentager, jeg havde alt, da jeg ikke vidste det, og nu, hvor jeg ved, hvad der er, vil jeg ikke have noget, hvis jeg afviser, hvad der er og ikke er, vil jeg være fri, fri for alt, hvad der binder mig, og jeg vil give slip på bitterhed, på hvad det er at have.

Det er nok, jeg vil bare være!

Kan jeg bare være mig? Ja, mig og intet andet, jeg vil heller ikke have denne intethed. "tidløs"

Det slog, og slog igen og igen uophørligt det slog med en hidtil uset strøm af en anomali eller et sår så en dag åbnede det sig og åbnede sig aldrig igen det var åbningen og på et øjeblik lukningen hvordan skal jeg udtale det, det var mit, altid mit men i sidste ende dit han, du og jeg i et ord så hjertet! Den dybe sorg over at være

Det er ikke at kende sig selv, at være opmærksom og lære at leve med sit indre, og se, afgrunden er uendelig lille. At have og at tilhøre er noget, der altid forsvinder, som om man giver op.

Altid utopisk og se, væsenet fødes, lever og lærer, og når det virkelig indser, at det ved godt, at det har bevæget sig langt væk fra at kende alt og sin egen væren, hvad har så ændret sig?

Alt i min verden forandrer sig! Men hvorfor?

Hvorfor er jeg villig til at ændre mig og se alt i øjnene, men næsten alt kommer fra min verden, min dumme verden? Det er intellektet, der fortæller mig, at jeg skal handle på den rigtige måde! Kan du forestille dig det? I en dimension af stratosfæren, uden grænser for ekspansion, kommer magiens desillusion, der er tidløst utilgængelig på selve illusionens niveau, altid med det tenebrøse udseende af den sande illusion af ordet, der allerede er udtalt desillusion; generator af intime konflikter af den enkle smerte, der overvinder enhver harmoni.

Gådefuld, dybsindig og følsom, dette er den ikke-bindende energi fra bogstavet plus bogstaver eller for mange bogstaver, ikke nok ord.

Her er en menhir, der er ved at blive sedimenteret, og med skriften bliver der sagt mange ting på kort tid.

Forgæves vil ting komme til dig, mange vil være dem, der forlader dig, andre vil ikke være værd. At fortælle dig, at det største vil være for en modig fighter, men jeg "bruger" dig, at få vil være værd, men de inden for det mindste indre ser den værdi, som kun du kan opnå. At leve, at vokse, at lære, og i baggrunden altid den utopiske lille viden.

Her er en dag, hvor man lidt efter lidt kan lære, at skriften var beregnet til at forene den almindelige viden med den videnskabelige viden, og at begge dele kun kan forklares med den dybe visdom, som læsning er.

+

Jeg starter, hvor jeg vil slutte.

Røgen breder sig ud i mit værelse. Også gennem min inderside bliver denne krænket. Jeg vil bryde med dig og de andre.

Vil jeg kunne klare det?

Styrke, styrke og styrke, der hjemsøger mig og fortæller mig, at jeg skal gå videre uden frygt!

Du vil være færdig før mine dage.

Alt det udenfor, jeg vil afvise, hvordan jeg vil have det ... jeg ved det ikke, men her vil jeg efterlade min lille historie, hvis du er på denne side, fordi du var nysgerrig efter min lille historie.

Det, jeg vil fortælle dig på disse sider, er, at jeg vil finde det sande væsen, der bor i mig, uden en verden udenfor.

Hvordan det er muligt, får vi at se, når jeg beskriver min historie.

I øjeblikket rykker jeg ikke frem, faktisk trækker jeg mig tilbage og er klar til at rykke frem. Røgen fortsætter med at gennemtrænge dette rum.

Denne historie begynder, hvor den vil ende.

Det, jeg vil fortælle dig, er kampen mod alt. Lad os se, om jeg kan komme til slutningen og sige, at jeg har alt og ikke ønskede noget, som en maksimering af det indre selv.

Du er her nu, om et øjeblik har jeg i cigaretter udlignet det antal sider, du har læst igennem.

Lad os komme videre med kampen, den vil vare så længe som

Pust på timerne, minutterne, sekunderne. Nu er det slut!

Jeg starter, hvor jeg slap.

Jeg er klar, denne røg går gennem vinduet og slippes ud i luften, jeg vil være denne røg, der kun eksisterer fra luften.

Jeg vil bare indånde luften

Jeg vil flyde og forestille mig, hvad jeg vil fortælle her. Jeg gør det, jeg ikke har lyst til at gøre, jeg starter med at begå de samme fejl igen og igen.

Kampen er langt fra udkæmpet.

Det, jeg gerne vil formidle til dig, er følelser, situationer og konflikter.

Og kampen er at overvinde det væsen, som jeg var. Jeg vil være den anden, den figur, der hjemsøger mig.

Min egen samvittighed, som advarer mig og fortæller mig: Kom frem, overvind dig selv.

Her står jeg stille, men kæmper imod den bevægelse, jeg forfølger.

Vult af mig, kom til mit selv. Befri dig selv, udvid dig selv, lad mig være som dig gennem mig.

Her begynder det, jeg skal være. Hvilken tvivl, der bevæger sig fremad uden at trække sig tilbage, her er en figur, der forfølger mig.

Gør, ske og bliv genfødt igen for at leve og føle. Uden demagogi og illusioner, lev det, du ikke kan se.

For kun på den måde vil du gøre fremskridt,
rejse dig op og sige. Jeg vil være, hvad jeg er,
jeg er mig.

Det væsen, jeg var, og den figur, jeg vil være.

Jeg vil være, som jeg forestiller mig. Til den, der forfølger mig, vil jeg sige, at han bare kan gå.

Se mig i øjnene e mig befri mig selv. Ved at
endelig stadig er endnu ikke begyndt.

Alt, hvad jeg tænkte. Pas på dette væsen, der forfølger dig og i sidste ende er din ven.

Jeg fortryder ikke længere dette øjeblik. Enden på pinen kom, han rørte ved mig og hviskede til mig: Er du der?

Det er slutningen på det princip, som jeg vil rapportere om her.

For nu siger jeg: Nok, kom til mig og indlem mig indtil sejren.

Vult ind i mig bliver du. Tag mig! Du vil være min duft for sidste gang. Ja, du tager af sted.

Nej, jeg mig viser mig selv trist med a din
din afgang. I virkeligheden ser jeg frem til din afrejse.

Gå, som du kom, gå, som du kom. Jeg vil ikke have dig, men du er en uforholdsmæssig stor ulykke. Din tilstedeværelse er en fornærmelse.

Jeg ved, at jeg aldrig har vundet for dig, kun tabt.

Du er ligesom cigaretrøg en ven af sygdommen.

Gå og forsvind, for når jeg kommer, er jeg der ikke. Som jeg sagde til dig, udstråler jeg din duft, og bare ved at gå... får jeg en anden smag og parfume.

Måske ved du det ikke, og måske har du heller ikke i tankerne, hvad du har provokeret.

Så længe jeg kan huske, har jeg kendt dig i et par år.

Længe nok til, at der nu ligger en vilje til

fortsætte med dig.

Jeg vil i første omgang karpe i tanken ved din tilstedeværelse, men lykke for mindre onder.

Du er objekt, og jeg skaber vores bånd, men begravelsesagtig og illusorisk nydelse for noget svage levevilkår. Jeg tør ved afsavn. For kun på den måde at være let og naturlig, for det, der nærer mig.

Frisk, rolig, varm og harmonisk vil være compensationen.

Naturlig af vinden, der løber som vejret altid i retning med sit nord. De luftstrømme, der blæses mod os, vil være storme, der vender mod os, intet mere naturligt end selve luftens røg.

I hvilken vi i den ydre såvel som den indre natur finder harmonien i at være fri for lænker.

Den blomstrer, vokser og sætter sig som selve befrielsens rod. Viljen til ikke at tvivle på vores møde er selve rosen i den tid, hvor ørkensandet fastholder fornuften. Frigørelsen af billedet af det almindelige menneske, til excentriciteten i det intime forhold, der distancerer os. Vi er forskellige, jeg er naturlig og organisk, du er kunstig og syntetisk. Uden den handling, som jeg vil neutralisere, vil du gøre mig lykkelig.

Jeg vil åbne døren for dig, så du kan komme og tale med mig. Men jeg vil lade den stå på klem, så du kan gå kort efter. Vult er du klar over din udbredelse, du opbruger min tålmodighed med uro. Du er og vil være af ringe betydning.

Vi har alle de der dumme faser, og det er som regel som barn.

Men hvis vi som voksne får at vide, at vi skal slippe barnet i os fri, så havde jeg også et dårligt

fase. Jeg skal tilbage til den tålmodige ro.

Du kan gå, så låser jeg døren. Jeg ved, hvorfor du er kommet, men jeg ved også, hvor du er på vej hen.

Afgrunden er stor, større end tanken om at give slip på dig.

Løb væk, uden mig, luk dig inde og eksploder. Fra første dag har dit ord været min sætning, men regn ikke med mig, når du næste gang siger hej, jeg er her, men din rejse vil helt sikkert være tilbagevendende til den hårde, men harmoniske virkelighed for dem, der ønsker at lade sig invadere, hvad har vi, hvad leder vi efter? Kun ét ord fra dig, og det er farvel.

Og du kom gående, langt væk og forlod...

Det var sidste gang ... længslen kom for at bryde. Tåren faldt og slettede gråden.

Det reb, der strammer mig, er ikke det samme, som kvæler mig. Knuden i min hals, der holdes fast af en tråd.

Du kvæler sindet og kvæler samvittigheden.

Det, du tilbyder, er en langsom død af foryngelse og at gå på denne måde og tale, som vi har gjort. Det vil aldrig slette den skarpe smerte, der med et enkelt rullet slag skærer det skingre liv over.

Højt i erindringen det flænsende og fantasmagoriske slag. Det var din dikotome tilstedeværelse mellem at være og ikke at være. Et liv rejst i fotografiske øjeblikke, der gemmer alt og på et øjeblik forlader sig selv. Fordi du lever i mig uden for mig. Slet din skæbne og lev brøkdelen.

Den tidløse følelse spreder sig i de følgende øjeblikke. Som at flyve uden at forlade stedet.

Denne øjeblik at ikke stopper fordi du

trækker vejret e aldrig

du kan stoppe, hvilket får dig til at trække vejret.

At leve er lige så stærkt som impulsen til at trække vejret. Men bare at trække vejret er ikke at leve.

Da du holdt op med at leve, holdt du ikke op med at trække vejret.

Det, der kommer til os, er derfor et hjælpeløst billede.

Uden grænser eller konsekvenser, til det næste stadie. Det, der kommer ud af at være en anden i hvert øjeblik, fejer os væk fra det, vi virkelig er, den illusion om afgrunden er selvpiskning af at leve, mens vi er i live, det, der bevæger os, er den natur, der omgiver os og konstant kun distraherer os, jeg mener, at al absorption af øjeblikket er ren illusion, da naturen afspejler alle rammer tilfældigt og overlegent bedre end hvert øjeblik af menneskelig bevægelse.

Alt, hvad der opstår omkring selvets vultø, er ydre, der forstørre det indre, men kun at fange fornemmelsen af distraktion er et større væsen, der bevæger os moder-natur. Hvis du på et tidspunkt bliver invaderet af noget dydigt eller modsætningsfyldt, bliver det assimileret i sindets øjeblik, og det kan ikke sidestilles med at lære noget eller at gå ud af en impuls.

Jeg er glad for, at du er dukket op fra de enorme og fjerne tanker. Jeg vil gerne tale om... Du bestemmer, du manøvrerer altid. At bytte om på rollerne betyder at holde kæft.

Et ords flugt er en handling. Hvordan man ignorerer dig og tager dig væk.

Du derer flyver på skyggen af vinden. Fordi du

Du gemmer dig og dukker op, når du har lyst. Kan du ikke se det?

Få travlt af en anden, vil du få en anden ven som ikke o din simple ulykke.

Alt kommer ud som en fordampning.

Det var sådan, at da jeg talte til ti, indså jeg, hvor meget glimt af det øjeblikkelige øjeblik i fremtidens vindue ville åbne sig og kun se den sidste røg, der udvider sig, og hvordan fremtidens klik bliver stort og vidtrækkende.

Copyright Filipe Sá Moura © 2009